

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 51

CENA 400 DINARA

NINJA

SR Nemačka 3,5 DM, Francuska 10 FF, SAD 2 US \$, Švajcarska 3 Sfr, Austrija 25 Asch, Švedska 10 Skr

IZLET U PAKAO

Derek Finegan

IZLET U PAKAO

SERIJA
Borilačke veštine

NINĐA

Naslov romana
IZLET U PAKAO

Autor:
Derek Finegan

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
S. Lukić

Lektor:
M. Jakovljević

Korektor:
Jela Milanović

Slog i štampa:
»Litopapir«, Čačak

© 1987. DEN PRESS

NINĐA 51 – AVGUST 1987. GODINE. Cena 400 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine« 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Telefoni: (032) 712-247 lokal 28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Izdavački savet: Anđelka Milojković (predsednik), Milica Bogojević, Ljiljana Jeremić, Vera Smrekić, Anđelko Vidosavljević, Dragica Mićović, Miroslav Joković, Miladin Marković, Nada Maksimović, Ružica Vukašinović, Vesna Jelesijević, Gojko Štulović, Svetlana Milojević. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292.

DEREK FINEGAN

IZLET U PAKAO

Kalifornijske noći su tople, uzbuđljive, pune strasti, teškog i slatkog mirisa okeana pomešanog sa mirisom tropskog bilja u vrtovima.

Ponekad se u taj složeni zadrž umeša i slankasti miris krvi. Ponekad.

I suviše često . . .

Senka priljubljena uz sivi zid trospratne stambene zgrade u jednom od novih delova San Franciska, tačno između dva prozora sa spuštenim žaluzinama, imala je svoju telesnost, iako se to na prvi pogled nije činilo. I misli te senke imale su slankasti miris krvi koji je ove noći nad glavom bio jači nego obično.

Bujna krošnja drveta zaklanjala ga je od pogleda odozdo, sa tihe ulice kojom su vozila veoma retko prolazila. Uostalom, mir i

tišina u inače uvek bučnom gradu bili su jedan od glavnih argumenata sa kojima je vlasnik zgrade svojim stanarima određivao cenu smeštaja.

Ove noći taj mir bio je varljiv, podsećajući čak i pod potpuno vedrim nebom na napetost koja vlada pred početak oluje . . .

Senka na zidu se jedva primetno pomeri, tražeći pogodniji položaj. Tek iz neposredne blizine moglo se primetiti da je to čovek u potpuno crnom kostimu od guste i debele svile i sa isto tako crnom kapuljačom na glavi. Iz dva uska proreza nisu svetlele čak ni njegove oči; bile su sklopljene, a njihovi kapci premazani tamnom bojom kako ga ne bi odali nekom pažljivijem posmatraču.

Isto tako tamna bila je i boja čelika na kandžama koje su, zari-

vene u zid, održavale tajanstvenog penjača u položaju muve na zidu. Oštri vrhovi virili su iz proreza na njegovoj mekoj obući i crne rukavice leve ruke; desna ruka bila mu je slobodna, na nekoliko palaca od ivice prozora kroz čije se žaluzine probijalo prigušeno svetlo iz unutrašnjosti prostorije.

Čitav ovaj predugi opis svakako je nepotreban onima koji znaju bar nešto o japanskim nindama, fanatičnim i upornim borcima koji su, nekim čudom, iz starih priča i upola zaboravljenih legendi naglo izronili na svetlost dana.

Uz uobičajena preterivanja, naravno; jer legenda o nindama tvrdi da su oni nešto više od običnih ljudi, sposobnih za podvige nedostupne prosečnom čoveku, hladnokrvne ubice čije je jedino uživanje u prolivanju krvi . . .

Jedno od tih bića, dakle, našlo se u odista neočekivanom položaju na neočekivanom mestu.

I u neočekivano vreme. Najzad, nindaja je mesto u srednjovekovnom Japanu, a ne u Kaliforniji osamdesetih godina dvadesetog veka . . .

Neki pokret, ili šum, u unutrašnjosti zgrade privuče pažnju nin-

đa i on ispruži slobodnu desnu ruku, tek tada otkrivajući da se među njenim prstima nalazi osetljivi mikrofonski tankom, jedva vidljivom kablom. Provlačeći se kroz otvor žaluzina, mikrofonski do tače staklo prozora i ostade tu za lepljen na neki neshvatljiv način.

Isto tako minijatura slušalica pod kapuljačom ninđe savršeno je reprodukovala pojačane i pročišćene šumove iz unutrašnjosti stana na koji je, iz nekih svojih razloga, ove noći motrio.

Tiha, prijatna za uvo zvonjava telefona. Laki koraci čoveka koji prilaze aparatu hodajući po debelom tepihu . . .

– Da?

Telefonska linija bila je dobra i zvuk iz slušalice aparata dopirao je do ušiju ninđe skoro isto onako razgovetno kao i do ušiju onoga kome je poziv bio namenjen.

– Alenbi? – pitao je glas iz slušalice.

– Da, ja sam. Ko je to?

Suv smeh.

– Nije važno. Čujem da te zanima nešto o »lancu smrti«, Alenbi.

– Imaš dobar sluh, prijatelju.

– Da, Alenbi, imam odličan sluh. Ali i jezik, a to je ono što ti je potrebno, zar ne?

– Više nego išta. Koliko?

Glas čoveka koji se javio na telefon imao je poslovan prizvuk. Po svemu sudeći tajanstveni tipovi koji mu se posle ponoći javljaju telefonom nudeći informacije nisu za njega bili ništa novo.

– Mislim da ovo što imam da ti kažem vredi bar dvadeset hiljada dolara, Alenbi.

– Ne, prijatelju. Znaš, mi u »Postu« imamo svoj cenovnik. Toliko staje informacija koja bi, recimo, mogla da dovede do Predsednikove ostavke ili tako nekog krupnog događaja. Bojim se da ćeš morati da sniziš cenu.

Ponovo smeh iz slušalice.

– Nisam rekao da tražim dvadeset hiljada od tebe, Alenbi, već samo da toliko vredi ono što ti mogu reći. Neće to biti prva roba prodana ispod cene, a? Šta kažeš na petnaest?

– Ništa. Čekam.

– Tvrd momak, a? Prokletstvo šta znači pet ili šest hiljada dolara za list kao što je »Post«?

– Ponekad ništa, ponekad sve, prijatelju. Ja još uvek čekam . . .

– Dvanaest?

– Deset i ni centa više. I to tek kada čujem šta imaš da mi kažeš.

– Proklet bio, Alenbi! – prizvuk iskrenog gneva u glasu iz slušalice. – Neka ti bude, proklet bio!

Kada možeš da istreseš lovu?

– Za sat, sat i po. Moram zvati mog gazdu, Toblera.

– Sat i po onda. Kad dobiješ lovu, sedi u kola i kreni lagano kroz grad.

– Bilo kuda?

– Bilo kuda, Alenbi. Ne brini, ja ću te držati na oku i prići kada to budem želeo. O kej?

Uz melodičan zvuk veza se prekinula, ali Alenbi nije spustio slušalicu. Strpljivi čovek u crnom kostimu kao da nije primećivao neudoban položaj u kojem se nalazio. Njegova slobodna ruka i dalje je držala mikrofona uz prozorsko okno.

Mrmljajući nešto za sebe, Alenbi počeo da bira jedan broj. Pod crnom kapuljačom usne se razvukoše u nečujni osmeh; skriveni čovek znao je da niko neće odgovoriti novinaru na taj poziv.

Telefon je dugo zvonio na drugoj strani, sve dok Alenbi uz tihu psovku ne prekide vezu. Odmah zatim izabrao je novu kombinaciju brojeva.

Ovoga puta neko se javio, bezličnom ljubaznošću savršenog slugu.

– Stan mister Toblera, izvolite?

– Alenbi. Moram hitno da govorim sa Slimom, Makse.

– Vrlo dobro, mister Alenbi. Samo trenutak . . .

Glas koji se dva ili tri minuta kasnije javio svedočio je da je njegov vlasnik čovek svestan svoje moći i autoriteta.

– Da, Dik. Šta se dogodilo?

– Maločas mi je neko ponudio informaciju o »lancu smrti«, Slime. Cena je deset hiljada.

Tih zvižduk, nekoliko trenutaka razmišljanja.

– Pa u redu, boga mu. Nadam se da će toliko vredeti . . . Kakvo je tvoje mišljenje, Dik?

– Imam utisak da je ovoga puta to ono pravo. U svakom slučaju tip neće dobiti lov pre nego što čujem njegovu priču, Slime.

– Dobro . . . Hmm, pozvaću odmah Perkinsa, on noćas dežura u redakciji. Neka uzme novac iz sefa i pošalje ti po jednom od naših kurira. Trebalo bi da stigne do tebe za najviše jedan sat. Odgovara?

– Savršeno. Hvala vam, Slime. Da vam se javim kad posao bude obavljen?

– Ne, prokletstvo, idem pravo u krevet, ovo mi je bio gadan dan. Čućemo se ujutru . . . Srećno, Dik!

– Hvala, Slime. Laku noć.

Sluh je tajanstvenom čoveku u crnom rekao da Alenbi još uvek

ne spušta slušalicu, iako se čuo tihi zveket upola istopljenog leda u čaši. I zaista, Alenbi je još jednom okrenuo broj sa koga mu se nekoliko minuta pre toga niko nije javio.

Kao ni sada . . .

Ponovo psovka, samo malo glasnija, zvuk slušalice grubo vraćene na svoje mesto, tihi koraci po tepihu.

Povlačeći ruku sa mikrofonom od prozora, prilika u crnom lagano i bez šuma počeo da se spušta po zidu između prozora, čudesnom spretnošću održavajući ravnotežu uz pomoć svojih čeličnih kandži. Mada, zapravo, čuda tu nije bilo: ninda je demonstrirao samo jednu od veština koju može savladati svaki čovek sa dovoljno fizičke snage, koncentracije i sigurnosti u sebe i svoje telo.

Zaklonjen u ukrasnom šiblju posađenom u travnjaku oko zgrade, on ponovo bez ijednog šuma ukloni čelične kandže sa obuće i leve ruke i one, zajedno sa sada nepotrebnim mikrofonom, nestadoše u jednom od tajnih džepova njegovog kostima. Potpuno nepomičan i opušten, ninda je strpljivo čekao svoj trenutak.

Trideset minuta . . . Potpuno tihom ulicom prošlo je samo ne-

koliko vozila, ne smanjujući brzinu.

Četrdeset minuta. Četrdeset pet...

U zgradi tiho zazuja motor lifta i ninda promeni položaj, prenoseći težinu tela na vrhove nožnih prstiju. Iz ovog stava moći će munjevito da krene u akciju, ukoliko to bude potrebno.

Senka visokog i vitkog čoveka pojavi se u mračnom ulazu zgrade. Zaklonjen jednim stubom Alenbi je takođe čekao, ali sa daleko manje strpljenja nego ninda samo dvadesetak stopa dalje. Ružičasti odsjaj cigarete loše skriven u sklopljenoj šaci izazva prezriv osmeh pod crnom kapuljačkom. Ričard Alenbi mora da nauči još mnogo toga o skrivanju u mraku...

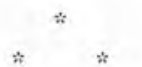
U noćnoj tišini jasno se čuo zvuk motora automobila koji se približavao iza ugla. Trenutak kasnije ulična svetiljka pokaza velika kola obojena zlatnom i plavom bojom lista sa krupnim natpisom »Post« na vratima.

Pogled ninde lagano je klizio unaokolo. Prsti ruke bili su rašireni kao kandže, lagano je balansirao na upola savijenim nogama, spreman na tigrovski skok.

Kola počеше da usporavaju.

Odbacivši cigaretu, Alenbi izađe iz svog zaklona.

Na licu mu je bio širok osmeh. Isti onaj osmeh koji je čovek u kostimu ninde na njegovom licu video samo tri dana ranije, na drugom mestu i u potpuno drugačijim okolnostima...

Osmeh Ričarda Alenbija na trenutak je pomračio čak i svetlost teških kristalnih lustera, srebrnog pribora za jelo po stolovima, blistave večernje toalete i razgolićena ramena dama koje su ga pratile čežnjivim pogledima dok se probijao između stolova jednog od najekskluzivnijih restorana u podnožju Telegraf Hila.

– Reklo bi se da je čitavo ovo društvo zaljubljeno u njega – zamišljeno reče crnokosa devojka niskog rasta i krhke građe, u večernjoj haljini od srebrnog lamea koja je otkrivala iznenađujuće bogatstvo i lepotu njenih grudi pod tankom tkaninom. Njene malo kose krupne oči pažljivo su pratile reakcije na licima ljudi oko nje.

– Neki od onih koji mu tako srdučno mašu sigurno nemaju

mного razlgoa da ga vole, Sumiko.

Čovekj koji je izgovorio te reči nije imao na licu zaslepljujući šarm Ričarda Alenbija, ali su mnogi ženski pogledi, manje ili više skriveno, ove večeri bili privučeni i u njegovom pravcu. Ozbiljno preplanulo lice, kratka tamna kosa, oči čeličnoplave boje i telo atletske gipkosti u savršeno skrojenom smokingu bili bi savršena zamka za neupućene žene da u njegovom držanju nije bilo nečega što je odbijalo, možda čak zadavalo i strah izvesnom strogošću držanja i pogleda.

Svakako ne i ljupkoj devojci za stolom pored njega, jedinoj koja je smela tvrditi da ga dobro poznaje. Najzad, i ona je morala raspolagati velikom hrabrošću da bi se usudila da svoju ljubav ponudi čoveku te vrste . . .

Ona je znala da je on ninđa. Jedini ne-Japanac koji je, uprkos tom velikom hendikepu, uspeo da sa uspehom završi školu ninđucua kojoj je posvetio najlepše godine svoje mladosti.

Voleti čoveka čiji je život gotovo svakog trenutka izložen smrtonoj opasnosti, zahteva odista mnogo hrabrosti. Voleti ninđu, kažu u Japanu, to je isto kao i vo-

leti vulkan iz kojeg će svakog trenutka pokuljati usijana lava . . .

– Lesli Eldridž! – kliknuo je Alenbi pružajući obe ruke nindži. – Drago mi je što te vidim, prijatelju! I hvala ti što si mi pružio priliku da još jednom vidim onu držešnu malu damu ovde! Sumiko, kada ti ovaj namrgođeni tip konačno dosadi, dovoljno je da zvizneš i ja ću dotrčati!

– Hvala, Ričarde – nasmeja se devojka glasom koji je podsećao na srebrna zvonca na vetru. – Bojim se da se to ne bi dopalo Mjuriel . . . pa čak i u tako neverovatnim okolnostima kao što je ona da Lesli prestane da mi se sviđa.

Prošlo je još nekoliko trenutaka u živahnom čavrljanju, razgovoru sa šefom sale i dvojicom konobara i domahivanju prijateljima koji su se našli u blizini. Posle toga, zavalivši se u stolici, Alenbi dotače usnama piće u svojoj čaši i lice mu dobi ozbiljan, poslovni izraz. On i Eldridž poznavali su se godinama i ovaj se uvek divio brzini s kojom bi Ričard Alenbi zbacivao svoju dobrodušnu masku da bi pokazao pronicljivo i inteligentno lice jednog od najposobnijih i najuspešnijih novinara na Zapadnoj obali.

– Žao mi je – reče – što ne mogu

poštovati dobri stari američki običaj da se o poslu razgovara tek uz kafu i konjak posle obeda. Uskoro moram da krenem, a ovo što moram da ti kažem, Les, veoma je važno. Čuo si za »lanac smrti«?

– Ko nije? – osmehnu se ninda. – Nisam znao da radiš na tome, Dik.

– Više od tri meseca. Ta ubistva značajnih ličnosti političkog i privrednog života privukla su me kada sam shvatio da među njima postoji izvesna veza. Mnogi misle da sam šašav, moj gazda Tobler među njima, ali sam spreman da se kladim u godišnji prihod »Posta« da sam u pravu!

– Onda nisi jedini – blago se osmehnu devojka. – Moja istraživanja pokazuju nešto slično, Ričarde. Ti ljudi umrli su u veoma pogodnom trenutku za one koji se u ponečemu nisu slagali sa njima, zar ne?

– Upravo to mi je prvo privuklo pažnju – tiho je produžio Alenbi bacajući oprezno poglede oko sebe. – Prvi je bio senator Pitera iz Ajdaha, predsednik senatske komisije koja je istraživala slučaj krađa oružja iz vojnog skloništa u Karolini. Njegovi nalazi posvedočili su da se to isto oružje pojavilo

u rukama plaćenika koji su vojnim udarom srušili jedan od demokratski izabраних režima u Srednjoj Americi. Posle toga... pufl! Piterov naslednik u komisiji zaključio je slučaj vrlo tiho i vrlo brzo, uz izgovor da materijalnih dokaza za sumnje nema... U redu, mogla je to biti i slučajnost, ali kada su u razmaku od nedelju dana »nesrećnim slučajem« poginuli pukovnik Miler i Osborn, vlasnik koncerna u San Dijegu, stvar mi je postala sumnjiva.

– Bravo, Ričarde! – klimnu ninda glavom. – Bio je sigurno veliki posao otkriti vezu između svih tih smrtnih slučajeva. Vezu koju sam, uzgred, ja samo intuitivno naslućivao.

– Tačno. Penzionisani pukovnik Miler zapretio je da će u svojim memoarima izneti činjenice o stvarnoj pozadini poslova koje armija ustupa privatnom biznisu, a Osbornu se učinilo da ono što je u njegovim fabrikama proizvodi ne odgovara dobijenim specifikacijama i da postoji još jedan čitav tajni kompleks proizvoda o kojima on nije znao ništa.

– Ta dva slučaja mogu još imati neke veze među sobom, ali atentati u Vašingtonu, na liberalne članove Kongresa, bili su zagone-

tka za sve, a izgleda najviše za policiju – reče Sumiko s gorčinom. – Tada je i skovan naziv »lanac smrti«, zar ne?

– Da, moj kolega iz jednog vašingtonskog lista hrabro je to nazvao pravim imenom. Kao što znate, Đuka Lajonsa našli su mrtvog u njegovom krevetu. Punog droge, kažu lekari; ubijenog, kažem ja.

To znamo, Dik – osmehnu se smireno ninda, otpijajući gutljaj iz svoje čaše. – Priznajem, sve to pratio sam dosta površno, bio sam zauzet nekim drugim poslovima, ali je Sumiko u međuvremenu prikupila čitav dosije o »lancima smrti«. Zato me nije mnogo ni iznenadilo kada si pozvao, pitajući mogu li da se vidim s tobom. Posle tvog jučerašnjeg članka u »Postu« digla se velika buka, zar ne?

Alenbi se zadovoljno isceri.

– Priznajem, bio je to samo hitac u prazno, ali je pogodio cilj čak bolje nego što sam očekivao. Tobler je urlao sve dok mu nisu javili da su morali da doštampaju još jedno vanredno izdanje, za gotovo polovinu veće od uobičajenog tiraža.

– To nije bio hitac u prazno – odmahnu devojka glavom. – Paž-

ljivo sam pročitala članak, Ričarde; sve do sada poznate činjenice savršeno se uklapaju u sliku organizacije koja iza uobičajenih kulisa visoke politike veoma pažljivo izvodi svoje planove. Ne birajući pri tom sredstva da ukloni sa puta protivnike...

– Tih činjenica je jednostavno bilo premalo – cerio se Alenbi – ali se na kraju pokazalo da to nije bio uzaludan hitac. Pre svega zato što se neko osetio pogođenim...

U plavim očima ninde sevnu plamen i on se naže bliže novinaru koji je malo spustio glas.

– Pusti me da pogodim, Dik – reče s ledenim osmehom na licu. – Neko ti je zapretio, zar ne?

– Da. Na gotovo klasičan način. Neko me je pozvao u redakciju i nazvao »prokletom komunističkom svinjom, neprijateljem Amerike i jeftinim piskaralom«. Loš glumac, uzgred. Glas mu je postao iskren tek kada mi je vrlo razgovetno, reč po reč, rekao kako će me zadesiti nešto mnogo gore nego Lajonsa ako nastavim da kopam po prljavštini oko »lanca smrti«...

Njegov pogled još jednom odluta unaokolo, kao da traži lice onoga koji mu je dan ranije za-

pretio smrću. Jednom nindi takve stvari ne mogu promaći.

– Prate te, Dik?

– Nisam siguran. Poznajem taj utisak kao da ti je neko neprestano za petama? Ipak, ne mogu reći da me prate, bar nisam video.

– Profesionalci – osmehnu se Sumiko. – Ne brini, Pit je u onom separeu tamo i drži nas na oku. Zapaziće svakoga ko pokazuje više interesovanja na ovaj sto nego što je normalno.

– Tabasko Pit? Čoveče, nemoj mi reći da se za ovu priliku odrekao onih svojih otrcanih farmerki i zakačio kravatu?

– To bi bila već prevelika žrtva – reče ninda. – Uspeo je da uđe, uprkos tome. Kao što dobro znaš, u ovom gradu novac čini čuda. Mogu ti čak reći da mu uloga ekscentričnog milionera odlično pristaje; konobar već šesti put ulazi u separe sa poslužavnikom punim piva. Reci mi, Dik, šta zapravo želiš od mene? Zaštitu?

Još uvek ne, iako mi je dobro poznato da si pravi majstor borilačkih veština. Kao i tvoji prijatelji, uostalom. Mislim da mi ne preti konkretna opasnost, sve dok ne izađe sledeći članak iz serije o »lancu smrti«. Posle toga... videćemo...

– Kakva zamisao! – prošaputa Sumiko. – Želiš da načiniš mamac od sebe, Ričarde?

– Nešto slično – odvrati novinar sa onim svojim blistavim osmehom na licu. – Sve dok u šakama ne budemo imali nešto opipljivo, jednog od ljudi koji imaju veze sa »lancem smrti«, makar u njemu bili i najsitniji beočuzi, moji članci biće samo štamparska boja na papiru.

– Želiš da ščepam onoga koji dođe da ščepa tebe, Dik? – glas ninde bio je mnogo tiši nego obično.

– Znao sam da si inteligentan momak, Les.

Naglim pokretom Alenbi isprazni svoju čašu i ustade, galantno se klanjajući devojci.

– Razmisli o tome, Les, i javi mi se sutra. U redakciju. Prilično smo sigurni da »Post« još uvek niko ne prisluškuje, znaš. U redu?

Još jednom im se široko osmehnuo, a onda svojim hitrim i elastičnim korakom nestao između stolova.

Lesli i Sumiko ćutke su gledali za njim. Oboje su bili osetljivi i za najmanje promene u atmosferi jednog mesta i sada im se činilo da je sa osmehom Ričarda Alenbija iz ove raskošne sale nestalo

nešto veliko i dragoceno . . .

– Dik, ne!

Blistavog osmeha nestade sa lica Ričarda Alenbija i on se hitro, dugim korakom baci u stranu. Iskrsnuvši iz žbunja, ninda podiže desnu ruku, svestan da je njegova opomena zakasnila.

Nekoliko desetih delova sekunde, ne više, ali je to čitava večnost za strelca sa automatskom puškom u rukama . . .

Zanoseći se, kola sa oznakama »Posta« naglo zakočiše i kroz otvoreni prozor se pomoli kratka, crna cev.

Refleksi ninde su takvi da on svaku scenu, ako to želi, može videti kao na usporenom filmu. I sada mu se činilo da protiču čitave sekunde između pojave pojedinih plamičaka na ustima cevi, a u njegovim ušima pucnjevi su bili jasno razdvojeni intervalima užasne tišine.

Kratak rafal od šest metaka, od kojih nijedan nije promašio. Iz uskih proreza svoje kapuljače, zamahujući desnom rukom, ninda je posmatrao minijaturne vodoskoke od komadića odeće, kože,

od krvi Ričarda Alenbija.

Vozak tih kola smrti znao je svoj posao; odjek rafala tek se odbijao od zida zgrade kada je on naglo dodao gas i gume su zaškripale od naglog ubrzanja. Činilo se da zahuktala kola više ništa ne može zaustaviti.

Desna ruka ninde završi svoj pokret i nešto zazuja kroz vazduh, trokraka čelična kuka na tankom čeličnom lancu obojenom crnom bojom. Odmotavajući lanac za sobom, ona se nepogrešivo zari u lim zadnjeg dela automobila nalazeći čvrsto ležište u šasiji.

Pre nego što se lanac zategao do kraja, ninda iz ruke izbaci i njegov drugi kraj, otežan olovnom kuglicom. Kao zveketava zmija, on se obavi oko stuba ulične svetiljke.

Sve to trajalo je tako kratko da je tek tada telo Ričarka Alenbija dotaklo asfalt. Iskrećući se na bok, on promuklo zastenja, izbacujući na otvorena usta mehurove krvi pomešane sa vazduhom.

Lanac se istrže do kraja, i čelični stub svetiljke zaškripa pod iznenadnim opterećenjem. Ninda načini prvi skok prema iznenada zaustavljenom automobilu čiji se motor ugasio od potresa.

Buka drugog motora, škripa guma na uglu; dva snažna snopa svetlosti osvetliše priliku u crnom kostimu koja je prevalila tek polovinu puta do svog cilja.

Ninđa naglo promeni pravac i nestade u polusenci među šibljem. Zaustavljeni automobili za sada mu ne može izmaći; pre nego što ščepa Alenbijevo ubicu mora se obračunati sa njegovim pomagačima u zahuktalom kombiju koji se munjevito približavao.

Tiho i sporo, ne onako kako je navikao, on je iz korica pričvršćenih na leđima izvlačio dugo sečivo katana, smrtonosnog samurajskog mača koji je oduvek bio najopasnije oružje nindži. Njegov pogled pratio je u isto vreme kretanje kombija i pokrete vozača u zaustavljenim kolima.

Gume kombija zaškripaše i on počeo da se zaustavlja. Još nekoliko jardi i njegovi točkovi preći će preko sada nepokretnog tela Rilara Alenbija ...

Sada!

Kao crna munja ninđa izroni iz tame i svetlost ljesnu na dugom sečivu koje opisa polukrug nad njegovom glavom.

Lim i pleksiglas nisu čak ni zaškripali pod finom oštricom no-

šenom užasnom energijom jednog nindže; kao kroz mokru hartiju sečivo se bez otpora zari u pognuti vrat čoveka pored vozača čija je desna ruka bila na bravi, čekajući trenutak da otvori vrata.

Ninđa trže mač unazad i zateže mišice nogu. Pod težinom već mrtvog tela vrata kombija se otvoriše, prosipajući svoj užasni tovar na asfalt; najpre odsečena ruka, pa glava koja se zakotrlja, razbacujući unaokolo šitne kapljice crne krvi, za njom i obezglavljeno telo čiji su se preostali udovi još uvek refleksno trzali.

Vozač kombija zaurla, kopajući po pregratku pored sebe u potrazi za oružjem. Kao dve opruge, noge podigoše nindžu u vazduh i on se meko spusti na limeni krov, tačno iznad glave vozača.

Podignut sa obe ruke, katana oštrim pokretom polete naniže, zarivajući se u lim. Njegov vrh savršenom preciznošću probi lobanju vozača i kroz dušnik stiže do pluća. Istrgavši sečivo iz uskog, jedva vidljivog otvora u limu, ninđa je ponovo bio na tlu pre nego što je iznenađeno lice dotaklo volan kombija.

Motor zaustavljenog automobila sada je radio, ali zaplašeni vozač još uvek nije shvatio zbog

čega ne uspeva da pokrene vozilo.

Čovek na sedištu pored njega, Alenbijeve ubica, pokazao je mnogo više prisustva duha. Otvorivši vrata, on iskoči sa puškom u rukama, tražeći po tami cilj za svoje oružje.

Senka koja se na trenutak pojavila na krovu kombija da bi ponovo nestala. Da li je to . . . ?

Motor automobila još jednom se ugasi i ubica se trže u iznenađujućoj tišini. Prokletstvo, šta se to događa, zašto . . . ?

Psovka vozača prekide se u pola reči i sa njegovog sedišta dopre samo nerazumljivo krkljanje i škripa kože pod teškim telom koje se koprca u smrtnom strahu. Ulica se saže da zaviri u mračnu unutrašnjost kola.

Dve ruke u crnom u tom času odgurnuše mrtvo telo na sedište. Kroz prozor na drugoj strani ubica vide samo tamni obrisi ljudske glave i hitro podiže svoje oružje.

Stežući zube ispaljivao je metak po metak, lagano i metodično, pomerajući cev levo i desno kako bi pokrio što veći prostor. Morao je pogoditi čoveka na drugoj strani automobila, morao!

Zatvarač puške škljocnu i ostade u zadnjem položaju, pokazuju-

ći da je okvir ispražnjen. Ulica šumno ispusti dugo zadržavani dah.

– Nisi pogodio – reče neko tihim, zloslutnim glasom iza njega.

Ulica je reagovao munjevito, dobro uvežbanim pokretom koji kod vrsnog borca postaje druga priroda. U poluokretu zamahnuo je kundakom puške odozgo naniže, udarcem koji ako ne razmrskala lobanju čoveka iza njegovih leđa mora pogoditi ispruženu desnu ruku sa oružjem!

Samo što je taj udarac otišao u prazno . . .

Izgubivši na trenutak ravnotežu, ubica posrte. Njegove razrogačene oči zapanjeno su buljile u visoku i vitku priliku u crnom kostimu koja je savršeno mirno stajala pred njim.

Ta stravična mirnoća zadavala je strah, ali je ubica bio suviše dobar ubica da bi dopustio da jedno takvo osećanje zagospodari njegovim pokretima. Kao na vežbalistu, kundak puške još jednom se podiže na smrtonosni udarac.

I još jednom promaši!

Ovog puta prilika u crnom je uzvratila udarac. Jedva приметnim pokretom leve noge ninda dočeka obe podlaktice ubice i izbacila pušku iz njegovih šaka. Za-

stenjavši od bola, ovaj ustuknu, pribijajući se leđima o automobil.

– Ko te je platio da ubiješ Alenbija? – glas ispod maske od crne svile bio je malo prigušen, ali savršeno razgovetan.

Ubica odmahnu glavom, vlažeći usne vrhom jezika. Čitavo njegovo lice odavalo je kako se još uvek ne predaje i kako samo traži način da se otrese neugodnog maskiranog protivnika.

– Ko . . . ko si ti? – upita promuklim glasom.

Udarac otvorenom šakom desne ruke stigao je tako brzo da ubica ne dospe da pomeri glavu. Zapanjeno trepćući, on ispljunu crnkastu masu krvi i polomljenih zuba pred svoje noge.

– Ko te je poslao?

Urlik ubice podsećao je na režanje divlje zveri; jurnuo je napred slepo, bezglavo, rašireni ruku, uveren da nema udarca koji ga može zaustaviti pre nego što sklopi prste oko vrata protivnika ispred sebe.

Kao pokretna senka, ninda se izvuče iz zagrljaja ubice, zadajući kratak, brutalan udarac u pleksus levim laktom. Vazduh šumno izlete na širom otvorena usta i napadač skliznu na tle, pritisku-

jući rukama želudac.

Stojeći kraj njega, ninda sačeka da dođe do daha, osluškujući zavijanje policijskih sirena negde u daljini. Ima još svega tri ili četiri minuta, a za to vreme ubica mora progovoriti . . .

Ili umreti.

Prignuvši se, ninda ga ščepa za ramena i bez napora podiže. Kao lutku. Otvorenih krvavih usta, razrogačenih očiju, ubica je sa strahom zurio u dva uska proreza maske.

– Ko?!

Ubica odmahnu glavom, dopuštajući da mu se krvave sline ocede niz bradu.

– Ne mogu . . . – zašušketala kroz polomljene zube. – Ne smem . . .

– Njima možda još možeš umaći, budalo! Meni – ne!

– Ja ne . . . oni . . .

– Govori! Hoću ime! Ime onoga ko te je poslao da ubiješ Alenbija!

– Major . . . major na ostrvu . . .

– Koji major? Na kojem ostrvu? Ako ne progovoriš za pet sekundi – mrtav si!

Ubica još jednom ispljunu malo krvi, kriveći lice u grimasu bola. Prsti njegove desne ruke opipavali su staklo velikog, starinskog ručnog sata na srebrnoj

narukvici, potamneloj od starosti.

Iz uskih proreza maske pogled ninde pažljivo proprati taj neloški pokret. Ili pokret koji je samo na prvi pogled izgledao neloški i nepotrebno...

»Ne veruj poraženom protivniku sve dok ne budeš siguran da je mrtav«, rekao je jednom sensei Tanaka, njegov učitelj ninducia. »A čak i tada proveri šest puta da li je odista mrtav...«

Zabacujući gornji deo tela unazad, ubica trijumfalno kriknu. Bio je siguran, potpuno siguran da će igla koja mu se našla među prstima desne ruke, istrgnuta iz svog skrovišta u mehanizmu sata, ovog puta pogoditi cilj i svojim otvorenim vrhom doneti smrt tajanstvenom napadaču u crnom.

Kao u plesu, ninda načini kratak korak na vrhovima prstiju, uklanjajući telo van domašaja ruke sa iglom. Sirena policijskih kola odjeknu iza ugla ulice.

Vremena više nije bilo i ninda učini ono što se moralo učiniti. Njegove šake sklopišese oko zglavka ubice, ne dopuštajući mu da ispusti iglu. Kratak trzaj čitavim telom dovede vrh igle u dodir sa butinom i ona se kroz tkaninu pantalona gotovo bez otpo-

ra zari u mišić iznenađene žrtve.

Otvarajući šake, ninda načini dug skok u stranu i jednim trzajem iščupa trokraku kuku iz njegovog ležišta. Drugi skok odneo ga je u zaklon grmlja u času kada je, urlajući sirenom, policijski automobil izleteo iza ugla.

Fascinirani krvavim prizorom pred sobom, policajci nisu ni primetili tanku zmiju lanca koja se munjevitom brzinom povukla u žbunje, do svog vlasnika.

Nekoliko koraka dalje iznenadni grč u glasnim žicama prekide dugi krik ubice. Stežući sa obe ruke grlo, on se sroza na asfalt i ostade nepomičan. Njegovo lice, obasjano farovima policijskog automobila, ličilo je na prizor iz filmova strave i užasa...

Na zadnjem sedištu velikog crnog »mercedesa« ninda se preciznim pokretima oslobađao svog oružja i kostima, uredno ih slažući u duguljastu vreću od grubog, čvrstog platna. Čitava ta operacija, i pored nedovoljnog prostora, nije trajala duže od dva minuta.

Sa sedišta pored vozača, Sumiko mu pruži zapaljenu cigaretu.

On klimnu glavom, navlačeći ruke u džepove lakog sportskog kroja.

– Loše, a? – javi se krupan plavokosi momak sa mesta vozača. Njegova ramena gotovo su zatvarala pogled kroz vetrobran.

– Loše, Pite. Dik je mrtav, kao i njegov ubica. I još trojica tipova koji izgleda nisu bili naročito važni u ovoj gužvi.

– I nisi ništa uspeo da doznaš?

– Nešto što će Sumiko zadati puno posla. Dve reči: major, ostrvo.

– Major, ostrvo... – ponovi plavokosi, u podzemlju San Franciska poznat kao Tabasko Pit. – Prokletstvo, šta bi to moglo da znači?

– To bih i ja voleo da znam. Dikov ubica mi je to rekao kada sam ga pitao ko ga je poslao. Neki major na nekom ostrvu, to je sve.

– Major koji zapoveda ostrvom – tiho reče Sumiko. – Baza za obuku ubica u »lancu smrti«. To je prvo što mi pada na pamet, Les.

– I meni, ali je prerano čak i za takav zaključak.

Na svom mestu Tabasko Pit promrmlja neku psovku.

– Znači li to da sada idemo kući, na spavanje? – upita.

– Ne, Pite. Čeka nas još jedan

neugodan noćni posao. Mjuriel O'Sonesi.

– Neugodan? – Pit podiže obrve. – Prokletstvo, čega neugodnog ima kod te riđokose? Ona...

– Neće biti ugodno saopštiti joj da je Dik mrtav, Pite. Oni su godinama zajedno, na istom poslu. Ne znam da li je bilo još nečega između njih, ali znam da Dika Alenbija nisu viđali sa drugim ženama, niti nju sa drugim muškarcima.

– Može se dogoditi da ona zna nešto više o majoru i ostrvu, Les – upozori Sumiko dok je »mercedes« hitao bučnim ulicama u središtu grada.

– Ne verujem. Govorio sam sa Dikom večeras i on bi mi rekao da je nešto takvo doznao.

– Možda posle toga?

– Posle toga, sam ja bio u njegovoj blizini. Čuo sam svaku reč koju je izgovorio, čak i šta su njemu rekli telefonom. Dva puta je zvao naš broj, ali mu, naravno, niko nije odgovorio.

Mjuriel O'Sonesi živela je u jednoj od onih drvenih kuća čiji je trem nadnet nad strmu obalu okeana, nedaleko od buke grada. Mesto ne baš pogodno za usamljenu ženu, ali riđokosa novinarke i nije bila obična žena. U svakom slučaju ne i kada se radi-

lo o hladnokrvnosti i veštini rukovanja oružjem. Misleći o njoj, ninda se još jednom zapita nije li ona jedan od fanatičnih pristalica Irske republikanske armije koji na drugoj strani okeana ne zaboravlja svoje sunarodnike u domovini.

Ako je Alenbi nešto i znao o tome, onda se dobro čuvao da ne oda tajnu svoje atraktivne saradnice koja se sve te godine zadovoljavala da ostane skromna druga violina u orkestru »Posta« čija je zvezda bio Ričard Alenbi.

Izašavši iz kola, ninda oslušnu, udišući miris okeana i gustog rastinja oko kućice.

– Da te sačekamo, Les? – upita Tabasko Pit proturajući glavu kroz prozor.

– Ne ovde. Pola milje uz obalu je restoran koji radi čitavu noć. Tamo ćete privući mnogo manje pažnje nego ovde.

– Jasno – isceri se Tabasko. – Ipak, mogu ti reći da bih posao koji te čeka veoma rado i sam obavio, znaš! Ova devojka ovde je šašava što te pušta samog u kuću te riđokose!

Osmehnuvši se, ninda širokom pošljunčanom stazom pođe prema osvetljenom ulazu u kuću pred kojom su bila parkirana

sportska kola Mjurel O'Sonesi.

Vrata su se otvorila pre nego što je stigao do njih. Osvetljena sa leđa, za njima se ukaza prilika visoke, lepo građene žene oko čije je glave crvena kosa stvarala pravi oreol. Tesna kućna haljina obavijala je telo od kojeg je muškarcima obično zastajao dah.

– Lesli Eldridž – reče ona bez iznenađenja kada svetlost pade na lice kasnog posetioca. – Čula sam kola i... Nešto se dogodilo Alenbiju?

– Da, Mjurel – on se ozbiljnim pogledom zagleda u duboke zelene oči žene. – Dika su ubili, premanje od jednog sata, pred njegovim stanom.

Telo žene se trže kao da je ošinuo bičem, ali je to trajalo veoma kratko. Sem bolnog grča oko usta, njeno lice divnog tena prave riđokose ostade nepokretno.

– Kučkini sinovi – reče ona tiho, s mržnjom u glasu. – Oh, prokleti kučkini sinovi!

– Žao mi je, Mjuriel. Bio sam u blizini, ali nisam uspeo da spasim. Kolima »Posta« slali su Diku neki novac. Pretpostavljam da su likvidirali kurira i ubacili svoje ljude umesto njega i vozača.

– Vešto izvedeno, kao i uvek – ona odmahnu glavom, uklanja-

jušći rasutu kosu sa lica. – Uđi, Eldridž . . . Diku neće pomoći ako do zore stojimo na ovim prokletim vratima.

– Kao i uvek? – ninda se po navici osvrte po velikoj dnevnoj sobi, istražujući pogledom svaki detalj, uprkos prigušenom svetlu. – Misliš da Dikova smrt ima veze sa »lancem«?

– Hajde, Eldridž – uporno se nasmeši žena – ti nisi toliko naviknut koliko želiš da izgledaš. Alenbi mi je rekao sve. Između ostalog da je zatražio i tvoju pomoć.

– Oprosti, Mjuriel. Zapravo, zato sam i došao do tebe; da li u materijalima koje si prikupila o »lancu smrti« ima nečeg o izvesnom majoru i ostrvu?

Žena se vraćala od bifea u uglu sa dve čaše u rukama. I protiv njegove volje, pogled ninde zadržala se na otvorenom izrezu kućne haljine. Njegovo oštro oko već je uočilo da ispod nje nema ničega; sada se mogao uveriti i da su joj grudi savršenog oblika, sa ponosno uspravljenim krupnim bradavicama.

– Ti si . . . očekivala Dika? – upita on tiho prihvatajući čašu.

Žena se nasmeja promuklo i prikupi slobodnom rukom haljinu

na grudima.

– Dika? Zaboga ne . . . nisam čekala nikoga, Eldridž. Jednostavno, volim da se osećam komotno kada sam sama. A Dik . . . reci mi, ti odista nisi znao?

– Šta, Mjuriel?

Ona iskapi čašu i zavrte glavom.

– Do đavola, sada kada je Alenbi mrtav, to više i nije važno, a ti nisi od onih koji brbljaju unaokolo. Dragi moj, Ričard Alenbi bio je homoseksualac. To te iznenađuje?

– Prilično. Svi smo mislili da ti i on . . .

– Nikada. Ne zato što ja nisam htela – reče žena s gorčinom u glasu. – Bilo je veoma, veoma lako voleti Alenbija, znaš.

– Znam, Mjuriel – tiho odgovori ninda. – Uostalom, to je bila njegova lična stvar, zar ne?

– Da, njegova lična stvar – Mjuriel ponovo priđe bifeu i upitno pogleda Leslija. – Još jedno piće?

– Hvala, ne. Mogu li malo da razgledam unaokolo?

– Unaokolo? Po stanu?

On klimnu glavom, prinoseći prst ustima. Naslonjena leđima o drveni bar, sa čašom u ruci, žena ga je pratila zamišljenim pogledom.

Uređaj za prisluškivanje bio je odista vešto sakriven, ali ne i za oštri pogled ninđe, navikao da odmah uoči svaki detalj koji odudara od okoline. Pokazujući prstom prema minijaturnom mikrofonu, maskiranom kristalnim ukrasom na sada ugašenom lusteru, on ženi dade znak da pođe za njim.

Tiho odloživši čašu, ona priđe vratima koja su vodila u spavaću sobu.

– Šta sada? – reče nećujno, samo oblikujući reč ušnama.

On je privuče u zagrljaj i bučno poljubi.

– Malo glume za naše prijatelje koji prisluškuju – šapnu joj na uho, osećajući kako se telo žene, isprva ukočilo od iznenađenja, opušta u njegovom zagrljaju. Tabasko Pit bio je đavolski u pravu; onaj noćasnji posao biće pun iskušenja!

– Ti si divna žena, Mjuriel – dahtao je on naglas, okrećući glavu prema skrivenom mikrofonu. – Želim te od prvog trenutka kada sam te video... Uzdržavao sam se samo zato što sam mislio da ste ti i Dik ljubavnici... Mjuriel, reci da se i ja tebi dopadam!

Ona se priljubi uz snažno telo muškarca i poljubi ga. Ako je u

tom poljupcu bilo glume, onda je Mjuriel O'Sonesi pogrešila što se nije preselila u Holivud...

– Dođi – reče ona promuklo. – Budalo muška... i ja tebe želim. Mogao si me imati da si samo rekao da me hoćeš!

Vrata spavaće sobe bučno se zalupiše za njima i Mjuriel se izvuče iz zagrljaja ninđe.

– Zadovoljan, mister Eldridž? – reče ledenim glasom, nameštajući haljinu na zadihanim grudima.

On odmahnu glavom, paleći svetlo. Prošlo je nekoliko minuta pre nego što je progovorio, proverivši da prislušnih uređaja u ovoj sobi nema.

– To sam mogla i pretpostaviti – reče žena sležući ramenima. – Ta prokleta njuškala znala su da ova prostorija služi samo za spavanje i ništa drugo!

– Zbog čega, Mjuriel? Ti si veoma privlačna žena i svaki muškarac bi...

– Muškarci! – frknu ona prezirivo. – Do đavola sa njima! Zar i ti misliš da baš ni jedna jedina žena na ovom svetu ne može da ne poludi od strasti kada počnete da joj se udvarate?

Ninđa se smireno osmehnu iako su njene krupne zelene oči sevale od pravog irskog gneva.

– Bolje je da zaobiđemo tako osetljivu temu – reče, spuštajući se na postelju. – Još uvek mi nisi odgovorila da li je u materijalima za Alenbija bilo reči o majori i o ostrvu?

– Nije bilo, do đavola. Rekla bih ti odmah da jeste. Sem toga, u poslednje vreme, Alenbi je sam radio na »lancu smrti«, a mene je usmerio na drugi posao.

– Koji, Mjuriel?

– Nešto što nema nikakve veze sa »lancem«, Eldridž.

– Sigurna si? Dik nije imao običaj da tako rasipa snage, zar ne?

– Možda je očekivao da ću iskopati nešto što bi mu moglo pomoći – sleže žena ramenima. Alenbi je ponekad imao odista čudan osećaj za skrivene veze između pojedinih tema, pa bih se i sama začudila kako se naizgled suprotne činjenice skladno uklapaju u njegov mozaik. Ko zna, da je ostao živ, možda bi i ono što sada radim našlo neko mesto u analizi događaja oko »lanca smrti« ...

– Zato i želim da doznam na čemu radiš, Mjuriel.

– Naši prijatelji steći će veoma loše mišljenje o tvojoj potenciji ako odmah izađem iz sobe da bih ti donela svoj dosije, Eldridž.

– To me ne brine. Ionako već

sumnjaju da nešto nije u redu, kada si tako iznenadno povelala jednog muškarca u svoju spavaću sobu. Imam utisak da nemamo previše vremena; želim odmah taj dosije.

Slegnuvši ramenima, žena izađe. Vratila se brzo, noseći u obe ruke debelu fasciklu punu hartija.

– Da ti pomognem – reče. – Alenbi je želeo da doznam što više detalja o ubicama osuđenim na duge vremenske kazne u poslednjih nekoliko godina na Zapadnoj obali. Gde se nalaze, kako se ponašaju u zatvoru, pripadaju li jednoj od bandi koje postoje u svim kaznionicama, da li im neko spolja olakšava položaj, radi li se na smanjenju njihove kazne, i sve moguće. Do đavola, hteo je da doznam čak i da li nastoje da očuvaju svoju fizičku kondiciju u zatvoru, zamisli to!

– Dikova intuicija još jednom je bila na pravom putu – tiho reče ninda, hitro prelistavajući papire i proučavajući njihov sadržaj brzinom nedostupnom običnom čoveku. – Pogledaj ovo lice!

Žena se naže nad njega, pridržavajući rasutu kosu obema rukama.

– Da, sećam se. Henri Ešford

Kaminski, osuđen na ukupno sto trideset godina zatvora zbog ubistva sa pljačkom. Izdržava kaznu u Fresnu i ...

– Fresno, moja leđa! – isceri se ninda uspravljajući se. – Taj tip je pre manje od dva sata ubio Dika Alenbija!

– Šta?!

– ne veruješ mi? Verovatno će i policija biti iznenađena kada identifikuje njegov leš.

– Leš? I on je ...

– Mrtav je, Mjuriel. Ja sam ga ubio. On mi je i rekao ono za majora i ostrvo.

– Prokletstvo, znači da je u međuvremenu pobegao! Ja ...

– Pobegao? Hmm ... videćemo. Imam jednu ideju ...

– Kakvu ideju, do đavola? Nateraćes me, kao Alenbi, da u ovo doba noći proveravam da li su osuđene ubice u svojim krevetima po raznim zatvorima, Kalifornije?

– Nešto bolje od toga, Mjuriel. Pokušaću da ti dovedem još jednog od lepotana čije slike imaš u toj gomili papira ...

odeću sportskog kroja i meke kožne čizmice, Mjuriel iz jedne fioke pisaćeg stola hladnokrvno izvuče veliki »smit i veson« i proveri njegov šaržer.

Na drugoj strani prostorije, zauzet milimetarskim pomeranjem komada nameštaja na jednu ili drugu stranu, ninda odmahnu glavom. Ona ga upitno pogleda.

– Neće ti to biti potrebno, Mjuriel.

– Zašto, do đavola? Misliš da ne umem da rukujem ovom igračkom?

– Ta igračka nema oči. Ostaćes tamo gde sam ti pokazao da budeš i nećeš se mešati. Jasno?

Ona prkosno isturi grudi, ali ga posluša. Dovršavajući svoj posao, ninda priđe razvodnoj tabli u holu i prouči je pogledom.

Dva minuta kasnije, uz pomoć noža čije je sečivo više podsećalo na iglu, on dovrši izvesne prepravke na tom delu električne instalacije i zadovoljno klimnu glavom.

– Možeš navući zavese, Mjuriel – reče vrlo tiho, prilazeći ženi zavučenoj u ugao između bara i zida u dnevnoj sobi. – Potom se vrati ovamo i budi spremna. I zapamti: nikakvog šuma, nikakvog pokreta, ma šta da se dogodi! U

Potpuno obučena, u tamnu

redu?

Ona klimnu glavom, ugrizavši se za usnu. Lice joj je bilo rumeno od uzbuđenja, grudi su se uzbuđeno dizale pod tamnom bluzom, pružajući pogled koji je mogao dekoncentrisati manje staloženog čoveka od ninda.

– Gotovo je – reče, vraćajući se na svoje mesto.

– Misliš da će ti upaliti?

Umesto odgovora, ninda stade pod luster u dnevnoj sobi i podiže lice naviše kako bi ga prislušivači, negde u blizini kuće, mogli savršeno dobro čuti.

– U redu, kućkini sinovi! – reče ledenim glasom. – Našao sam vaš usrani mikrofoni i sada ću ga iščupati odavde. Baš me zanima da li ćete se usuditi nešto da preduzmete!

Jednim preciznim pokretom on otrže sa mesta mikrofoni i zavila ga u ugao, nadajući se da će čovek koji negde u blizini ima slušalice na ušima, doživeti nekoliko neprijatnih trenutaka. Osmehnuvši se Mjuriel, on hitro pređe u hol i drvenom drškom svog noža pomeri ručicu glavnog prekidača.

U kući iznenada zavlada potpuna tama. Nečujno se vraćajući do vrata dnevne sobe, ninda zauze

položaj koji će mu omogućiti da munjevito reaguje na napad iz bilo kojeg od tri moguća pravca.

U svom uglu, Mjuriel se premeti s noge na nogu i parket jedva čujno zaškripa.

– Tiho! – prosikta ninda. – Oni dolaze!

Sada je, pored šuma talasa sa obale i tihog disanja žene u uglu, do njegovih ušiju dopiralo još nekoliko šumova koje nije bilo teško identifikovati: tiho zujanje motora, otvaranje i zatvaranje vrata na vozilu koje je, sudeći po zvuku, takođe moralo biti kombi. Ta vrsta vozila, uostalom, obično se i koristila za prislušivanje, jer može da primi svu potrebnu opremu i obezbedi skrovišta za dvojicu ili trojicu ljudi u ekipi.

Ovde ih je bilo trojica; ninda je jasno čuo kako škripi šljunak pod nogama dvojice koji su se uputili prema ulaznim vratima i grmlje kraj kojeg je neoprezno provukao treći nastojeći da priđe što bliže prozoru dnevne sobe.

»On je tu samo radi obezbeđivanja«, razmišljao je ninda, okrećući se ulaznim vratima. »Plaše se da im ptičica ne pobegne, a ne sanjaju da ih ovde čeka ne uplašena žrtva, već onaj koji ih se ni najmanje ne boji... »

Dvojica na ulaznim vratima su se sašaptavali. Noć je bila dovoljno svetla da čak i kroz mutno staklo oštri pogled ninđe nasluti obrise njihovih tela i primaknute glave.

Da, oni će napasti upravo onako kako je i predviđao; bio je to šablon proveren hiljadama puta pri upadu u mračnu prostoriju u kojoj možda vreba strelac sa oružjem u rukama...

Odbačena snažnim udarcem noge, vrata odleteše u stranu. Onaj koji je zadao taj udarac sada je čekao, priljubljen uza zid, sa uperenim pištoljem. Drugi napadač gipkim skokom je uleteo u mračni hol i pribio se uza zid sa druge strane vrata tako da njegovo oružje, zajedno, sa oružjem njegovog ortaka, pokriva čitav prostor ispred njih.

U svom uglu Mjuriel ostade savršeno tiha i nepokretna, iako je tresak vrata morao iznenaditi. Zadržavajući dah, ninđa je strpljivo čekao.

Ponovo šapat, ali sada mnogo bliže njemu, tako da je razaznao svaku reč.

– Mora da nas tip čeka u dnevnoj sobi – uzbuđeno je šaputao onaj u holu. – Idemo dalje!

– Polako... mrak je. Proklet-

stvo, zašto nisam uzeo lampu iz kola!

– Bolje što je mrak, budalo! Šta bi hteo, da nas postrelja kao zečeve iz mračne sobe! Hajde, ulazi, proklet bio!

Sluh reče ninđi da je i drugi napadač stigao u hol i da ubrzano diše na samo nekoliko stopa od njega. Upravo tamo gde ga je i očekivao; sledeći korak značiće i da je upao u prvu na brzinu improvizovanu zamku.

Da!

Čovek koji hoda po mračnoj prostoriji uvek iz predostrožnosti vuče noge po podu; kabl teške stone lampe, postavljene na nekoliko knjiga pored suprotnog zida nalazio se na visini na kojoj ga je pridošlica neminovno morao zakačiti.

Tresak razbijenog stakla, psovka slivena s pucnjem koji je izazvao neoprezni prst na okidači pištolja. U svom zaklonu pored vrata ninđa se s mukom uzdržavao od smeha.

– Nik? Šta se dogodilo, boga mu? – zastrašeno je šaputao drugi. – Nik?

– Zaveži! Sve je u redu!

– Zašto si onda pucao? Nik?

Razbijeno staklo zakrcka pod nogama drugog čoveka. Ne odgo-

varajući svom partneru on se lagano privlačio otvorenim vratima dnevne sobe.

Priljubljen uza zid, ninža u tami nasluti ruku koja se primiče prekidaču; u nosnice mu prodre jak zadah znoja kakvim se znoji samo vrlo uplašen čovek.

Prekidač prazno škljocnu i čovek, na samo stopu od ninđe, razočarano zastenja, povlačeći se korak unazad, uz novo izdajničko krckanje stakla.

– Nik? Šta radiš tamo, zaboga?

– Zaveži, glupane! Vрати se polako do ulaza, tu negde mora biti poluga glavnog prekidača. Uključi struju i budi spreman da pucaš, kladim se da je ostavio upaljeno svetlo u dnevnoj sobi... Hajde već jednom!

Mrmljanje i šum koraka u tami. Bešumno ispunivši pluća vazduhom, ninda nape mišiće. Njegov trenutak je dolazio...

Ruka vlažna od znoja dotače polugu prekidača i naglo je pokrete; u tami bljnjesnu plavkasta munja električnog pražnjenja, praćena oštrim praskom.

Tišina.

I zadah...

Zadah sagorele izolacije i sago-relog ljudskog mesa.

Nik, još uvek priljubljen uza zid

hola nekoliko stopa od ninđe, šumno je disao. Gotovo fizički, Lesli je osećao njegovu unutrašnju borbu. Ninđe su sposobne za takvo nešto, jer njihova osetljiva čula u stanju su da osete i najmanju promenu u atmosferi nekoga mesta kojim gospodare snažna osećanja.

Da li će Nik učiniti razumnu stvar i povući se dok ne smisli neki bolji plan, ili će tvrdoglavo produžiti do sledeće nindine zamke?

Psovka kroz stisnute zube. Ninda se osmehnu u tami. Nik će ponovo napasti. A već je znao i kako...

Skok do vrata hola, vešt pad na levi bok, desna ruka sa pištoljem ispružena i podignuta, spremna da ispali čitavu kišu olova prema prvom sumnjivom šumu u mračnoj prostoriji...

Uveren da je njegov skok prošao nezapaženo, Nik će čekati, nadajući se da će nasumce ispaljeni hici preleteti visoko iznad njega.

Da, Nik nije imao previše mašte i zato je postupao po starom, mnogo puta isprobanom receptu. To bi možda i imalo uspeha protiv prosečnog suparnika, ali ovoga puta suparnik mu je bio

ninđa . . .

Lesli načini jedan korak napred, nepogrešivo ispružajući ruke u tamu. Isto tako nepogrešivo njegovi čelični prsti sklopiše se oko Nikovog vrata, mokrog od znoja.

Malo je ljudi koje u takvoj situaciji ne bi uhvatila panika; nesrećni Nik nije bio među njima.

On u strahu ispusti pištolj iz omlitavelih prstiju, a kroz stisnuto grlo probi se krik koji u sebi nije imao ničeg ljudskog. Čuteći, ninđa je postepeno pojačavao svoj stisak, ne obraćajući pažnju na Nikovo koprcanje.

Čak i za ženu čeličnih nerava, poput Mjuriel O'Sonesi, užasni krik koji se zaorio u potpunoj tami označavao je trenutak kada je prestala da razmišlja logično i prepustila se panici. Poluglasni jecaj, ispušten kroz stisnute zube, upozorio je ninđu da će se dogoditi nešto neočekivano.

Ili očekivano; u takvim trenucima tračak svetlosti je sve što traži čovek obuzet atavističkim strahom od tame . . .

– Ne, Mjuriel! – uzviknu on poluglasno, ali akcija žene više se nije dala zaustaviti. Sada već glasno jecajući, ona obema rukama napipa gajtan zavese i naglo ga

povuče, razmičući je i propuštajući u prostoriju odblesak svetlosti zvezda sa okeana . . .

Za izvežbano oko ninđe obris glave i ramena čoveka pod prozorom dnevne sobe bio je potpuno jasan, čak i pokret kojim je podigao i ispravio desnu ruku.

Mjuriel će neizostavno biti njegova prva meta, a sa tako malog rastojanja ni slepac ne bi mogao da promaši . . .

Opažanje opasnosti, način da se ona izbegne, direktna akcija, sve to kod ninđi ne traje više od stotog delića sekunde; pre nego što je iznenađeni strelac pod prozorom shvatio šta se dogodilo, Lesliejeva desna ruka zaronila je u tajni džep pod opasačem pantalone i munjevitom brzinom se ponovo pojavila napolju. Još uvek stežući levom rukom Nikovo grlo, ninđa zavitla prema prozoru šuriken, užasnu šestokraku zvezdu od čelika, čije su ivice oštrije od brijacha.

Položaj u kojem se našla Mjuriel sprečio ga je da pokuša hicem koji trenutno donosi smrt. U tom trenutku najvažnije je bilo sprečiti strelca da iz neposredne blizine sruči smrtonosni rafal u telo žene.

Osetivši oštar krak šurikena u

desnom ramenu, ubica zaurla od bola i taj urlik bolje od svake opomene delovao je na Mjuriel. Vrisnuvši, ona se baci unazad, sudarivši se leđima sa šankom bifea.

– Ovamo! – viknu ninda prigušenim glasom. – Pucaj prema vratima!

Njegov pokret, pokret kojim je sa obe ruke podigao Nikovo telo kao štit ispred sebe nije mogao promaći strelcu na prozoru. Sa zadovoljnim uzvikom, on pritisnu okidač.

– NEEE...

Udarci metaka prekidoše Nikov krik i ninda oseti kako se njegovo telo naglo opušta. Trenutak za drugi šuriken je došao i ninda ga iskoristi na najbolji način.

Čelična zvezda uz karakteristični zvižduk još jednom polete kroz topli vazduh, ovoga puta nepogrešivo se zarivajući u koren nosa i pogađajući svojim vrhom sam mozak. Bez glasa, podižući obe ruke uvis, ubica se zatetura i teško sruči unazad, nestajući sa prozora.

– U redu je, Mjuriel – reče ninda mirno. – Ostani na mestu dok se svetlo ponovo ne upali. Još samo minut ili dva...

Odgurnuvši nepokretno telo sa

ulaznih vrata i okrećući glavu da bi bar malo ublažio zadah sagorelog mesa, ninda u tami spoji kablove instalacije i svetlost blesnu, obasjavajući do detalja krvavi prizor.

I ne gledajući u ženu koja je žmirkala, masirajući povređeno bedro, on pređe preko dnevne sobe i naže se preko niskog prozora. Telo u travi bilo je nepokretno i on ga podiže i uvuče unutra, grubo ga bacajući na tepih.

– Eldridž... zašto...?

– Da pogledaš dobro i njegovo lice. I lica druge dvojice.

Ona okrete glavu.

– Ja... neću moći...

– Moraš, Mjuriel.

– Ne... onaj tamo, kod ulaza, on...

– Lice mu nije unakaženo, ako se toga bojiš. Nemamo mnogo vremena...

Stežući obema rukama želudac, žena se okrete i osloni na bife, vrteći glavom.

– Mislio sam da si od drugačijeg materijala – reče ninda sa tračkom prezira u glasu. – Ovo sad i malopredašnja glupost, kad zamalo nisi poginula, govore drukčije. Do đavola s tobom, dalje mogu da radim i sam!

Kao što je i planirao, irski temperament još jednom je pokazao svu svoju snagu. Stisnutih usana, lica bledog od gneva i zažarenih očiju, Mjuriel pređe preko sobe da bi zavirila u Nikovo lice . . .

S naporom podižući glavu sa jastuka vlažnog od znoja, devojka otvori oči.

– Les . . . ?

– Ovde sam, devojčice . . .

U polutami Sumiko više nasluti nego što vide snažno telo muškarca opušteno u položaju za meditaciju kraj širom otvorenih vrata terase sa koje se pružao pogled na okean iznad kojeg je sunce maločas zašlo.

– Mislila sam da spavaš – reče osmehujući se. Uspomena na trenutke posle kojih je tvrdo zaspala zasluživali su i više od takvog osmeha.

Njena ruka napipa prekidač stone lampe kraj ležaja i ninda se okrete njoj.

Lepota te devojke spadala je u onu vrstu koja uvek izgleda nova i sveža. »Ma koliko puta vodio ljubav sa njom«, pomisli Lesli, »uvek mi se čini kao da je to prvi

put . . . «

Ona se izdiže na lakat, pokazujući bogatstvo grudi savršenog oblika, bradavice napete od želje, vitke butine koje kao da još čeznu za rukom muškarca.

– Pogađam na šta misliš, jarče – reče ona malo promuklo. Prsti njene desne ruke odlutaše među noge i ostadoše tu, čvrsto stisnuti butinama.

– A ti pokazuješ na šta misliš – osmehnu se ninda, uspravljajući glatkim i hitrim pokretom svoje moćno telo. – Znaš, maločas, pre nego što si zaspala, učinilo mi se da si već previše umorna.

– Umorna? A od čega to?

Stajao je pred njom, visok i snažan, sa osmehom na preplanulom licu, ne skrivajući više svoju želju.

Devojka sklopi oči i ponovo pade na jastuk. Bokovi su joj se kretali u fascinantnom ritmu kojem pravi osećaji daju više privlačnosti od dobro izvučene tehnike vešte profesionalke.

– Dođi, Les! – šapnu ona. – Dođi, želim te ponovo!

Bila je spremna da ga primi, a opet iznenađena silinom njegove želje. Zajecala je i zarila nokte u ramena muškarca, osećajući kako joj njegova težina mrvu napete grudi. Da, bilo je divno vodi-

ti ljubav s tim muškarcem, muškarcem kakvog žena može dobiti samo jednom u životu . . .

Melodični zvuk telefona na trenutak je prekinuo jecaje njenog uživanja, i ona podiže glavu sa jastuka, otvarajući svoj zagrljaj.

– Les . . . telefon, zar ne čuješ?

– Čujem ga. Već pet minuta.

– Pet minuta? Nemoguće! Zašto se nisi odmah javio. To je možda Pit?

– To je sasvim sigurno Pit. Ili Mjuriel O'Sonesi.

Ona ga nežno odgurnu sa sebe.

– Leslie Eldridže, ako se odmah ne javiš, posumnjaću da ima nešto između tebe i te riđokose seks-bombe! Hajde!

Smešeći se, ninda priđe telefonu koji je i dalje uporno zvonio.

– Halo?

– Hvala bogu! – glas Mjuriel O'Sonesi zvučao je hladno, kao i prilikom svakog razgovora od časa kad je naterao da pogleda u lica mrtvih napadača. – Već sam pomislila da te ona tvoja mala Japanka toliko okupirala onim džepnim izdanjem od tela da više ne čuješ ni telefon, Eldridž!

– Nešto se dogodilo, Mjuriel?

– Možeš biti đavolski siguran da se nešto dogodilo. Pit i ja smo otkrili nešto što bi moglo biti

trag ekipe zadužene za oslobađanje ubica iz zatvora.

– U redu. Ne vidim šta je tu toliko hitno, Mjuriel.

– Ni ja, ali Pit želi da odmah dođeš u »Hajvej In« na putu za San Mateo, za jedan sat ima sastanak sa izvesnim Rupertom za koga tvrde da može izvući čoveka iz zatovra. A i krajnje je vreme da se pojaviš tamo i umiriš onog dugokosog seksualnog manijaka!

– Pita? Zaboga, otkad ga znam, Pit je uvek bio savršeni džentlmen!

– U tome i jeste problem! Zamisli tipa koji ti non-stop bulji u dekolte, uzdiše i naliva se australskim pivom, a neće da ti kaže šta ga muči!

– Hmmm . . . nisi ga pitala?

– Nisam, jer znam šta posle sledi: poziv u krevet! Kao i svi drugi, i on misli da je neodoljiv i verovatno se čudi što već nisam legla na leđa i ljubazno ga zamolila da me uzme!

– U redu, Mjuriel – ninda uspe da obuzda smehj. – Biću tamo uskoro. A ako hoćneš savet za Pita, naruči mu još piva; kad pređe određenu granicu, pivo je jedino što ga zanima . . .

Prekinuo je vezu pre nego što je žena prestala da protestuje i

vratio se do ležaja. Sumiko je sedela, sa zapaljenom cigaretom u ustima.

– Hej, devojčice! Čini mi se da smo nas dvoje maločas nešto započeli?

– Veoma dobro znam šta znače takvi telefonski pozivi – osmehnu se ona pružajući mu cigaretu. – Imaćeš taman toliko vremena da se istuširaš i obučeš, zar ne?

– Otprilike. Ali to isto važi i za tebe. Večeras te izvodim u »Hajvej In«.

Grimasa na licu devojke imala je svoje puno opravdanje pri prvom pogledu na »Hajvej In«, jedno od onih drumskih svratoišta gde je uz bučnu muziku iz džuboksa u svako doba dana i noći mogu dobiti jelo, piće, cigarete i žene. Tabesko Pit ga je, međutim, posebno voleo zato što je to bilo jedno od retkih mesta u gradu gde se moglo dobiti australijsko pivo, mnogo jače od američkog ili bilo kojeg drugog.

Mnogi pogledi ispratili su Sumiko do slobodnog stola u uglu i verovatno bi dobila i mnoštvo ponuda da pored nje nije išao krupan i snažan muškarac opasnog izgleda. Ovako, društvo u sali moralo se podeliti; na veliko razočaranje stalnih posetiteljki

»Hajvej Ina« polovina muškaraca je buljila u devojku sa vidnim znacima japanske krvi, a druga je ostala verna raskošnoj lepoti riđokose Mjuriel O'Sonesi koja se upravo bučno smejala jednog od šala Tabasko Pita.

– Pit greši – tiho reče Sumiko pošto se udaljio konobar koji je primio njihovu narudžbu. – Svi gledaju samo u njega; kad taj Rupert dođe, neće moći na miru da razgovaraju.

– Naprotiv, Pit je ovo majstorski izveo – odmahnu ninda glavom. – Kao žena, ti rezonuješ da oni gledaju u Pita; videćeš šta će se dogoditi kada riđokosa ustane i zanjiše kukovima između stola. Pit može ubiti Ruperta, a da se pola lokala zakune kako on uopšte nije bio ovde!

Njegovo zapažanje bilo je veoma tačno; nekih petnaestak minuta kasnije, Mjuriel, posle tobožnje svađe sa Pitom, besno napusti sto i krete prema toaleti. Nimalo slučajno, put je vodio pored stola za kojim su sedeli Lesli i Sumiko.

– Hej! Koga to vidim? – zapanji se riđokosa. – Otkuda vi ovde, prokletstvo?

Diveći se njenoj glumi, Lesli s poštovanjem ustade i pridrža joj

stolicu. Kao po komandi, svi pogledi skretoše prema njima; na svom mestu Tabasko Pit je zadovoljno ispijao novu kriglu piva, bacajući poglede prema vratima.

Poluzatvorenih očiju, zavaljen u stolici kao da drema, ninda je pratio svaki pokret. Mesto je bilo dobro odabrano. I pored buke moći će da pročita sa usana gotovo svaku reč koju budu izgovorili Tabasko i Pit i tajanstveni Rupert.

»Tako je lako čitati američka lica«, razmišljao je, nastojeći da se isključi iz živahnog razgovora koji su dve žene vodile pored njega«. »Nasuprot japanskim... sećam se koliko me je puta sensei Tanaka kažnjavao zato što nisam uspevao da razaberem čak ni o čemu govore dva druga učenika koje sam krišom posmatrao. U svakom slučaju, uspeo je; često i mene samog iznenadi kada shvatim smisao razgovora ljudi na jeziku koji ne znam i nikada ga nisam učio. POkreći, grimase, držanje, sve to je uvek u skladu sa onim što čovek govori. Ili, misli, uostalom. Meni, na primer, telepatija nije potrebna da bih shvatio o čemu razmišlja onaj grmalj u kro-košulji koji ne može da puсти čašu iz ruke... «

Rupert je ušao neopaženo, ali ninda nije promakao pogled kojim je prešao po lokalu, na trenutak zastajući kraj šanka. Nagnuo se i nešto tiho upitao barmena, a ovaj mu je glavom pokazao u pravcu Pita.

Punih pet minuta, Rupert je ispod oka proučavao Pitovo lice, pre nego što je sa čašom u ruci krenuo prema njegovom stolu.

– Zdravo – rekao je zauzimajući mesto preko puta plavokosog. – Ja sam Rupert.

– Tačan u sekund – isceri se Pit. – Majk me šalje tebi. Kaže da bi ti mogao da mi pomogneš?

– Odakle znaš Majka?

– Duga priča. Kineska četvrt, Dong Hoj u Vijetnamu, opet Kineska četvrt. Neko vreme smo radili zajedno.

– Aha – Rupert je očigledno bio zadovoljan takvim odgovorom. – Da li ti je Majk pominjao cenu?

– Ne. Samo mi je rekao da je Rupert čovek za mene i dao mi tvoj telefonski broj. Ostalo već znaš i sam, čoveče. Nadam seda nisi previše skup, do đavola. Otkađ je moj ortak Red u zatvoru, poslovi mi ne idu baš najbolje.

– Da, to se događa – suvo se osmehnu Rupert. – Njega želiš da izvučeš?

– Njega – uzdahnu Pit. – Prokletstvo, i on bi to isto učinio za mene, je li tako. Ili za Majka; ako si dobar sa Majkom, on ti je sigurno pričao kako smo ga izvukli iz džungle kada je dobio metak u želudac od žutih kućkinih sinova?

– Nešto mi je pričao. To ste bili ti i taj Red, a?

– Red i ja. Još jedan viski?

Posle drugog viskija, možda i pod uticajem Pitove priče o Vijetnamu, ili zbog usluga koje je dugovao pomenutom Majku, Rupertovo lice naglo se opusti. On i Tabasko sada su već razgovarali kao stari prijatelji, a plavokosi džin je podmazivao razgovor novim čašama viskija koje je Rupert sve neopreznije sručivao niz grlo.

– Ovako, prijatelju – mumlao je pijano, ali to nije smetalo nindi da razazna svaku njegovu reč. – Prvo, lova koju pominješ; mi to za naše prijatelje radimo besplatno, razumeš...

– Besplatno? – Pit odmahnu glavom. – Čuj, Ruperte, siguran si da znaš o čemu govoriš?

– Rupert uvek zna o čemu govori – pijano se cerio gangster. – Naravno, momak koga oslobodimo ima posle toga nekih obaveza prema nama.

– Aha, sadmi je već jasnije. Treba da obavi neki poslić za tebe, je li?

– Ti si pametan momak, Pite. Uostalom, samo pametni momci su i preživeli onu prokletu džungu. Ja i Majk... i ti, do đavola. Da, tvoj ortak Red moraće neko vreme da radi za nas pošto prođe obuku.

– Obuku? U čemu, boga mu?

– To već nije bitno – Rupert odmahnu rukom. – Ha-ha-ha... čuj, da se kladimo da ne znaš kako ćemo Reda izvući iz zatvora?

– Hajde, Ruperte, to bar nije teško. Preko zida ili kroz neki tunel, a?

– To su gluposti za malu decu. Zamisli ovo: u Redov zatvor stigne nalog da ga prebace na drugo mesto; recimo u Fresno, to je dobar komad puta. Kako to oni rade?

– Hmm... stave mu lisice na ruke, strpaju u kola sa rešetkama i pod pratnjom ga prebace u Fresno, kako bi drukčije?

– Tako je. Jedino što Red ne stigne u Fresno!

– Pa da! Napašćemo kola na putu i osloboditi ga! – oduševljeno lupi Pit pesnicom po stolu. – Ruperte, ti si genije!

– Ne deri se toliko, do đavola! –

prosikta Rupert, hitro se osvrćući unaokolo. – To može da upali jednom ili dva puta, ali posle toga svi takvi transporti bili bi desetostruko obezbeđeni. Ne, ortak, to se radi ovako: na nekom sigurnom mestu na putu kola se zastave i mi zamenimo zatvorenike. Uz puno »razumevanje« policajaca iz pratnje, ha-ha-ha!

– Zamenite? Ali...

– Baš tako – Rupert se naže preko stola i nastavi da šapuće. – Uvek ćeš naći razumnog momka sličnog Redu koji pristaje da promeni svoj zatvor za neki drugi u zamenu za lov, drogu ili obećanje o pomilovanju. Moja organizacija ima debele veze i zatvorenici se neprestano šetaju unaokolo, tako da ni sami upravnici zatvora više ne znaju ko je kod njih pod pravim imenom, a ko ne. Bitno je da se broj slaže, a otiske prstiju u dosijeima lako je zameniti ako poznaješ prave ljude na pravim mestima!

– Lukavo! – Pit je s poštovanjem klimao glavom, nalivajući Rupertu novu čašicu. – To je đavolski dobro organizovano, Rupert, stari moj. Samo... šta ako neki od tih zamenjenih momaka propeva?

Rupert se odmače i oko usana

mu zaigra ružan osmeh.

– Zatvori su gadna mesta, Pite. Ima ljudi koji ne mogu dugo da izdrže iza rešetaka. Umiru, na primer... od neke bolesti. Ili jednostavno, nesrećnim slučajem, kapiraš...

– Taj Rupert odista je sposoban – šaputao je Tabasko Pit zureći u mrak kroz staklo vetrobrana. – A potrebna je i velika lova da se obezbedi saradnja i ćutanje ljudi koji rade po zatvorima. Vešto zamišljeno, nema šta. Dovoljno je podmazati na pravom mestu da se izda nalog za premeštanje u drugi zatvor, pa da se mehanizam pokrene.

– Zavisi koliki je broj zatvorenika u pitanju – ninda je sedeo potpuno opušten u kolima, oslanjajući se na svoj sluh koji će mu najaviti približavanje nekog vozila.

– Pre ili kasnije to će se nekome učiniti sumnjivim, a onda će čitava stvar izaći na videlo. Mene mnogo više zanima mesto gde se ubice posle toga odvođe na »obuku«.

– Pokušao sam – uzdahnu Tabasko – ali se taj Rupert pretvara-

o u kornjaču istog časa kada bih zapitao šta se posle toga događ a sa oslobođenim zatvorenicima. Tvrdio mi je jedino da će mom ortaku Redu biti bolje nego u zatvoru, ako to nešto znači . . .

Njihova kola bila su skrivena u žbunju kraj jednog od malo korišćenih sporednih puteva koji povezuju San Hoze sa ribarskim naseljima na obali okeana. Prema obaveštenjima dobijenim od Ruperta, negde u blizini pojaviće se dvoja policijska kola sa zatvorenicima koje treba zameniti i zato su Mjuriel O'Sonesi i Sumiko u sportskim kolima novinarkе ta kođe čekale stotinak jardi dalje.

Zamisao ninđe sastojala se u tome da prati oboja kola, jer Pit nije uspeo da dozna u kojima će se naći zatvorenik kome je određeno da se ne vrati iza rešetaka. S malo sreće, oni će otkriti skriveno mesto gde se ubice obučavaju za nova nedela u sve dužem »lancu smrti«, a posle toga . . .

Posle toga jedan ninđa, po kome zna koji put u istoriji veštine ninđucua, provaliće u naoružani protivnički tabor i uništiti sve što mu se nađe na putu . . .

Njegov kostim i oružje ovoga puta ostali su u gradu, sem nekoliko sitnica koje nije teško sakriti

i pod običnom odećom. Vreme ninđi je noć, ali čak i ovo blistavo kalifornijsko popodne može pokazati da zaštita tame nije neophodna borcu izvežbanom da zadaje smrtonosne udarce u svako doba i na svakom mestu.

Prenuvši se iz misli, Pit zausti da nešto kaže, ali ga ninđa utiša zapovedničkim pokretom ruke.

– Čuješ li nešto? – upita Pit bešumno, samo oblikujući reči usnama.

Ninđa odmahnu glavom, ali su mu obrve bile zabrinuto skupljene. Pit instinktivno pogleda unaočulo oko ako je dobro znao da je ono što Lesli oseća njegovim čulima nedostupno. Još jednom je imao priliku da se uveri kako funkcioniše haragei, to čudesno osećanje ninđi koje im, posle dugog vežbanja, omogućuju da doslovno naslute i prvi tračak opasnosti u blizini.

Čak ni same ninđe ponekad ne umeju da objasne šta i kako se dogodilo, ali jedno je sigurno: nikome još nije uspelo da ih iznenadi i time stekne često odlučujuću prednost u borbi.

Nerazgovetni šumovi koje donosi vetar, miris kakvog nekoliko trenutaka ranije nije bilo u vazduhu, možda i nešto za što običan

čovjek i nema čula, u mozgu ninde sabiraju se u sasvim određen utisak o jednom mestu i njegovoj atmosferi.

Kao ovoga puta . . .

– Ostani tu!– dobaci ninđa hitro, iskačući iz kola. – Ako se ne vratim odmah, postupaj po planu!

Vrteći glavom, plavokosi džin ga je nekoliko trenutaka pratio pogledom, sve dok se vitklo telo prijatelja nije izgubilo u spletu žbunja kroz koje se probijao neshvatljivo brzo i bešumno, nalazeći u deliću sekunde najpogodniji prolaz za sebe.

– Boga mu, pa to je prema mestu gde su Mjuriel i Sumiko . . . mora da se kod njih nešto dogodilo!

Tabasko Pit, nerazgovetno mrmļajući kroz zube, s mukom se uzdržavao da ne uključi motor automobila kako bi i sam jurnuo tamo gde se, posle dugog čekanja, konačno nešto događalo. Ipak, njihov plan bio je veoma precizan; ako ovoga puta ne uspeju da uđu u trag odbeglim ubicama, Rupert bi mogao nešto posumnjati i izmeniti način svog rada, posle čega bi se njihova istraga ponovo našla na samom početku.

– Ahhh! – procedi Pit zadovoljno. – Najzad . . .

Zvuk motora u daljini, ali ne zvuk kakav je očekivao, miran i ravnomeran. Vozač kola koja su pristizala niještdeo svoje vozilo; sve jasnije čula se škripa guma u krivinama i protest motora kojem se naglo dodaje i oduzima gas.

»Nešto nije u redu«, pomisli Pit, okrećući kontaktni ključ. »Tipovi su nešto posumnjali i sada će biti mnogo tvrđe nego što smo očekivali . . . «

Niz blagu padinu njegov prostrani »ševrolet« slete gotovo bešumno, preprečujući uski asfaltni put. Povlačeći kočnicu, Tabasko hitro iskoči napolje, tražeći zakon u žbunju pored ivice.

U poslednjem trenutku, odista, jer su teška i glomazna policijska kola, načinjena za transport većeg broja zatvorenika, već izbija la iza okuke, nespretno se nagnjući na jednu stranu.

– Huj! – zaur la Pit iz punih pluća. – Ludače, šta to radiš?!

Umesto da smanji brzinu pred preprekom, dajući tako Pitu priliku da uskoči u kabinu i umiri vozača, čovek za volanom učini neočekivan potez. Dodajući gas, on malo skrete ulevo, tako da des-

nim bokom pogodi zadnji kraj preprečenog »ševroleta«.

Tresak priguši Pitovu glasnu psovku; kao da su pred njim dečja kolica, a ne gomila čelika i lima, policijski automobil odbaci »ševrolet« u stranu i prohuja tako brzo da je Tabasko imao tek toliko vremena da vidi bledo lice i iskolačene oči čoveka nagnutog nad volan.

Još neko je bio na sedištu pored vozača i Pitu se učini da je na njemu plava uniforma, ali ne one nijanse od koje se šije odeća završarskih čuvara. Odbacivši, međutim, razmišljanja o tome za kasnije, Pit pritrča »ševroletu« i uskoči kroz otvorena vrata, svestan potrebe da što pre stigne zahuktalo vozilo i izvrši svoj deo plana.

Nešto prohuja iza »ševroletu« i on ostade ukočen, otvorenih usta. Njegovi odista izvanredni refleksi omogućili su mu da tek u poslednjem trenutku shvati da su kraj njega projurila sportska kola Mjuriel O'Sonesi iz kojih je kao zastava vijorila duga riđa kosa žene.

Motor je tvrdoglavo odbijao da startuje i Pit gnevno opsova, lupajući nogama po podu. Otvorio je vrata, izašao i osvrnuo se oko

sebe. Njegovo lice je bilo prava karikatura razočarenja.

Šta se dogodilo sa Lesliejem i Sumiko? Nije moguće da su njih dvoje...

Iz grmlja tako naglo izbi vitka prilika ninde da se Pit iznenađeno trže i instinktivno podiže ruku na odbranu. Pre nego što je i dovršio taj pokret Leslie prohuja kraj njega i baci se za volan »ševrolta«.

– Hej! – zausti Tabasko. – Taj prokleti motor...

Imao je taman toliko vremena da se dugim skokom baci u stranu sa puta. Okrenuvši velika kola gotovo u mestu, ninda dodade gas, ostavljajući duge tragove sagorelih guma za sobom. Pitu se učini da je odjurio još brže nego maločas Mjuriel, iako je to, naravno, bilo nemoguće.

Podignute ruke padoše mu niz bokove i on gnevno pljunu pred noge.

– Pite, stari moj – reče naglas – ili sa tvojim refleksima nešto nije u redu, ili...

Odmahnuvši glavom, on se okrete i sa rukama u džepovima pođe putem, u pravcu gde bi još uvek trebalo da se nalazi Sumiko. Nesvesno je gurnuo cigaretu u usta, ali je potpuno zaboravio da

je zapali, zanet mislima o onome što se pre samo nekoliko trenutaka dogodilo.

Sumiko je mirno sedela na travi, stotinam jardi iza okuke u šumi. Kad ugleda Pita, ona se uspravi i zgazi svoju cigaretu.

Tabasko zastade pred njom i zagleda se oko sebe. Još jedan policijski automobil, potpuno iste kao onaj koji je maločas odgurnuo sa puta njegov »ševrolet«. Motor je još uvek radio, ali je bezivotno telo vozača visilo glavom nadole kroz otvorena vrata. Nekoliko koraka dalje još dva mrtva tela; jedno u travi, drugo na asfaltu.

– Pretpostavljam da ćeš ti imati vremena da mi konačno kažeš šta se ovde, do đavola, događa – reče umorno Pit. – Svi drugi su projurili pored mene kao da su im svi đavoli za petama!

Sumiko se prigušeno nasmeja, prinoseći plamen upaljača njegovoj cigareti.

– Mjuriel je bila nestrpljiva – reče – pa su nam ovi tipovi opazili pre vremena. Tvoj prijatelj Rupert i onaj tamo, na putu, iskočili su sa pištoljima u rukama i naterali Mjuriel da izađe iz zaklona. Ja sam iskočila i sredila Ruperta sa dva karate udarca, ali me je ovaj

drugi već imao na nišanu, proklet bio . . .

– Dalje znam – isceri se Tabasko. – Kao na filmu: u poslednjem trenutku stigao je tvoj vitez i izbavio te opasnosti!

– Baš tako. Čini mi se da je Les leteo kroz vazduh punih deset jardi, od ivice šume do sredine puta. Pao je ovom tipu na leđa i trenutno mu slomio kičmu. Da bi gužva bila lepša, u tom trenutku dojurila su druga kola, pa smo morali da skačemo u stranu kako bismo sačuvali glave. Tek posle sam shvatila da su bili u neprekidnoj radio-vezi!

– A Mjuriel je odjurila za njima, a?

– Kao furija i još psujući iz glasa. Les joj je uzalud davao znak da ga sačeka, nisam sigurna čak ni da li ga je uopšte videla. Dalje valjda znaš; Les je odjurio za njom, onim svojim trkom koji mi još uvek izgleda neverovatan.

– Aha, video sam ga. uskočio je u »ševrolet« koji ja, uzgred nisam uspeo da pokrenem, i krenuo za njima. Umesto da čekam u kolima, izašao sam i tako ostao, kako se ono kaže – na repu događaja! Prokletstvo!

Sumiko se prigušeno nasjema.

– Idemo odavde, Pite – reče. –

Neko će se uskoro zapitati šta se dogodilo sa ovim kolima i poći će da ih traži. Ne bih volela da budem u blizini, a naročito kada je Les već deset ili petnaest milja daleko.

– Pa šta? Vratice se, pre ili kasnije – sleže plavokosi div ramenima.

– Bojim se da će to ovoga puta biti kasnije, Pite – reče devojka smireno. – I da ćemo ti i ja, na svemu, provesti sate i sate pored našeg radio-uređaja čekajući da nam se javi.

– Radio? O čemu to govoriš, devojko?

– Sećaš li se da je pomenuto jedno ostrvo, Pite? Ostrvo na kojem se obučavaju ubice za »lanac smrti«, je li tako? Sigurna sam da će i čovek koga smo danas pratili na najbrži način tamo biti prebačen.

– Pa da! A Leslie će krenuti za njim, logično. Uhh... baš sam proklete sreće, a?

– Zašto, Pite? Taj posao on može uraditi bolje nego svako od nas.

– U to ne sumnjam... Plaši me nešto drugo: šta ako ta prokleta ridokosa i frigidna ženska nađe načina da pođe za njim, dok sam ja stotinama milja daleko?

Putevi koji iz okoline San Hozea vode prema ribarskim naseljima na obali okeana građeni su veoma davno, u doba kada je »fordov« model T još uvek gospodario američkim drumovima sa fantastičnih šezdeset milja na čas. Od tog vremena jedino što se na ovim putevima menjalo bio je asfaltni sloj; mnogobrojne nepregledne okuke nisu mnogo smetale stanovnicima ovog kraja koji su ih dobro poznavali; stranci, opet, zalazili su tako retko da broj saobraćajnih nezgoda nikada nije dostigao alarmantne razmere.

Nikakvo čudo, dakle, što je ninda za volanom »ševrolet« mogao voziti gotovo i ne misleći o vozilima koja bi mu eventualno dolazila u susret, posvećujući svu svoju pažnju što bržem savlađivanju krivina.

Iskusni reli vozači, na drumovima koje poznaju, postižu zaista fantastične brzine, izbegavajući prepreke i opasnosti za svega nekoliko palaca, od čega neobaveštenim gledaocima zastaje dah. Tu čuda zapravo nema: čitava veština sastoji se u savremenoj kon-

troli nad automobilom, savršenoj proceni situacije, savršenim refleksima vozača.

Ako su reli vozačui dostigli savršenstvo u jednoj uskoj oblasti, onda je svaki ninda specijalista za savlađivanje prepreka koje ga odvajaju od njegovog cilja. Način na koji će to postići nije bitan, jer su ninde uvežbane da postižu savršenstvo u svemu što čine.

Ukratko, Leslie Eldridž, jedini ninda na Zapadu, neprestano je smanjivao prednost koju su pred njim imali vozač snažnog policijskog automobila, vozeći dobro poznatim putem, i žena čeličnih nerava za volanom sportskih kola, građenih za velike brzine.

Milje su ostajale za njim dok je smireno vozio, koristeći do maksimuma sposobnosti »ševroleta«. Očiju prikovanih na drum, trudio se da unapred bude spreman na svaku okuku, svaku neravninu na putu, savlađujući je u mislima mnogo pre nego što prednji točkovi automobila stignu do opasnog mesta.

Put prema okeanu, ipak, nije bio potpuno bez saobraćaja. Četiri puta ninda je prohujao pored vozila zaustavljenih u jarku, ili nežno priljubljenih uz neko drvo kraj puta. Jedno od njih izgledalo

je čak prilično loše, ali on nije imao vremena da misli o tome; jedina njegova prednost sastojala se u tome što su vozila ispred njega raščišćavala put, uklanjajući sve koji su dolazili u susret ili se mnogo sporije kretali u istom smeru.

U jednoj okuci kroz gusto rastiње pred očima mu na trenutak zablista odsjak sunca na površini okeana. Njegov cilj nije više mogao biti daleko . . .

I pored brzine koja je na prvim deonicama dostizala i osamdesetak milja na sat, nindi nije promicao nijedan važan detalj, nijedan svež trag naglog kočenja na kolovozu. Takvi tragovi najpre su ga i upozorili da su dva vozila sišla na sporednu makadamsku stazu koja je vodila ulevo, prema obali; pritisnuvši naglo kočnicu, on dopusti »ševroletu« da se gotovo okrene u mestu kako bi produžio za njima.

Onda je već morao smanjiti brzinu, jer je »ševrolet« neugodno poskakivao po neravnom tlu, dokajući bokovima šiblje čije je otkinuto lišće svedočilo da je nešto ranije neko glomazno vozilo prošlo istim putem. Blistava površina okeana nazirala se sve češće i po konfiguraciji tla ninda za-

ključi da se bliži jednom od onih malih skrovitih zatona kojima obiluje ovaj deo obale, na veliku radost krijumčara i veliku žalost onih koji moraju da ih gone.

Šta sada? Da zaustavi kola i prošunja se samoj obali, što je bilo najsigurnije?

Ne ...

Kroz buku motora i šum točkova po neravnom tlu, sluh ninđe razazna i vrisak žene. Kao što se i moglo predvideti, neobuzdani irski temperament doveo je riđokosu u još jednu neugodnu situaciju, i to sa ljudima koji ne znaju za šalu. Svaki izgubljeni sekund mogao bi za nju značiti rizik između života i smrti.

Još uvek ogromnom brzinom za takve uslove, »ševrolet« naglo izbi iz grmlja na strmu čistinu, nagnutu prema okeanu. Jednim pogledom, onako kako su ga učili u školi ninđucua, Leslie obuhvati prizor pred sobom, stvarajući u magnovenju plan svoje akcije.

Dugi crni trup podmornice koji se blago ljulja stotinak jardi dalje u uskom zatonu; gumeni čamac sa dvojicom ljudi koji žurno veslaju prema njoj, još dvojica na obali, pored policijskih kola u koja se »porše« Mjuriel O'Sonesi gotovo zario ...

Žena je, ipak, bila nepovređena; svedočio je o tome i žilavi otpor koji je, poput divlje mačke, davala dvojici tipova koji su pokušavali da je zadrže.

Pojava »ševroleta« na trenutak je zaustavila svaki pokret na obali, nalik iznenada zadržanoj slici na ekranu. Čak su i ona dvojica u čamcu na trenutak prestala da veslaju.

Oslobodivši Mjuriel svog stiska, jedan od napada prinese ruku boku. O široki kožni opasač, preko nečega što je podsećalo na plavu mornarsku uniformu, bila je očekivana velika futrola za automatski pištolj.

Poskočivši u mestu, vođen rukom čoveka koji je znao sve o ponašanju zahuktale mase čelika, trenju guma o tle i zakonima inercije, zadnji kraj »ševroleta« se zanese. Promišljao je za nekoliko palaca noge Mjuriel O'Sonesi, ali ne i svoj cilj: tup udarac posvedoči ninđi da je čovek sa pištoljem u ruci odbačen nekoliko stopa dalje u položaj koji mu neće dopustiti da uskoro ponovo stupi u borbu.

Hitac iz drugog pištolja zari se u prazno sedište vozača; i skotrljavši se kroz otvorena vrata, ninđa se savijenim nogama odupre o

tle i naglo skoči.

Pred razrogačenim očima strelca jedna prilika naglo izroni iza zaustavljenog »šervoleta«. Pre nego što je desnom rukom i pokušao da sledi taj skok, ninda zadade udarac, jedan od onih koji na prvi pogled prkose zakonu gravitacije.

Pogođen nogom u grudi, čovek odlete unatrag, odgurnuvši pri tom Mjuriel koja se zatetura. Dočepavši se tla, ninda načini novi dug skok, skupljajući u letu noge.

Pao je tačno na grudni koš obo-renog, takvom silinom da se čuo šum nalik prasku suvog drveta. Mjuriel vrisnu kad se iz krvavih rana na grudima pomoliše belkasti krajevi polomljenih rebara, ali su smrvljene grudi za nindu bile samo odskočna daska za napad na onoga koga je trenutak pre »ševrolet« odbacio u stranu.

Taj je sedeo na tlu, stežući obe-ma rukam polomljenu butnu kost, ali mu je pištolj bio nadohvat prstiju, dok je zamagljenim očima gledao oko sebe. Ninda je stigao pre nego što je čovek na zemlji shvatio šta će se dogoditi; ukrućeni prsti desne ruke pro-dreše u meko tkivo pod bradom i povukoše se sa trzajem unazad, savijeni.

Pokidanog grkljana, čovek pade nauznak, a u vazduh šiknu mlaz crne krvi. Okrećući se, ninda polete prema obali.

– Ostani tu! – dobaci u prolazu ženi koja ga je gledala razrogače-nim očima, sa rukama preko usta. Ona dvojica u čamcu sada su očajnički veslala; na zadnjem delu podmornice grgotanje vode posvedoči da su uključeni snažni motori. Vremena je bilo sve manje i manje . . .

Dugim skokom ninda se odbaci od tla i njegovo telo u savrše-nom luku prodre u vodu. Trenu-tak pre nego što je zaronio, njego-va čula registrovaše još dve bitne činjenice.

Na most podmornice izašao je čovek sa puškom u rukama; pod-mornica se već lagano kretala, povećavajući rastojanje od vesla-ča u gumenom čamcu . . .

Naravno, mora ih sačekati i to će značiti dragocenih pedeset ili šezdeset sekundi za nindu. Ako bude plivao punom brzinom, sti-ći će do čeličnog čudovišta otpri-like u isto vreme kada i čamac. Dobro je . . .

Kao delfin, on naglo izbi na površinu i udahnu vazduh, još jed-nom procenjujući rastojanje do podmornice. Da, motori su pre-

stali da rade i ona se sada kretala samo nošena inercijom.

Čovek na mostu podiže svoju pušku, ali je ninda bio već nekoliko stopa pod površinom okeana kada je pucanj odjeknuo.

Još jedan pljusak?

Kao da je neko iza njega, sa obale, skočio u vodu?

Mjuriel! Prokleta tvrdoglava glupača!

Izbivši iz vode nekoliko stopa desno od mesta na kojem ga je strelac sa mosta očekivao, ninda još jednom udahnu vazduh. Čamac je bio na svega nekoliko zaveslaja od boka podmornice; stići će, dakle, u pravi čas da iznenadi dvojicu veslača.

Nož sa dugim, tankim sečivom nalik bodežu, sve dotle skriven pod odećom, stvori mu se u ruci. Režući vodu gotovo neshvatljivom brzinom, on je otvorenih očiju pratio senke iznad sebe.

Sada!

Kao skladan duet, dvojica u čamcu vrisnuše kada se dno pod njihovim nogama naglo otvori, propuštajući čitav talas okeana iz kojeg je izronio čovek sa nožem u ruci. Izgubivši ravnotežu, jedan se nauznak sruči u vodu; drugi bezuspešno pokuša da se uhvati za glatki čelični bok podmornice.

Koristeći njegovo telo kao oslonac, ninda izlete na palubu, potiskujući čoveka naniže u vodu. Strelac na mostu dreknu, podižući svoje oružje, ali su njegovi refleksi bili spori, užasno spori da bi mogao izaći nakraj sa jednim nindom.

Bodež zazvižda u vazduhu i sa smrtonosnom preciznošću se zari u levu stranu grudi čoveka u plavoj uniformi. Puška zveknu o čelik palube, dok je strelac zapanjeno buljio u dršku koja mu je virila iz grudi, sklapajući omlitavele prste oko nje.

Pridržavajući se za ostatke čamca, ona dvojica su iz vode užasnuto zurili u nindu. Dvadesetak jari dalje, Mjuriel O'Sonesi je snažno sekla talase, približavajući se podmornici, čija paluba ponovo zadrhta od snažnih motora.

Imao je sasvim dovoljno vremena da uskoči u toranj pre nego što podmornica počne da zaranjava, naravno, ali sme li ostaviti Mjuriel u vodi sa dvojicom opasnih ubica?

Ako, međutim, pomogne njoj, daće vremena posadi podmornice da zatvori sve ulaze pod palubu i bezbedno zaroni, ostavljajući ga na površini okeana...

Prave dileme, u stvari, nije ni

bilo. Novim dugim skokom ninda se stvori uz bok podmornice i skoči u uzburkanu vodu.

Otpor dvojice nenaoružanih i preplašenih ljudi bio je gotovo simboličan; ščepavši nogama kao kleštima bližeg od njih oko vrata, ninda ga potisnu pod vodu, jedva osećajući njegovo koprcanje i neefikasne udarce. Drugi pokuša da se udaljoi, mašući rukama i nogama, ali sporo, užasno sporo.

Pesnica ninde izroni iz vode, zadajući udarac u vrh brade, jedan od onih koji sigurno ubijaju svojom užasnom energijom koju kosti vilice prenose na mozak. Talas baci beživotno telo pod bok podmornice, odakle ono poče lagano da klizi naninže, u dubinu.

– Požuri! – doviknu ninda ženi koja je na trenutak zastala da bi videla ishod obračuna. U vodi ispod ninde lagano je jenjavao otpor drugog čoveka; snop mehurića svedočio je da je otvorio usta i ispraznio pluća u pokušaju da udahne okeansku vodu.

Odgurnuvši ga nogama prema dnu, ninda pomože Mjuriel da se izvuče na palubu. Ostavljajući je da tu iscrpljeno dahće, on potrča prema ulazu u toranj.

Čelik pod njegovim nogama

već je bio nagnut u odnosu na površinu okeana; povećavajući brzinu, zapovednik podmornice počinjao je da ponire, tražeći najsigurniji način da se otarasi neugodnih gonilaca.

Za koji minut penušavi talasi okeana zapljusnuće palubu; tamo napred, u tornju, čula se škripa poklopca koji je neko žurno zatvarao . . .

U dva duga skoka ninda pređe rastojanje do niske ograde mosta iza koje se nalazi otvor za ulazak u podmornicu. Debeli čelični poklopac bio je gotovo zatvoren; u tami iza njega naslućivalo se blede lice čoveka koji se borio sa teretom.

Na tako malom rastojanju pogodak šurikenom među oči uvek je smrtonosan, jer energija udarca zariva oštri vrh čelične zvezde u mozak. Sluh reče nindi da se pogođeni mornar smandrljao niz metalne lestvice do dna okna; osećaj ravnoteže odavao mu je kako se prednji deo podmornice spušta sve niže dok snažne pumpe ispunjavaju vodom za to predviđene komore.

– Skoči sa palube i vrati se na obalu – reče ninda oštro, okrećući se ženi koja je uklanjala sa lica mokre pramenove kose. Odeća slepljena za telo na neki čudan način uzbuđivala je više nego da ženu posmatra potpuno nagu.

Ona odmahnu glavom, oprezno se približavajući po nagnutoj palubi.

– Idem s tobom – reče. – Toliko dugujem Alenbiju, zar ne?

Sve viši talasi zapljuskivali su pramac i prednja paluba našla se pod vodom. Za koji trenutak biće kasno da se dokopa unutrašnjosti, propuštajući time šansu da otkrije i položaj ostrva ubica.

– Hajde! – reče pružajući ruku. – Požuri!

Prostor pod metalnim lestvicama bio je prazan, nestalo je čak i mrtvog tela mornara maločas pogodenog šurikenom. Ninda pomaže Mjuriel da se spusti, a zatim pažljivo zatvori poklopac za sobom, osluškujući pljuskanje talaša po palubi. Neprestano povećavaju brzinu, podmornica je sve strmije ponirala pod površinu okeana.

Osvrnuvši se oko sebe, Mjuriel dotače prstima ruke gole čelične zidove.

– Šta sada? – prošaputa, ali se

njen glas vrati čudno odbijen u nevelikom prostoru. – Tamo?

Glavom je pokazivala prema teškim ovalnim vratima koja su prostoriju u kojoj su se našli odvajala od sledećeg odeljka. Kao i na svim podmornicama, pojedina odeljenja bila su hermetički odvojena jedno od drugog što će otežati kretanje uljezima sa kopna.

– Ništa nam drugo ne preostaje – sleže ninda ramenima. – Sem ako ne želiš da ovde ostanemo dok podmornica ne stigne do svog cilja.

– Mogla sam se naći i u lošijem društvu – promrmlja žena prilazeći vratima. Ona se otvaraju i sa ove strane, zar ne?

– Da, ali ti ne bih preporučila da to pokušavaš.

– Zbog čega? Ah... misliš da nas čekaju sa druge strane?

– Više nego sigurno. Ta vrata se otvaraju veoma sporo, nema izgleda da ih iznenadimo.

– Šta to, do đavola, znači? Pređaćemo im se?

– Imaš neku bolju ideju?

– Ni bolju, ni goru – uzdahnu Mjuriel, nervozno šetajući po uskom prostoru. Nindi pade u oči da ona oprezno zaobilazi mrlju krvi u podnožju lestvica i na us-

nama mu zaigra ironičan osmeh.

– Da, to je krv – reče. – To su pravila igre u koju si upala, mala moja; ne možeš se praviti kao da se ništa ne događa.

– Nije mi prvi put da vidim krv – odvrati ona tiho, izbegavajući Lesliejev pogled. – Samo . . . da li je sve ovo zaista bilo potrebno? Dvojica na obali i ona dvojica u čamcu, još neko pod ovim lestvicama . . .

– Zaboravila si još trojicu na putu – podseti ninda sa hladnim osmehom na licu. – Možda sam i mogao poštedeti nekoga od njih . . . i tako mu dati priliku da prolije moju ili tvoju krv. To bi više volela?

Žena uzdrhta, obuhvatajući rukama ramena, iako je vazduh u prostoriji postajao sve topliji.

– Ne znam – reče vrlo tiho. – Ne znam . . .

Šumovi koji su dopirali do njih govorili su nindi da je podmornica dostigla željenu dubinu i da sada uzima kurs prema zapadu, kako bi što pre napustila kontrolisano obalsko područje. Posle toga svakako će ponovo izroniti na površinu što dopušta daleko bržu plovidbu prema za sada nepoznatom cilju.

U ovom trenutku i zapovednik

je svakako došao do zaključka da situaciju drži potpuno u svojim rukama, i pored dvoje uljeza u tornju. Posada od deset ili dvanaest ljudi, rezonuje on, u stanju je da se obračuna sa njima i bez tuđe pomoći i nema potrebe da bilo koga obaveštava o napadu sve dok se oni ne nađu u njegovim rukama.

Za koji trenutak zapovednik će povući svoj potez, zaključiti ninda, nesvestan da bi po njega i podmornicu bilo najbolje da ne čini baš ništa, puštajući dvoje ljudi da ostanu u prostoriji iz koje se ne može izaći . . .

Psihologija zločinca, međutim, neće zapovedniku dopustiti razmišljanje o tako jednostavnom rešenju; u njegovoj krvi je da ne prestano dokazuje svoju nadmoć nad žrtvama koje mu padnu u šake. Prema tome . . .

Zvučnik interfona, ugrađen u čelični zid, zakrča.

– Imali ste dovoljno vremena za razmišljanje – reče dubok muški glas, sa prizvukom prezira u sebi. – Do sada ste morali shvatiti da ste uhvaćeni kao miševi u mi-

šolovku.

Iako mu je taster interfona bio nadohvat ruke, ninda je ćutao. Svaka nova izgovorena reč, svaki treptaj u glasu nevidljivog zapovednika reći će mu nešto više o protivniku sa kojim uskoro mora oprobati snagu i inteligenciju. Njemu se nije žurilo, neka zapovednik misli da može birati poteze...

– Ha-ha-ha! – odjeknu iz zvučnika. – Shvatili ste, naravno, zato i ćutite! Ako ne želite da u toj komori provedete više od dvadeset četiri sata, savetujem vam da mirno i polako pređete u sledeći odeljak. Bez gluposti, moji vas ljudi čekaju na drugoj strani vrata, sa pištoljima u rukama. Jasno?

Ninda dotače taster.

– Jasno – odgovori ravnodušnim glasom. – U redu je, kapetane, sve karte su u vašim rukama! Možemo li da dođemo?

– Najpre žena – zapovedi glas iz zvučnika. – A da moji momci ne bi doživeli nikakvo neprijatno iznenađenje, na ovoj strani želim vas potpuno gole. Oboje!

Leva ruka ninda napusti opasač pantalona oko koga su sve vreme njegovi prsti vredno radili.

– Svuci se – reče tiho, a prsti leve ruke na trenutak nestadoše

u njenoj bujnoj kosi. – Nemamo drugog izbora...

Ona se prkosno nasmeja, izmićući dodiru muškarca.

– Najzad ti je uspeo da me svučeš, Eldridž – reče prezrivo. – Znao si da će se ovako nešto dogoditi, a?

– Sama si htela da dođeš ovamo – sleže on ramenima. – Sada snosi posledice.

Bez oklevanja, on je zbacivao mokru odeću sa sebe, pažljivo je slažući u ugao male prostorije. Pod opasačem je imao još nekoliko sitnica koje bi mu u datom trenutku mogle zatrebati, ako uspe da se vrati po odeću. A ako ne, već će se snaći i bez njih.

Stara izreka s pravom kaže da nema manje ili više opasnog oružja; postoje smao manje ili više opasni borci...

Sa izazivačkim osmehom na licu, Mjuriel je raskopčavala bluzu, otkrivajući providni prsluk koji je obuzdavao raskošne grudi. Suknja skliznu niz duge vitke noge i žena ostade samo u prsluku i gaćicama.

– Gle, ovaj prizor te ne uzbuđuje – reče malo promuklim glasom, zureći u Lesliejevo telo. – Mislila sam da ćeš pobesneti čim me ugledaš bez odeće.

– Naučio sam da se uzdržavam – hladno odvratila Leslie, okrećući joj leđa. Kada mu sluh reče da je žena ostala potpuno naga, on ponovo dodirnu taster na zidu.

– Gotovo je, kapetane – reče. – Žena dolazi . . .

Točak na vratima počeo da se okreće, najpre polako, a zatim sve brže.

– Hajde, sestro – reče neko sa druge strane odškrinutih vrata, sa smehom u glasu. – Ovde su četiri momka koji odavno nisu videli голу žensku; šef će valjda imati toliko obzira da te pokloni nama kada mu dosadiš . . .

Prkosno zabacujući glavu, Mjuriel se provuče kroz uski otvor, izazivajući na drugoj strani čitavu poplavu zvižduka i oduševljenih primedbi. Neki se nisu zadovoljavali samo time; do ušiju ninde dopre zvuk glasnog šamara, praćen grohotnim smehom.

– U redu je, momci! – reče onaj isti glas od maločas. – Ostavite je na miru, da pogledamo i momka. Neki opasan tip, izgleda, pazite šta radite! Hajde, prijatelju, dođi mirno i polako, sa rukama iznad glave . . .

Prostor u kojem se našao bio je uzan, sa niskim metalnim svodom koji je gotovo mogao dotaći

glavom. I ne pokušavajući da prikrije golotinju, Mjuriel je stajala desno od vrata; sva četvorica ljudi u plavim uniformama oprezno su se odmakla nekoliko koraka, a četiri cevi bile su uperene ninde u telo.

– Još napred – zapovedi onaj koji mu je stajao najbliže, onizak i plećat momak sa maslinastom kožom i crnim očima Meksikanca. – Hoću bolje da te pogledam, ortak . . .

Ninda načini još jedan oprezan korak, suženim očima odmeravajući rastojanje. Mogao bi ih iznenaditi, ali bi rizik još uvek bio nepotrebno veliki.

– Tako – klimnu Meksikanac zadovoljno glavom. – Volim pametne momke, prijatelju. Znaš kako je, proketo je gadno prati krv sa ovog metalnog poda dole. Idemo polako do kapetanove kabine; najpre ženska, ti za njom, a onda ja. Momci, pustite ih da prođu . . .

Cereći se, njih četvorica se priljubiše uza zid uskog hodnika, ali su im pištolji i dalje bili u rukama. Ninda propusti Mjuriel ispred sebe, vrebajući svoj trenutak.

Prvi korak. Ispod oka, ninda je pratio reakcije četvorice ljudi . . .

Dvojica kraj kojih je Mjuriel već prošla otvoreno su zevali u njene obline, razjapljenih usta buljeći u zanjihane bokove. I treći, koji je čak iskoračio, ne bi li u prolazu bar dotakao to raskošno telo. Jedino je Meksikanac još bio na oprezu, ali će sledeći korak dovesti ženu između njega i ninde, a to će biti trenutak kada... kada...

Da!

Jedan jedini precizni udarac desnom nogom bio je dovoljan da iz ruke dvojice najbližih izbaci oreužje koje odlete čak do niske tavanice. Prošavpi pored njih, ninda laktom pogodi trećeg u pleksus i zalepi ga za metalni zid, usta razjapljenih od iznenađenja. Ispružena leva ruka ninde ščepa nevidljivi kraj tanke čelične žice, predmeta koji je nekoliko trenutaka ranije sakrio u gustu kosu žene.

Zajedno sa žicom, on iščupa i nekoliko dugih riđih vlasti, na što Mjuriel vrisnu i načini polukorak u stranu, pokušavajući da se okrene. Upravo onako kako je ninda i predvideo; prolaz do Meksikanca čije se oružje već okretalo prema njegovom trbuhu sada je bio slobodan...

U uskom prostoru pucanj je

odjeknuo kao eksplozija; metak pogodi suprotni zid hodnika odjeknuvši kao udarac gonga i odbijajući se od njega sa karakterističnim zviždukom. Jedan od one dvojice razoružanih zaurala; nalik oštrom nožu, deformisani komad olova glatko mu je otvorio utrobu i ukoso prodro u telo.

U trenutku kada je metak napustio usta cevi, ninda je već bio u visokom skoku koji dovede njegovu telo pod samu tavanicu. Žica zategnuta između ispruženih ruku munjevito se omota Meksikancu oko vrata; nalet ninde povuče čitavo njegovo telo, ali ne zadugo.

Tanka kao vlas kose, žica je rezala bolje od svakog noža; pre nego što je ninda ponovo dotakao nogama metalni pod, glava se odvoji od tela uz neobičan mljaskavi zvuk kao kada se naglo otvore puna usta...

Ninda je dočeka u otvorneu desnu šaku, osećajući kako mu vrela krv zaliva prste. U ovoj situaciji svaki predmet morao je postati smrtonosno oružje...

Zavitlana kao kamen, odrezana glava Meksikanca svom silinom pogodi u lice onoga koji je trenutak ranije dobio udarac laktom u pleksus i upravo se dovoljno pri-

brao da ponovo podigne svoje oružje. Dve lobanje prsnuše istovremeno, razbacujući unaokolo užasne komade sive moždane mase, smrvljenih kostiju, krupne kapi krvi . . .

Preostala dvojica urlali su od straha, potpuno zaboravljajući na oružje. Iza leđa ninđe, Mjuriel se bez glasa sruči na metalni pod zaliven krvlju.

Jedan od one dvojice imao je razloga što urla, jer mu je plavkasto klupko sopstvenih creva lagano raslo pred nogama, uvijajući se poput klopka zmija. Drugi je vikao od straha, užasnog straha pred čovekom koji je ubijao tako brzo i na tako užasan, neljudski način.

Drugi skok dovede ninđu pred njih; šireći ruke, on istovremeno zadade udarce ivicom dlana u grla napeta od urlanja.

U iznenadnoj tišini čula se samo tutnjava motora podmornice, zujanje uređaja za ventilaciju i tiho, tiho kapanje guste, tople, crvene tečnosti čije je ime krv . .

Prešavši pogledom po mrtvim telima i onesvešćenom telu žene,

ninđa se naže da obriše krvave šake o odeću najbliže žrtve. Vratio se po svoju odeću i mirno je navukao, proveravajući da li mu je preostalo oružje iz minijaturnog arsenala i dalje na mestu.

– Kapetane – reče mirno, pritiskujući taster interfona. – Treba da razgovaramo . . .

– Šta? Ko je to? Šta se tamo događa, prokletstvo? Hernandez?

– Hernandez je mrtav, kapetane. Kao i svi ostali. Rekoh ti, treba da razgovaramo.

– Nemoguće! Pa ti si . . . ti si pravi đavo! Kako si to izveo?

– To bi mogla biti jedna od stvari o kojoj treba da govorimo, kapetane.

Tišina puna napetosti. Na podu hodnika Mjuriel pomeri ruku i tiho zaječa.

– Načinio si glupost, prijatelju!

– javi se ponovo glas iz zvučnika.

– U redu, ubio si tu četvoricu glupaka, ali ja još uvek imam dovoljno ljudi da te likvidiram, ako to zaželim.

– Četvoricu sam uništio bez ikakvog oružja, golim rukama, kapetane. Njihovi pištolji leže sada po hodniku. Razmisli malo šta će se dogoditi kada preostali tvoji ljudi pokušaju da me likvidiraju.

Ovoga puta zapovednik nije odmah pustio taster svog interfona, tako da do ušiju ninđe dopre još nekoliko uzbudljivih glasova koji su govorili svi u isti mah. Usne mu se razvukoše u hladan osmeh: ma šta zapovednik podmornice mislio u ovom trenutku, njegova posada nije bila naročito oduševljena idejom da napadne čoveka koji je golim rukama već ubio četvoricu njihovih drugova.

Kao i mnogo puta pre toga, još iz mračnih vremena japanskog srednjeg veka, jedan ninda imao je uz sebe nevidljivog, ali veoma efikasnog saveznika...

Strah.

Stenjući, Mjuriel O'Sonesi se uspravi u sedeći položaj pored zida hodnika, ukočeno buljeći u šake zaprljane krvlju. Pogled joj skliznu po iskasapljenim mrtvim telima i ona s nevericom zavrte glavom. Usta joj se iskriviše u grimasu gađenja, ali uspe da se uzdrži od povraćanja.

Zvučnik na zidu još jednom zakrča.

– U redu, ortak – ču se iz njega, ali zapovednikov glas više nije zvučao tako sigurno. – Hteo si da razgovaramo... o čemu?

– O ostrvu na koje ćeš me odvesti, kapetane. Želim najpre njego-

ve koordinate, a zatim sve ostalo: ko ga čuva, na koji način, koliko ljudi i kako su naoružani. Posle toga zanimaće me imena, mnogo imena, kapetane, a naročito imena onih koji i tebi izdaju naređenja. Da li sam bio jasan?

– Prokletstvo, ponašaš se kao da smo svi mi već u tvojim rukama! Razmisli malo o svoj položaju, čoveče? Šta će se dogoditi kada stignemo do ostrva? Naši ljudi će te jednostavno pokupiti iz mišolovke u koju si sam upao i likvidirati!

– Brigu o tome prepusti meni. Ti za to vreme razmišljaj šta će tvoji šefovi reći kada čuju da sa kompletnom posadom nisi u stanju da savladaš jednog nenaoružanog muškarca i ženu. Nekome od njih moglo bi pasti na pamet da potraži kapetana koji će biti mnogo efikasniji!

– A to je već moja briga, prijatelju – smeja se kapetan, iako ne baš od srca. – Slušaj, ako želiš da čitavo putovanje provedeš u tom odeljku, nemam ništa protiv. Na našu stranu vrata ne možeš proći, recimo da ni mi nemamo razloga da forsiramo obračun s tobom. Čim uplovimo u luku, ti si gotov!

– Odlučio si, dakle, da tvojim šefovima priznaš šta se dogodilo,

kapetane?

Glas ninđe bio je miran, ali su mu se obrve skupile. Bilo je to rešenje koje mu se nije dopalo, jer se nadao da će kapetana izazvati na neki neoprezan potez i otvorenu borbu u čiji ishod ninda nije sumnjao.

– Tačno, prijatelju. I možeš biti đavolski siguran da će te na ostrvu čekati gomila naoružanih ljudi, i to ljudi navikli da ubijaju, ha-ha-ha! Prijatno putovanje, ortak! Istina, hrane i vode nećeš imati ali ti ženskog mesa neće nedostajati, ha-ha-ha!

Uz suv zvuk, interfonska veza se prekide i u istom hodniku zavlada tišina. Nastojeći da ne ugazi u jezive ostatke po podu, Mjuriel mu se lagano privlačila duž zida.

– Šta ... šta se dogodilo? – upita ona slabašnim glasom.

– Čula si – sleže ninda ramenima. – Ostaćemo ovde dok ne stignemo do ostrva. Ti i ja i ovo ćutljivo društvo ovde. Neće biti baš zabavno, zar ne?

Ona prkosno zabaci kosu unazad, ali u krupnim zelenim očima zaigraše suze.

– Lesli ... zašto si tako okrutan prema meni? Nisam ... nisam učinila ništa lope ...

– Jesi. Dovala si sebe u veoma

opasnu situaciju, Mjuriel. Bez potrebe. Sem ako nisi želela da meni i svim ostalim muškarcima sveta dokažeš kako si sposobna koliko i oni ... možda i sposobnija!

Mjuriel obori pogled. Dve krupne suze bešumno kanuše na metalni pod umrljan krvlju.

– Hajde, obuci se – reče Lesli blažim glasom. – Imaš divno telo, ali se moraš odvići od pomisli da je ono sve što muškarci žele od tebe ...

Ona se bez reči provuče pored njega i vrati u susedni odeljak gde se hitro obukla u još vlažnu odeću. Kada se vratila, na licu je imala izraz odlučnosti.

– U redu, Eldridž – reče. Priznajem, danas sam se nekoliko puta ponela kao prava razmažena glupača, iako sve vreme ubeđujem sebe da sam nešto bolje od takvih žena. Nastojaću da činim ono što mi budeš naređivao ... ako uopšte još dođemo u situaciju da nešto preduzmemo.

Ninda prekide svoj obilazak uskog hodnika i okrete joj se sa osmehom na licu.

– Zbog čega misliš da ništa ne možemo učiniti, Mjuriel?

Ona raširi ruke.

– Ova čelična mišolovka oko

nas... nema načina da izađemo zar ne?

– Načina? Način uvek postoji...

– Tačno – žena se usiljeno osmegnu. – Sa dovoljnom količinom plastičnog eksploziva, recimo.

– Eksploziv na podmornici je previše opasna igračka, Mjuriel. Sem toga, postoje i pogodnija sredstva od njega.

– Kojih takođe nemamo – žena sleže ramenima, opipavajući džepove mokre odeće. – Dala bih sada sve podmornice ovog sveta za jednu cigaretu...

– Ni cigareta nema na podmornici. Kiseonik je suviše dragocen da bi ga posada smela trećiti na sagorevanje duvana.

– Hvala na upozorenju... Ne trudiš se baš da me ohrabriš, zar ne, Eldridž?

– Ne. Činjenice su onakve kakve jesu. Tu nikakvo zavaravanje neće pomoći.

Sa rezigniranim izrazom na licu, žena se spusti u najdalji ugao, pažljivo izbegavajući da pogleda u pravcu krvavih ostataka po podu hodnika. Vazduh je, međutim, kako je i uobičajeno na podmornicama, postajao sve teži; za koji sat ti leševi će na vrlo

upadljiv način podsetiti na svoje prisustvo u zatvorenom prostoru...

Nagnuvši se nad mrtvo Hernandezovo telo, nindža iz plitke čizme od meke kože izvuče jednu od onih smrtonosnih igračaka koje Meksikanci toliko vole. Nož je bio dobar; na laki dodir palca sečivo izlete iz drške uz jedva čujan šum.

– Šta će ti to? – upita Mjuriel sanjivo. Zagušljiv vazduh i umor činili su svoje i njena glava je nekoliko puta pala na grudi, a da ona toga nije ni bila svesna.

– Ovo je ključ za ona vrata tamo – pokaza nindža glavom.

– Ključ? Govoriš gluposti, kakav ključ?

– Taj nož pruža nam mogućnost da prevarimo posadu podmornice, Mjuriel, i navedemo ih da sami otvore ova vrata. Posle toga su izgubljeni.

Mjuriel se s naporom uspravi.

– Da čujem šta si smislio, Eldridž – reče umorno. – Bilo šta, samo da izađemo iz ove... ove...

Lesli se osmegnu prilazeći joj.

– Već sam se uverio da si dobra glumica, Mjuriel – reče tiho. – Pazi, od tvoje veštine zavisi hoćemo li uspeti da ih prevarimo.

– Ako je samo to . . .

– Samo to. Odigraćemo malu predstavu za slušaoce u podmor-nici. Počinje pokušajem silova-nja, naravno, a ti se u jednom trenutku otrgneš i pokušaš da pozoveš u pomoć, ali te ja odvučem od interfona koji ostaje uključen. Natezanje traje još nekoliko trenutaka, a onda se ti dočepaš ovog noža i sjuriš mi ga u grudi. Uloga ti je jasna?

– Sve do raspleta. Do đavola, kako da ti sjurim nož u grudi? Ta stvarčica ubija, znaš.

– Veoma dobro. Zatoću sam preuzeti taj deo posla. Gledala si nekada indijske fakire?

– Uhhh . . . shvatam. Posle toga javiću se kapetanu i histerično reći kako sam te ubila i kako mogu doći po mene, u redu?

– Upravo tako. trenutak . . .

Pre nego što je žena stigla da reaguje, on joj priđe i jednim pokretom pocepa bluzu na grudima.

– Hej! – pobuni se ona, ali prekasno. Hitri prsti ninđe već su bez napora pokidali i prslučić tako da krupna čvrsta dojka proviri kroz pocepanu bluzu.

– Ovo nije *pravi* pokušaj silovanja – reče ninda hladno, odmićući se jedan korak i proveravajući

uverljivost slike. – Hmm . . . tragovi prstiju na obrazu dopunili bi tvoju masku, Mjuriel.

– Oh, do đavola . . . Hajde!

U nevelikom prostoru šamar je odjeknuo kao prasak. Mjuriel prigušeno vrisnu i zagleda se u Leslija, dok su joj oči sevale od gneva.

– Ti, kučkin sine! – reče prigušenim glasom. – Zapamti da ću ti ovo vratiti, pa makar me posle toga ubio!

– To ne piše u scenariju – odvрати on smešeći se. – Spreмна si?

Ona klimnu glavom, prilazeći interfonu. Zubi su joj bili odlučno stisnuti.

Jednim skokom ninda se stvori kraj nje u trenutku kada je dotakla taster interfona. Čelične šake sklopiše se oko grudi žene, i on je svojim telom pritisnu o zid.

To je samo doprinelo uverljivosti glasa Mjuriel u kojem se na trenutak osetio i prizvuk stravičnog straha.

– Pusti me . . . Manijače! Upomoć! Aaahh . . . Pomozite mi, on . . .

Tresak udarca i novi vrisak žene, ovoga puta pravi, jer je i udarac po zadnjici bio veoma bolan. Podigavši je od poda, ninda prenese Mjuriel do susednog

zida, dalje od uključenog interfonu, pokrivajući joj šakom usta.

– Sada! – šapnu.

Pred razrogačenim očima žene naslonjene na zid, on polako počeo da uvlači sečivo noža u mišiće visoko na trbuhu.

Mjuriel vrisnu kad krv linu iz rane. Kao i maločas, i taj krik bio je veoma uverljiv.

Oprezno se spuštajući na pod da ne bi poremetio položaj noža, Leslie joj glavom dade znak da priđe interfonu.

– Kapetane ... kapetane! – jecala je Mjuriel nerazgovetno. – Pustite me odavde ... Molim vas, pustite me! On je ... on ...

– šta se dogodilo? Taj tip te je napao, mala?

– On je ... on je ...

– Govori, prokleta bila! Šta ti je učinio?

– Hteo je ... da me siluje ... a ja sam ...

Prigušen smeh iz zvučnika.

– Prokletstvo, mala, a ko to ne bi hteo? Šta si mu učinila?

– Nož ... imao je nož, a ...

– Je li mrtav?

– Ne znam. Pustite me odavde, molim vas, ovde je užasno ... krv na sve strane ... mrtvaci ...

Ležeći uza zid tako da ga mogu videti čim se čelična vrata malo

odškrinu, ninda se smešio, diveći se glumi Mjuriel, u čijem se glasu sada osećao prizvuk stvarne histerije. Kapetan jednostavno mora zagristi ovako vešto pripremljeni mamac ...

Kratka tišina, a onda ponovo glas iz zvučnika.

– U redu, mala, poslaću ljude da pogledaju šta se dogodilo. Ali, ako je to neki trik, kunem se da ćeš zažaliti što si se rodila kao žensko!

– U re ... redu ... samo brzo ... brzo!

Sa olakšanjem skliznuvši niz zid Mjuriel nastavi da povremeno glasno jeca u potpunoj tišini prostorije. Kapetan je svakako veoma pažljivo osluškivao šumove u svom zvučniku; i mala neopreznost mogla bi ga navesti da se predomisli i vrati svom prvobitnom planu.

Ne. Ipak ne ...

I dalje potpuno nepokretan, ninda pomilova dva šurikena skrivena među prstima desne ruke. Ono što je smerao da izvede predstavljalo je pravi podvig čak i za proverene majstore ninduca koji su ga u svoje vreme obučavali u Japanu. Sensei Tanaka, njegov učitelj, nikada nije postigao više od osam pogodaka iz deset

pokušaja . . .

Osamdeset odsto verovatnoće, dakle, da će uspeti u prvom pokušaju. Ne, zakon ninducia je da se o ishodu ne razmišlja; vreme planiranja i procena je prošlo. U trenutku kada zadaje udarac ninda mora biti potpuno ubeđen da će uspeti . . .

Vibracija pod uhom ninde najavi oprezne korake iza vrata, u susednoj prostoriji. Mjuriel ih je čula gotovo pola minuta kasnije. Još uvek verna svojoj ulozi, preskočila je mrtva tela i bacila se na vrata, udarajući pesnicama po njima.

– Hoću napolje! Pustite me, pustite me!

– Polako, sestro! – začu se priгуšeni glas sa druge strane. – je li tvoj prijatelj mrtav? Sigurno?

– Ne znam . . . nije se ni pomerio otkako sam ga udarila . . . Ali, pustite me, pustite me, odmah!

– Najpre se odmaknite od ovih vrata, čuješ li? Onda mi se javi, glasno, da znam da si se zaista pomerala. Hajde, kreni!

Ninda je ležao sklopljenih očiju, povijen u pasu, ali tako da se i kroz odškrinuta vrata odmah može videti drška noža koji mu štrči iz trbuha i lokvica krvi na podu. Znao je šta će se dogoditi

kada se vrata otvore.

Na drugoj strani je njih trojica; dvojica će ostati, spremni da ponovo zalupe vrata na prvi znak opasnosti, dok treći bude prilazio da vidi da li je opasni protivnik zaista mrtav.

Mjuriel se javi uzvikom iz najdaljeg ugla prostorije. Škripanje metala o metal najavi da su vrata počela da se otvaraju.

Ninda nije otvarao oči. Sluh mu mora reći sve o položaju dvojice ljudi na vratima da bi ih mogao pogoditi sa dva istovremeno bačena šurikena . . .

– Vidiš li ga, Li?

– Aha . . . Boga mu, ženska ga je lepo koknula. Bio sam na nekoliko pogreba gde su pokojnici izgledali mnogo življi od ovog tipa ovde . . . Idemo unutra, a?

– Sačekaj, malo! Momak je pun trikova, video si. Prvo ti proveriti da li je zaista mrtav.

– Opet ja? – rezignirano uzdahnu Li, vireći kroz uski otvor vrata. – Pa dobro, neka ti bude, Bankrrofte . . . Hej, ako budete pucali, pazite na moju zadnjicu, važi?

Oprezni koraci po metalnom podu, a onda zvižduk iznenađenja.

– Ljudi, pa ovo ovde je prava

klanica! Samo da vidite šta je napravio od Hernandeza i one trojice!

– Je li on mrtav, do đavola, Li?

– Da mrtviji ne može biti – zacerka se upitani. – Zato je naša mala prijateljica . . . Hej!

Uzvik iznenađenja bio je jedino što je Li uspeo da izusti kada se desna ruka »mrtvaca« naglo podigla. Iz otvorene šake izjurila su dva šurikena, najavljujući smrtonosnim zujanjem da su dostigli brzinu koja ubija na kraju putanje. Istim pokretom ninda skoči na noge i pođe u napad.

Lijev pištolj zalaja, ali ninda nije bio na mestu kuda je metak projurio. Čovek u plavoj uniformi, sa gustom crnom bradom na preplanulom licu, zaurla od straha, nastojeći da se zaštiti laktom leve ruke.

Udarac stisnutom pesnicom stiže brzinom ekspresnog voza, pogađajući Lija u vrh brade i zabacujući mu glavu unazad, uz glasan prasak prekinute kičme. Prsti desne ruke refleksno se sklopiše oko obarača i pucanj pištolja bio je poslednje što je čovek po imenu Li ikada čuo . . .

Kao puma u skoku, ninda prilete vratima, ali je novi napad bio nepotreban. Telo jednog od dvo-

jice ljudi na njima, pogođenog šurikenom pravo u levo oko, palo je preko metalnog praga, otvarajući svojom težinom vrata do kraja. Drugi je sedeo u hodniku, leđima oslonjen o zid i mrtvim rukama stezao vrat iz kojeg je šikljao sve slabiji mlaz krvi.

Daleko iza njega, Mjuriel ponovo zajeca, ali ninda nije imao vremena da se okrene i dobaci joj bar koju reč.

U podmornici ima još pet ili šest ljudi i on mora požuriti da ih poubija pre nego što shvate da nešto nije u redu.

Da ih poubija. Sve.

Ne sve. Jedan će mu biti potreban. Neko vreme . . .

»Sedam ljudi«, razmišljao je dok se pognut probijao kroz čitav splet čeličnih nosača i cevi koji uvek dovode do ludila posadu podmornice. »Maksimalan broj koji je kapetan mogao da odvoji od redovnih poslova u toku plovidbe. Ostali će, dakle, biti na svojim mestima, verovatno i ne sanjajući da im preti opasnost . . .«

Ključ čitave podmornice, kao i

uvek, nalazi se na komandnom mestu, u samom središtu. Ko kontroliše taj deo, kontroliše čitavu podmornicu i prostor oko nje.

Sledeća okrugla čelična vrata bila su otvorena i kroz njih su dopirali šumovi uobičajeni za plovidbu na dubini od oko stotinak stopa. Mirni glasovi ljudi koji obavljaju svoj redovni posao, ne nadajući se nikakvom iznenađenju.

Ušao je lagano i bešumno, ne dotakavši okvir vrata.

Čekao je da oni opaze njega. Reakcija iznenađenih ljudi uvek govore najviše o njihovoj prirodi i temperamentu i otkrivanju kako će se koji od njih boriti... jedna od prvih lekcija naučena pre mnogo godina u Japanu.

Zapovednik, recimo. Odaje ga i sam njegov stav, pored stuba periskopa. Arogantan, nadmoćan, bez obzira na napetost s kojom osluškuje šumove iz zvučnika.

Još dvojica s njim. Okrenuti leđima, pogleda uprtih u svoje instrumente.

– Prokletstvo, šta oni tamo rade – progundā zapovednik više za sebe i gnevno se lupi šakom po butini. – Đubrad, zašto se već ne javljaju?

Potpuno nepokretan, ninda je pogledom proučavao instrumente. Kurs, dubina, položaj pod vodom. U ovom delu Tihog okeana nema nikakvih prepreka, što znači da sadašnji kurs pokazuje i pravac prema tajanstvenom ostrvu.

Južno od Havaja... Bez napora, ninda u pamćenje dozva kartu ovog dela Pacifika. Ako podmornica ne produži dalje, njen cilj bi moglo biti jedno od severnih ostrva Srednjih polinezijskih Sporada. Palmira, Vašington, Fanning... a oko njih stotinak manjih, atola, dovoljno velikih, ipak, da kriju tajnu bazu za obuku ubica »lanca smrti«.

Previše ostrva da bi sam tragao po njima. Dakle, kapetan mora ostati živ još neko vreme, kako je već unapred zaključio.

Sa besnom psovkom na usnama, kapetan se okreće i pogled mu pade na čoveka koji je nepomično stajao na vratima. Sa izrazom neverice na licu, on je lagano širio vilice, pokušavajući da nešto istisne iz grla.

– Ostanite svi na svojim mestima – reče ninda zvonko, glasom koji nije trpeo protivljenje. – Tako će biti najbolje; mnogo bolje od mene znate šta se može dogoditi ako počne pucnjava

među ovim osjetljivim instrumentima!

Prsti zapovednoika desne ruke zastadoše na pola puta do velike crne fdutrole pištolja. Druga dvojica okrenula su se, ali nijedan od njih nije predstavljao neposrednu pretnju, s obzirom da nisu imali vidljivog oružja.

– Nemoguće! – protisnu zapovednik, krupan čovek kratko ošišane plave kose i sivih, opasnih očiju. – Nemoguće!

– Moguće je. Izgubio si još tri čoveka, kapetane. Želiš li sada da razgovaramo, ili je potrebno da umre još neko. Pazi, ti si sada prvi na redu za umiranje!

– Ali ... kako?

– Duga priča – odvrati ninda nemarno. Ispod oka, pratio je pokret ruke jednog od one dvojice. Ruke koja se lagano privlačila metalnoj fioci stola. – Reci tvom čoveku da ostavi oružje na miru; umreće mnogo pre nego što uspe da ga dotakne.

– Polako, Roli – reče kapetan ne okrećući glavu. – Sa ovim tipom nešto nije u redu. Izgleda goloruk, ali je sredio već sedmoricu, misli na to!

Roli povuče ruku kao da se opekao. Njegov partner je, vrlo mudro, držao tako da ih ninda

može dobro videti i izrazom na licu pokazivao kako mu nekakav napad nije ni na kraj pameti.

– Biće mnogo sigurnije i za tebe, kapetane, da otkopčaš opasač i baciš pištolj na pod – reče ninda sa hladnim osmehom na licu. I dalje je stajao na istom mestu, skrivajući šuriken među prstima desne ruke.

– Za to ima vremena – plavokosi obliznu suve usne, a u očima mu zaigra opasan plamičak. – Prijatelju, to je moj poslednji adut u ovoj igri i neću ga tako lako odbaciti ...

– Grešiš, kapetane. Svi tvoji aduti već su na stolu. Više nemaš izbora, moraš igrati onako kako ja zahtevam.

– Siguran si u to?

Sive oči se suziše. Ne krijući pokret, ali veoma sporo, zapovednik ponovo prinese ruku futrolji.

Lesli se glasno nasmeja.

– U redu, kapetane. Kako hoćeš ... izvuci to gvožđe da vidimo šta će se dogoditi ...

Ne skidajući pogled sa ninde, kapetan lagano otkopča futrolu i obavi prste oko drške oružja. Navinutim pokretom, palac otkoči pištolj.

Nepokretan, ninda je čekao.

Znao je da igra opasnu igru, ali ona će se isplatiti kada ovi ljudi ovde shvate da su nemoćni pred njim, uprkos svojim pištoljima.

– Dakle, kapetane? – u njegovom glasu sada je bilo otvorenog podsmeha.

Kao munja, leva ruka polete naviše, dok se cev oružja ispravljala. Prsti se sklopiše oko čelika i mehanizam glatko ubaci prvi metak iz okvira u cev.

Kapetan otvori usta na trijumfalni krik, jer je bio ubeđen da ga više ništa ne može sprečiti da dobije ovu borbu. Samo mali pritisak prsta i . . .

Šuriken kratko pisnu u ustajalom vazduhu; na ovom rastojanju za nindžu je bila prava igra da pogodi željeni cilj . . .

Upravo kako je Lesli i smerao, vrh čelične zvezde načini duboku brazgotinu na desnoj podlaktici, kidajući osetljivo tkivo i tetive, razarajući fina nervna vlakna koja spajaju prste ruke sa mozgom.

Umesto u trijumfu, čovek vrisnu od iznenadnog bola, ispuštajući oružje iz neosetljive šake. Stežući podlakticu levom rukom, on ustuknu jedan korak, zapanjeno buljeći u čoveka čiji pokret nije ni video.

– Boga ti! – reče glasno Roli šireći oči u čudu i strahu. – Boga ti tvoga!

– Nadam se da sam bio jasan, kapetane – reče ninža mirno. – Vaše oružje me ne može čak ni zaplašiti i bolje je da više ništa ne pokušavate. Govorim to za vaše dobro; ako bude potrebno, neću se ustručavati da vas sve pobijem.

Plavokosi odmahnu glavom, zureći u krv koja se slivala iz duge brazgotine i kapala na pod.

– Vene . . . – reče slabašnim glasom. – Presečene su . . . treba zaustaviti krvarenje, inače . . .

– Roli – reče Lesli, dajući glavom znak jednom od one dvojice. – Previj mu ruku. I ne brini, vene nisu presečene, kapetane.

– Do đavola! – sa vidnim olakšanjem na licu, kapetan se sruči na svoje metalno sedište. – U redu, ortak, pobedio si, iako sam đavo zna kako ti je to uspelo . . . Šta želiš od nas?

– Koliko je ljudi još na brodu?

– Sem nas trojice . . . Vilers i Bredi uz mašine i bergson i Švarc u kabini za odmor. Sedam ukupno.

– Vrlo dobro. Objasnićeš im da podmornica ima novog komandanta, preko razglasa, a zatim do-

zvati ženu da dođe opvamo. Pazi, ako joj se nešto dogodi pre nego što stigne, vaši životi ne vrede ni koliko odeća na vama!

Prepuštajući desnu ruku nesrpetnim Rolijevim pokušajima, kapetan levom uključi interfon ispred sebe i prenese ostatku posade šta se dogodilo, ne odgovarajući na bujicu psovki koju zvučnik verno prenese. Mjuriel se pojavi nekoliko minuta kasnije, sa velikim pištoljem u ruci i izrazom neverice na licu.

– U redu – reče ninda kada je operacija previjanja bila završena. – Vas dvojica, napolje! I zatvorite vrata za sobom. Od sada ćete dolaziti samo jedan po jedan i to kada ja dozvolim da neko uđe ovamo. Jasno?

– Nemoguće! – pobuni se kapetan. – Oni su mi potrebni ovde, do đavola, jedan čovek ne može sam...

– Ubeđen sam da ćemo nas dvoje savladati sve veštine potrebne da podmornicu bezbedno dovedemo do cilja – nasmeši se ninda. – Nije to neka velika mudrost, zar ne, Mjuriel?

– Hmm – odvrati žena neodređeno, pokušavajući da se snađe u šumi instrumenata oko sebe. – Hmmm...

– Svejedno ne možete ostati na mestima sve vreme – protestovao je kapetan. – Plovidba traje dugo, a umor...

– Izdržaćemo. Napolje, vas dvojica!

Teška čelična vrata zalupiše se sa treskom i ninda se zadovoljno osmehnu. Mjuriel oprezno priđe Rolijevom mestu i spusti se na stolicu.

– Ti ćeš na drugu stranu – reče Lesli – uz radio – uređaje. Verujem da ćeš se tu lakše snaći, Mjuriel. A sada, kapetane, koliko znam o podmornicama, vreme je da izronimo i nastavimo plovidbu površinom, je li tako?

– Još ne – odmahnu ovaj glavom. – Za sat i po otprilike, kada izađemo van dometa radara duž obale. Slušaj, prijatelju, tvoja ideja je luda! To ostrvo...

– Upravo sam hteo da te pitam koje ostrvo je naš cilj – nasmeja se ninda. – Da je puno naoružanih i opasnih ljudi, to već znam i ne moj gubiti vreme da mi to ponavljaš. Dakle, kuda plovimo?

– Santa Klara – promrmlja kapetan. – Jedan od atola u blizini Palmire. Ali...

– Samo trenutak.

Nagnuvši se nad raširenu kartu, ninda uporedi položaj ostrva

sa kursom podmornice. Nije bilo teško zaključiti da on u gotovo pravoj liniji vodi na mesto koje je kapetan pomenuo.

– ne lažem te – blede se osmehnu ovaj. – Prokletstvo, moja jedina šansa je da te dovedem tamo kako bi te naši ljudi sredili. Inače . . .

– Ne bi ti pomoglo ni da si laga-o, znam hiljadu načina da iz tebe izvučem pravu istinu. Vrlo dobro, kapetane; o ostrvu ćemo kasnije, a ovo vreme najbolje ćemo iskoristiti ako se malo okrepimo. Pozovi kuhinju i zatraži ono najbolje što možeš da nam ponudiš. I pazi šta naručuješ, jer ćeš ti biti prvi koji će probati ono što nam donesu, jasno?

Sačekavši da plavokosi prene-se njegove naloge, ninda priđe radio-uređaju. Bilo je odista krajnje vreme da svoje prijatelje u San Francisku iznenadi time što se javlja ispod površine okeana . . .

– Vreme je da ponovo zaronimo – promrmlja Berger, zapovednik podmornice. Njegovo lice, i pored fantastičnih količina viskija koje je sručio u želudac,

pokazivalo je sve napore proteklih dvadesetak časova, čemu je pridonosila i rana na desnoj podlaktici.

»On je nekoliko puta odremao na svom mestu«, pomisli ninda, »ali ja nisam ni oka sklopio. Mjuriel spava na ležaju, pored mesta radio-telegrafiste i to je dobro, jer ona ne podnosi napore ovako dobro kao ja . . . «

– Zašto? – reče naglas. – Do Palmire je više od sto pedeset milja. – Radari?

– Da. Postali su mnogo oprezniji otkako je pre mesec dana u ovim vodama primećen čopor ruskih podmornica. Moći ćeš da radiš? Ili da pozovem, Rolija?

– Moći ću, ne brini – osmehnu se ninda, prisećajući se procedure za zaronjavanje. – Ti samo radi svoj posao, kapetane.

– Coveče, nisi spavao više od dvadeset četiri sata! Ne želim da naćiniš glupost koja bi sve nas mogla koštati života!

Ninda se osmehnu u sebi, jer je još jedan od njegovih planova divno odvijao. Neka kapetan samo misli da je on na kraju svojih snaga i vreba trenutak da se prišunja radio-uređaju na koji već satima baca čežnjive poglede.

– U redu – reče. – Odremacu

malo kada zaronimo, važi?

– U redu, proklet bio! Hoćemo li...?

Savršeno mirnim i preciznim pokretima, slušajući uputstva kapetana, ninda obavi svoj deo posla održavanja ravnoteže podmornice prilikom poniranja do dubine od sto pedeset stopa. Kasnije će se podići do svega trideset stopa pod površinom. Po kapetanovom opisu to je bila dubina po kojoj se moglo uploviti u atol Santa Klara kroz prolaz između koralnih grebena dostupan samo podmornicama.

– Dobro – reče brišući znoj sa čela kada je podmornica ponovo zauzela horizontalni položaj na istom kursu. – Sada ću se malo opružiti na ovom ležaju. Mjuriel? Mjuriel!

Žena se bunovno trže i ispravi, za dlaku promašivši cev nad svojom glavom. Oči su joj bile crvene od umora, ali je i dalje bila đavolski privlačna i poželjna u pocepanoj odeći koja joj je otkrivala grudi. Nindi ne promače kapetanov gladni pogled.

– Mjuriel – reče odspavaću dvadesetak minuta, možda i pola sata. – Drži našeg prijatelja Bergera na oku i ne dopusti mu da pride radio-uređaju, važi? Ako

nešto pokuša, dovoljno je da vikneš?

Ležaj se nalazio neposredno iza mesta na kojem je sve dotle sedeo, a neke posebne pripreme nisu bile potrebne. Sklapajući oči, Lesli počeo da opušta mišić po mišić, svestan da će i sledećih nekoliko časova zahtevati puno napore od njegovog tela.

Nije, međutim, dopustio sebi da utone u pravi san i njegov sluh je beležio svaki šum iz okoline.

Pet minuta. Ravnomerno disanje ninde ni po čemu se nije razlikovalo od disanja čoveka u dubokom snu.

I ne samo njegovo; sa mesta na kojem je sedela Mjuriel dopiralo je poluglasno hrkanje...

Bergerov trenutak je došao. Da li će ga iskoristiti onako kako je ninda predvideo!

Da!

Šum odeće na telu, korak po metalnom podu. Jedan prekidač tiho škljocnu, ali iz zvučnika utišanog do kraja ne dopre nikakav šum. Sada Berger oprezno stavlja slušalice na glavu.

Prsti leve ruke birali su kanal na radio-uređaju. Za koji trenutak u njoj će se naći mikrofoni...

– Malo K zove Veliko K – dopre do ućiju ninde tihi šapat. – Malo

K zove Veliko K...

Nekoliko dugih sekundi mrtve tišine. Na sedištu je Mjuriel i dalje mirno hrkala.

– Berger ovde... Berger, budalo... Slušaj, podmornica je oteta, javi Miltonu... oteta, to je sve i ne zovi me više, proklet bio! Kraj!

Berger se nije više trudio da bude posebno tih dok se vraćao na svoje mesto, ali to ne probudi ženu koja je čvrsto spavala. Do ušiju ninđe dopre kлокotanje tečnosti i zadovoljni kapetanov uzdah.

I ninda se neprimetno opusti na svom ležaju. Njegov plan zahtevao je da ljudi na ostrvu Santa Klara budu obavešteni da Berger više nema kontrolu nad podmornicom i da njome stižre veoma opasan čovek. To obaveštenje, međutim, nije smelo stići prerano i dati im dovoljno vremena da smisle neki detaljniji plan za obračun sa uljezima...

Berger se uzalud nadao. prva reakcija nepoznatog Miliona, glavnog čoveka na ostrvu, biće naređenje da se podmornica uništi čim se dovoljno primakne stolu.

Jedan čovek, pa makar on bio i japanski ninda, ne može izaći na

kraj sa gomilom dobro naoružanih profesionalnih ubica, koji su, uz to, upozoreni na njegovu prisustvo. Kada podmornica bude uništena i oni uvereni da opasnost više ne pretili, situacija će biti potpuno drugačija...

Na svom mestu Mjuriel se naglo trže i reče nešto nerazgovetno. Berger se promuklo nasmeja.

– Šta... šta se dogodilo... za-spala sam?

– Jesi, ali ne zadugo. Ne brini, tvom dragom niša se nije dogodilo... Dugo ga poznaješ, a?

– Prilično.

– Ko je on, do đavola? – Bergerov glas postade tiši. – Ubio je čitavu gomilu mojih ljudi gotovo goloruk! Kako on to izvodi, proklet bio?

– Zapravo ne znam, iako sam gledala sve vreme... Mislim, sve se odigra tako brzo da čovek jednostavno ne stigne da vidi; nadam se da shvataš šta hoću da kažem. Neshvatljivo je brz, kao zmija!

– I opasan kao zmija! – progundala Berger. – Hajde, uzmi malo viškija, odličan je... Čuj, ti spavaš s njim, a?

– Ja? Do đavola ne! Ima on jednu Japanku koja mu ispunjava noći, znaš!

– Japanku? – Bergerov glas dobi zamišljeni prizvuk. – Japanku... hmmm. Čekaj malo... da li je on, Eldridž, ikada bio u Japanu?

I dalje nepokretno ležeći, ninda se osmehnu u sebi. Bergerova razmišljanja konačno su krenula pravim putem i on će za koji trenutak verovatno doći do zaključka da ima posla sa jednim pravim japanskim nindom.

Pa neka... Berger, i svi ostali članovi posade ionako su već bili osuđeni na smrt...

– Ne znam da li je bio u Japanu? Kakve to, do đavola, veze ima?

– Nije važno – promrmlja Berger. – Nije važno... Eldridž mu je pravo ime, a?

– Jedino koje znam – u glasu žene oseti se opreznost. – Prokletstvo, Berger, šta znači ovaj treći stepen? Želiš nešto više da doznaš o Eldridžu? Zašto ne pitaš njega?

– To i nameravam, mala moja, to i nameravam... ali kada on bude u mojim šakama, a ne ja u njegovim. A to će biti za otprilike dva sata, ha-ha-ha!

– Računaš na tvoje ljude na tom ostrvu? Ja na tvom mestu ne bih bila tako sigurna, Berger!

Plašeći se da Mjuriel ne navede kapetana na nepotrebne sumnje, ninda se pomeri kao čovek koji se budi iz sna i otvori oči.

– Koliko sam spavao? – upita bunovno, iako je tačno znao da je od časa kada je tobože zaspao prošlo nešto više od dvadeset minuta.

– Ne dugo – odgovori Mjuriel, odmićući flašu sa viskijem od sebe. – Ako želiš, spavaj još malo, ima skoro dva sata do ostrva.

– Dva sata – ninda sede na položaj. – Bićemo tamo nešto pre zalaska sunca, je li tako, Berger?

– Tako nešto – klimnu kapetan glavom. – Čuj, Eldridž... uvek je gadno provlačiti se između tog koralnog stenja, voleo bih da bar jedan od mojih ljudi bude ovde sa mnom. Do đavola, nije ni u tvom interesu da probušimo ovu konzervu pre nego što stigneš!

– U redu – klimnu ninda glavom. Svaka milja bliže ostrvu povećavala je opasnost od napada i on je tražio način da sebe i Mjuriel neupadljivo ukloni na mesto sa kojeg se oštećena podmornica može mnogo lakše i brže napustiti. – Nas dvoje bićemo u prostoriji ispod ulaza u toranj kako bismo što pre mogli izaći kad uđemo u lagunu, Berger. Odgovara ti?

– Tvoj problem – sleže ovaj ramenima, prikrivajući blesak u očima. – Tvoj problem, Eldridž. To što činiš po meni je samoubistvo, ništa drugo...

– A to je već moj problem – osmehnu se ledeno ninda. – Kada su ti potrebni tvoji ljudi?

– Najkasnije za sat i po, kada dno počne naglo da se diže prema atolu.

– U redu, dotle ćemo nas dvoje ostati ovde. Naredi da nam neko donese večeru, Berger...

To vreme proteklo je u nelagodnoj tišini, dok je u nevelikoj prostoriji metalnih zidova napetost neprestano rasla zajedno sa temperaturom vazuha. Odeća Mjuel bila je mokra od znoja i lepila se za kožu dok je Berger, čuvajući povređenu ruku, svukao do pojasa.

– Vreme je, Eldridž – reče on, ponovo skrivajući pogled. – Da ih pozovem?

– Da. Mjuriel, ti ćeš poći sa mnom.

U uskom hodniku mimoišli su se sa Rolijem i još jednim čovekom čije lice nije bilo poznato nindi. Obojica su se, međutim, s poštovanjem uklonili da propuste neobičan par.

– Zašto smo izašli? – prošaputa

Mjruel čim su ostali sami. – Berger sada već ima mikrofona u ruci, čoveče! Obavestiće svoje ljude gore da nam pripreme doček, a onda...

– To je već učinio – prekide je ninda, zastajući pred jednim vratima ovalnog oblika u bočnom zidu. – Dok si ti dremala u stolici, Mjuriel... a što se zvanja tiče, sa tog uređaja više nikoga neće pozvati, ja sam se već pobrinuo za to.

– On je... šta?

– Obavestio je ostrvo da je podmornica oteta i doček je svakako već spreman. Uđi ovamo.

– Šta je ovo? Čekaj... kažeš da sam spavala, a ti?

– Ovo je komora koja posadi omogućava da brzo napusti oštećenu podmornicu. Služila si se opremom za podvodni ribolov? Ovo je nešto slično, nećeš imati teškoća da doplivaš do obale.

– Jesam... Eldridž, zaista je pozvao ostrvo dok... dok je trebalo da pazim na njega?

– Da, ali je i to deo mog plana. Nemoj da te grize savest, Mjuriel. Čekaj, to ide ovako...

Uz nindinu pomoć, devojka navuče preko ramena kaiševe opreme za ronjenje i proveri ispravnost uređaja za kiseonik.

– Čemu sve ovo? Ne misliš valjda da će podmornica . . . oh!

– Upravo to mislim. Milton, čovek koji zapoveda na ostrvu, do sada je već dobio izveštaj iz San Franciska o onom ešto se dogodilo u zatonu. Neće smeti ništa da reskira; podmornica je osuđena na uništenje.

– A . . . mi?

– Ti i ja ćemo izaći iz ove komore čim se približimo ostrvu. Veoma je važno da prvi deo puta plivamo pod vodom i što brže; eksplozija se u vodi prenosi mnogo bolje nego u vazduhu i udarni talasi mogli su nas usmrtiti na rastojanju na kojem bismo na kopnu bili savršeno bezbedni.

Žena uzdrhta, osvrćući se po preuskom prostoru, osvetljenom samo malom crvenom svetiljkom.

– Klaustrofobija? – upita ninda tiho. – Nemoj misliti o tome, devojko. Biće sve u redu.

Ona klimnu glavom i ugrize se za usnu. Pod njihovim nogama, pod zadrhta kad podmornica lagano poče da se približava površini.

– Koliko će još ovo trajati, Leslie?

– Još petnaestak minuta, a onda ću ispuniti ovu komoru vo-

dom, kako bismo mogli da otvorimo izlaz. Izdržaćeš toliko.

Jedna meka ruka privuče se njegoj i on je čvrsto stisnu. Gotovo neosetno, Mjuriel se pribijala sve čvršće uz njega.

Postoji samo jedan način da se umiri uplašena žena. Veoma prijatan ako je ta žena još i zgodna . . .

– Ohhh . . .

Mjuriel odvoji svoje usne od njegovih i bučno uvuče vazduh u pluća.

– Hej – reče – ovo je bilo dobro, sve dok nisam počela da se gušim! A kad smo već kod toga, gde ti je uređaj za ronjenje?

– Nije mi potreban.

– Šališ se? Ali . . .

On je još jednom privuče sebi.

– Postoji bolji način da ovo vreme provedemo od postavljanja pitanja, znaš . . .

– Znam. Samo što to nikada nisam radila sa bocama za kiseonik na leđima . . .

– Nećeš ni morati – nasmeja se Leslie, sa uživanjem milujući njene čvrste, zrele grudi. – Ovo je samo mali avans za ono što te očekuje kada bezbedno stignemo na ostrvo, znaš . . .

Nekoliko minuta kasnije pod ponovo zauze horizontalan polo-

žaj i podmornica smanji brzinu.

– Ulazimo u kanal između stena, zar ne? – prošaputa Mjuriel, odvajajući se od Leslija.

– Da. Navuci masku na lice, puštam vodu u komoru . . .

Mjuriel uzdrhta kad sveža voda iznenada poče da ispunjava komoru, brzo se penjući uz njene gole noge. Ninda je strpljivo čekao, sa rukom na točku koji će mu omogućiti da otvori prolaz u trenutku kada se pritisak izjednači. Disao je duboko i ravnomerno, obogaćujući krv kiseonikom, što će mu omogućiti da pod vodom provede i punih deset minuta, ako to bude potrebno.

Trup podmornice zadrhta i ona ponovo smanji brzinu. Komora je bila ispunjena gotovo do niske tavanice . . .

Snažnim pokretom, ninda otvori vrata i izroni u vodu obasjanu zracima zalazećeg sunca. Dno nije bilo daleko, crni trup podmornice lebdeo je nad ostrim vrhovima koralnih stena gotovo ih dotičući.

Tamna masa na desnoj strani privuče pažnju ninde i on snažno zapliva u tom pravcu, okrećući se pod vodom na leđa. Površina okeana, obasjana kosim zracima sunca, odavde je podsećala na

ogledalo i trebalo je dosta napora da uoči detalje iznad nje.

Da, obala je bila tamo, obrubljena tamnim senkama tropskog drveća. Odabrao je dobar pravac . . .

Nekoliko stopa iza njega, Mjuriel je rezala vodu ravnomernim zamasima, dajući mu znak da je sve u redu.

Plivali su duž koralnog zida koji je strmo spuštao u zelene dubine okeana. Samo što dalje od podmornice, jer napad može uslediti svakog trenutka . . .

Čak i ispod sloja vode debelog desetak stopa oštri sluh ninde razabra zujanje avionskog motora. Ne obično zujanje: bio je to zastrašujući zvuk aviona koji se sa visine obrušava na svoj cilj.

On zapliva još brže, dajući znak devojci da ga sledi. Sada je svaka stopa važna, svaki jard rastojanja od mesta gde će dubinske bombe . . .

HARAGEI«

Udarni talas eksplozije stigao je samo delić sekunde posle upozorenja da preti opasnost. Ninda oseti kako ga sa svih strana istovremeno pogađaju pesnice bezgranično snažnih džinova . . .

Prvi talas eksplozije zamutio mu je pogled i bacio na oštri koralni greben koji mu nemilosrdno zapara mišić na ramenu, ali ninda nijednog trenutka nije gubio kontrolu nad sobom. Stežući zube, zaplivao je dalje, motreći preko ramena kako bi u uzburkanoj vodi naslutio obrise devojke.

Ne, mora se zaustaviti. Nešto nije u redu . . .

Telo Mjuriel lebdelo je nekoliko stopa pod površinom, udove su pokretali samo talasi odbijeni od grebena. Drevojkica je bila bez svesti, pisak maske verovatno joj je ispao iz usta, što je značilo sigurnu smrt od davljenja ako joj odmah ne pritekne u pomoć.

Druga eksplozija nije iznenadila nindu i on se okrete direktno prema udarnom talasu, smanjujući tako izloženu površinu svoga tela. Kao da se igra, stvoreni talas donese nepokretno telo devojke pravo u njegovo naručje.

Izroniti li ne? Ako ne izroni, Mjuriel će se utopiti, ali svaki pokret na površini lagune upozoriće osmatrača da je neko preživio napad na podmornicu . . .

Prave dileme zapravo i nije bilo i Leslie u dva snažna zamaha dovuče telo devojke do uskog otvora među stenama, nadajući

se da će im one pružiti dovoljan zaklon.

Strgnuvši masku sa lica Mjuriel, on je sa dva precizna pokreta nožem oslobodi tereta boca sa kiseonikom. Držeći joj samo lice nad vodom, on obavi ruke oko njenog pojasa i snažno pritisnu.

Zakašljavši se slabašno, ona izbaci čitav mlaz vode iz želuca i duboko udahnu vazduh, što izazva novi nastup kašlja. Dajući joj znak da bude što tiša, ninda lagano pomoli glavu izvan zaklona od koralnih stena.

Površinu lagune, do maločas glatku poput ogledala, sada je uzburkala serija slabijih eksplozija čije se dejstvo na ovoj daljini nije osećalo. Ogromni mehur vazduha rasprsnu se na površini, za njim nekoliko manjih, ostavljajući po ustalasanoj vodi gomilu neprepoznatljivih otpadaka i sve širu mrlju od nafte čiji je miris dopirao do nosa ninde.

Njih dvoje nalazili su se još uvek na spoljnoj ivici prstenastog grebena koji je lagunu odvajao od okeana. U ovom trenutku plima je bila na vrhuncu; čim sunce zađe, za najviše dvadeset minuta, oni će moći da otplivaju do peščanog žala i prikriju se u gustom tropskom rastinju koje je poči-

njalo samo korak ili dva od granice najviše plime.

– Kako je, Mjurel? – upita on tiho, vraćajući se u zaklon. Visoko nad njima, avion je kružio kao lešinar koji čeka hoće li se mrtvo telo pod njim još jednom pomeriti, ali je ninda znao da ih pilot ne može videti pod kosim zracima sunca koji se odbijaju od površine lagune.

– Bolje... Prokletstvo, šta se dogodilo?

– Eksplozija. Podmornica je uništena dubinskim bombama, kako sam i očekivao.

– Oni... svi su mrtvi, zar ne?

– Sasvim sigurno. Bili su mrtvi mnogo pre nego što se podmornica raspala.

– Užasno... kad samo pomislim na te strašne čelične zidove kako se sklapaju oko mene, ja...

– Udahni duboko i zaroni! – reče ninda. – Avion se spušta niže!

Zaronili su oboje, držeći se po dalje od oštih ivica koralnog grebena. Sluh nije prevario Leslija; motor aviona zagrmе ne samo stotinam stipa iznad njih dok se lagano spuštao prema ostrvu.

Povlačeći devojkę za sobom, ninda izroni čim je letelica prohujala nad njima. Suženim očima

pratio je šta se događa sa avionom.

Gotovo dodirujući površinu lagune, on je leteo pravo prema zelenom zidu džungle, a tamo...

Neki vešto izradženi mehanizam otvori iznenada prolaz u naizgled nedirnutom drveću i točkovi aviona dotakoše tle na samo dvadesetak jardi od pešćanog žala, još uvek zapljuskivanog uzburkanim talasima lagune. Trenutak kasnije, zeleni zid se ponovo sklopi, kao da se ništa nije dogodilo.

– Ovo zahteva dobre živce od pilota – promrmlja ninda, pomažući devojkę da pronađe glatko mesto na grebenu i malo se odmori.

– Šta to?

– Pista je skrivena pod krošnjama drveća, prilično niskim. Hmm... tle se naglo uspinje od obale; ako nemaju iskopan tunel, a ovde je đavolski teško kopati, onda svakako koriste mehanizam za zaustavljanje sličan onome na nosačima aviona.

Mjuriel umornim pokretom ukloni mokre pramenove kose sa lica.

– Ne vidim zbog čega je sve to toliko važno-progundā. – Bolje će biti da se što pre dočekamo obale

i negde osušimo uz vatru. Ova voda postaje sve hladnija i, uopšte, stvari ne liče na ono što piše u turističkim prospektima o rajskim ostrvima južnih mora...

– Za koji minut, čim sunce zađe. Negde u džungli skriveni su osmatrači i ne smemo se izlagati opasnosti. A što se vatre tiče, bojim se da se noćas na taj način nećeš zagrejati, Mjuriel.

– Prokletstvo... Čuj, Eldridž, nešto mi pade na pamet: kako ćemo nas dvoje otići sa ovog odvratnog mesta, nekim čamcem, ili...?

– Najverovatnije avionom – osmehnu se ninda, posmatrajući kolut sunca koji je tonuo prema najvišim vrhovima ostrva. – Vidiš, ipak je važno da znamo kako njihov avion poleće i sleće, zar ne?

Obuzdavajući nestrpljenje devojke, ninda sačeka da sa površine okeana nestane i poslednjeg odbleska sunca. Tek tada oni tiho i oprezno zaplivaše u dubokoj vodi lagune, paralelno sa grebenom, približavajući se stenama koje su činile granicu između samog ostrva i prepreke od koralu.

Čula ninde još jednom su bila na velikom ispitu dok su se približavali sada mračnom zidu

džunge na obali. Zaustavio je Mjuriel pokretom ruke kada su im noge dotakle meko peščano dno i sam bešumno otplivao do obale.

Ništa... nikakvog šuma koji bi najavljavao opasnost. Duboko u podvesti i haragei je ćutao...

– Dodji – reče on šapatom. – Sve je u redu.

Držeći devojku za ruku, on zaroni kroz gusti zid rastinja, nepogrešivo nalazeći put u mrklom mraku. Tridesetak koraka dalje on zastade u podnožju širokog stabla istražujući tle pod nogama.

– Ovde ćemo provesti noć – reče privlačeći devojku u zagrljaj i osećajući kako se njeno telo tresе od hladnoće...

– Ovde? Ali...

– Sve dok ležimo jedno uz drugo neće nam biti hladno, Mjuriel. Nemaš razloga za strah, ovde nema divljih zveri, zmija, čak ni opasnih insekata.

Sloj poluistrulelog bilja, i pored malo neugodnog mirisa, činilo je prilično udoban ležaj. Svega nekoliko minuta pošto se zagrijala u naručju ninde, Leslie oseti kako se telo devojke opušta. Disala je ravnomerno, u dubokom snu koji su organizmu nametnuli

pretrpljeni naponi i uzbuđenja.

Znajući da ga na ovom mestu nikakav protivnik ne može iznenaditi, i nindža sklopi oči i prepusti se snu. Sutrašnji dan takođe će doneti puno napora i uzbuđenja...

I čitav potok krvi, znao je sa sigurnošću koju svakom borcu donosi iskustvo. Više krvi nego što je ostrvo Santa Klara ikada videlo.

... Mjuriel otvori oči i naglo sede, osvrćući se oko sebe. Njeni prsti nervozno su pokušavali da navuku pocepanu odeću na polunage grudi.

Probijajući se kroz filter od lišća, sunce je prijatno grejalo njene udove i ona se oprezno uspravi, duboko dišući.

Samaje. Gde je Eldridž?

Nije je valjda napustio i...

– Mjuriel! – dopre glas iz pravca obale. – Dođi.

Oprezno se provlačeći kroz šiblje, ona naglo izbi na uski pojas peska, već topao od sunca. Na ovom mestu laguna je zalazila duboko u kopno, stvarajući zaton zaštićen rastinjem sa tri strane.

Lesli je izlazio na smaragdno zelene vode, a sa preplanulog tela slivale su mu se sitne kapljice, blistajući na suncu. Na licu

mu je lebdeo osmeh.

Ona uzdrhta od pogleda na to snažno muško telo gipkih pokreta. Sinoć... da koliko sinoć dosećala ga je uz sebe, te snažne ruke na svojim grudima i...

– Okupaj se – reče Lesli mirno. – To će ti prijati...

– Nema... – zausti ona, ali začuta i nasmeja se. Do đavola, ni on na sebi nema ni krpice i ponaša se potpuno prirodno, zar ne?

Oborenih očiju, lako zarumenjenog lica, Mjuriel se žurno svuče i potrča u vodu. Ovde dno nije bilo tako strmo, ali zbog nečega ipak nije želela da se udaljava od obale.

Topla voda prijatno joj je milovala nago telo. Smešeći se, ona se okrete obali da nešto dovikne.

Leslija nije bilo tamo. Prokleti muškarac, zar ga ona baš nimalo ne privlači?

Snažno telo bez šuma izroni kraj nje i ona lako vrisnu, osećajući kako je stežu ruke muškarca. Usne joj dotakoše dojke i ona uzdrhta, šireći noge i privlačeći se uz Leslijevo telo.

Prodirao je u nju sporo, produžavajući obostrano uživanje. Sklapajući oči, devojka se prepusti nečemu što je podsećalo na ritam talasića koji su negde iza nje

dodirivali peščani žal.

Ali se toplina koju je osetila duboko u sebi širila čitavim telom i ona ne uspe da zadrži uzvik uzbuđenja, zarivajući prste u kosu muškarca.

– Oh, bože... nikad mi nije bilo ovako lepo – promuca.

Ninđa se ćutke osmehnu. Dižući divno nago telo na ruke, on je prenese na obalu i spusti na topli pesak. Čekala ga je sklopljenih očiju, sa osmehom na poluotvorenim usnama.

Mnogo kasnije ona se leno pomeri i otvori oči, duboko uzdahnuvši.

– Sada već verujem da sam na jednom od rajskih ostrva južnih mora, Les...

– Onda je vreme da to zaboraviš – njegov glas je bio je ozbiljan, dubok. – Ova slika vara. Mi se, zapravo, nalazimo u paklu koji rađa beskrupulozne ubice.

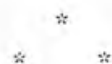
Devojka udahnu miris tropskog rastinja, sklapajući oči.

– Ako je ovo pakao – reče – počeću da razmišljam o nekim ozbiljnim gresima.

Lice ninđe ostade ozbiljno. Njegov pogled, nalik redarskom snopu, neprestano je pretraživao najbližu okolinu.

– Ne zaboravi pri tom da đavo

ume da navuče i najlepšu masku – odgovori. – Svakog trenutka ovaj ljupki pejzaž može narušiti erupcija nasilja... i pretvoriti ga u pravi pakao!

Da, ovo su bile ubice. To bi rekao svako kome bi bilo dopušteno da baci samo jedan pogled na lica ljudi okupljenih na minijaturnom vežbalištu prikrivenom granjem i maskiranim mrežama od slučajnih pogleda iz vazduha.

Ne samo zbog noževa u rukama i komplikovanih vežbi čiji je cilj bio postići pravo savršenstvo u borbi tom tihom vrstom oružja. Mnogo više od toga govorile su oči koje su sa uživanjem pratile kako se ostrice zarivaju u nemoćne lutke od krpa okačene unaokolo.

Njihov instruktor, grmalj obrijane glave u razdrljenoj košulji kaki boje i kratkim pantalonama, bio je pravi majstor. I protiv svoje volje, ninđa se morao diviti brzini i spretnosti kojom je ovaj zadavao udarce nožem, iz mesta i iz pokreta, iz bilo kojeg položaja tela.

»Protivnik koji bi čak i meni, jednom nindži, zadao dosta

muke«, zaključio on, povlačeći se dublje u zaklon džungle. »Ovde ih je svega osmorica, uz instruktora, ali na ostrvu mora biti mnogo više ljudi, sudeći po veličini onih maskiranih baraka za smeštaj na koje sam maločas naišao ... Pa, u redu, naći ćemo i njih ... «

Iako niko nije čak ni sumnjao da se on nalazi na ostrvu, ninda je bio oprezan, i tako je njegov obilazak poligona za obuku budućih profesionalnih ubica trajao već puna četiri sata od trenutka kada je ostavio Mjuriel u sigurnom zaklonu na obali.

I ostale ubice bile su tu, po grupama koje su veoma ozbiljno vežbale na nekoliko skrivenih mesta u džungli. Pucnjevi pištolja utišani prigušivačima, doveli su nindu do jednog od njih. Municija se nije štedela, što je bila najbolja garancija da će iz ove tajne »škole za ubice« izaći pravi majstori svog krvavog zanata ...

Zajedno sa instruktorima, ninda je nabrojao ukupno trideset šest ljudi. Na taj broj dodati osoblje koje sprema hranu, održava uređaje po logoru, pilote aviona ...

I zapovednika, svakako, tog Miliona čiju jazbinu tek treba da pronađe.

Četrdeset ljudi najmanje. Prevelik zalogaj, čak i za jednog nindu ...

»Postoji stotinu načina da se pobedi protivnik koji je jači i brojniji«, rekao mu je jednom sensel Tanaka. »Od tih stotinu, sine moj, samo je jedan onaj pravi ... «

Vizija ostvarljivog plana, međutim, već se formirala u mozgu ninde dok se nalik šumskoj zveri šunjaao oko skrivenog poligona. Za svakoga ko o nindama ne zna ništa ili gotovo ništa, taj plan delovao bi bezumno, ali je Leslie hladnokrvno razmišljao o svim mogućim varijantama, odlučujući se za onu koja pruža najviše izgleda na uspeh.

Prikriven u grmlju, propustio je kraj sebe džip koji je prohujao uskom betonskom trakom skrivenom gustim krošnjama nadnetog drveća. Središte poligona, sudeći po onome što je video, moglo bi se nalaziti tamo, u blizini mesta gde se završavala i kratka pista tajnog aerodroma.

Kad bude razgledao ta dva mesta, njegov plan dobiće konačne oblike. Aerodrom posebno; to je ključna tačka u svakom pokušaju da se definitivno raskine »lanac smrti« ...

Dva aviona dremala su pod razapetim maskiranim platnom na asfaltnim platoima pored piste. Jedan od njih bio je mlazni »lir-džet«, sve popularniji među ljudima koji vode krupne poslove na raznim stranama sveta.

»Pista je, dakle, duža nego što sam pretpostavljao«, razmišljao je ninda provlačeći se kroz džunglu. »Da, tamo su i elastične mreže koje zaustavljaju avione, baš kao na brodovima-nosačima... To je dobro...«

Nepoznati Milton svakako je smatrao da avionima ne pretili nikakva opasnost na ostrvu koje je potpuno kontrolisao, i zato kraj njih nije bilo nikakve straže. Hodajući samom ivicom piste, pod krošnjama koje su se svakako često morale potkresivati kako bi sačuvale oblik tunela, ninda se brzo približavao njenom početku na obali lagune.

Mehanizam koji je uklanjao žbunje na početku piste bio je jednostavan: dva čoveka, uz pomoć vitla, odmicala su i primicala betonske elemente ispunjene zemljom u kojoj je grmlje prosto bujalo, duž para šina po kojima su se gotovo bez otpora kotrljali mali točkovi montirani na donjoj strani elemenata.

Ipak, potrebna su dva čoveka da bi se istovremeno razmakla oba elementa. To znači da će morati da pođu po Mjuriel pre nego što krene u akciju...

I još jedan problem: kako označiti gde je početak piste pilotu koji prvi put sleće na ostrvo?

Još jedna uska betonska staza od ovog dela piste odvajala se i nestajala u džungli, sledeći pravac prema središtu poligona. To će biti njegov sledeći cilj, dakle.

Samo stotinak jardi dalje, staza se završavala polukružnim svodom tunela koji je vodio nekud naniže. Zidovi zgrade pod koju se tunel uvlačio bili su tako gusto obrasli puzavicama da je čak i oko ninde s naporom uočilo njen stvarni oblik i veličinu.

»Drveće zasađeno po ravnom krovu«, pomisli zagledajući svaki detalj. »Nisu štedeli ni truda ni vremena da kamuflažu učine savršenom. Ni novca, na kraju; uostalom, nikada nisam verovao u izreku da se zločin ne isplati...«

Osmatračnica je bila podignuta u jednom od uglova zgrade, vitki betonski stub sa čeličnim lestvicama, maskiran puzavicama i krošnjom pravog drveta na proširenom vrhu. Gore je bilo mesta

za samo jednog čoveka. Njegovo polje osmatranja obuhvata lagunu i nebo nad ostrvom; neće se ni truditi da uoči neki detalj u gustom zelenilu oko sebe.

Podne se bližilo. Nema još mnogo vremena ako želi odmah da započne sa prvom etapom svog plana.

Nalik zmiji kojoj je džungla prirodno stanište, ninda skliznu uz betonski stub osmatračnice, bešumno se oslanjajući samo vrhovima prstiju ruku i nogu. Zastao je da oslušne pre nego što mu je glava izbila nad ivicu betonske ograde oko osmatračnice.

Čovek na drugoj strani obale mumlao je neku monotonu pesmicu. U daljini, jedva čujno, motor malog aviona zujao je kao sanjivi insekt.

Poluglasna psovka, šum koji stvara obrtanje ručice induktorskog telefona.

– Halo! Miltone, ovde Kobi... Onaj avion ponovo kruži nad ostrvom proklet bio!

Ninda nape sluh, ali je osmatrač držao slušalicu suviše blizu svom uhu, na onoj suprotnoj strani, da bi iz nje neki glas prodro dalje.

– Ništa, do đavola, samo kruži, rekao sam ti! – progovori opet os-

matrač. – Sportski, koliko sam uspeo da vidim... Aha, neka bogata budala koja uživa u pogledu na okean. I ja sam to pomislio... Jasno, u redu! Da, javiću ti se samo ako pokuša nešto sumnjivo, Milt... o kej!

Slušalica se vrati na svoje mesto. I dalje mrmljajući, osmatrač stavi cigaretu u usta i prinese joj plamen upaljača.

Bez upozorenja, ninda napade u tom trenutku. Oslanjajući se samo vrhovima nožnih prstiju o lestvice, on obema rukama otpozadi ščepa iznenađenog osmatrača za vrat. Povijajući mu vrat unazad, jasno je čuo krckanje polomljenih kičmenih pršljenova i tek tada olabavi stisak. Sa izrazom grotesknog iznenađenja na licu i cigaretom još uvek zalepljenom za donju usnu, osmatrač ostade naslonjen o betonsku ogradu, jer mu prostor nije dopuštao da padne na pod.

Ne menjajući oslonac, ninda se hitro baci na posao. Sečivo noža lako je rezalo stabljike puzavica koje su maskirale osmatračnicu i za manje od dva minuta pored već ukočenog tela stražara izraste hrpa lišća i grančica.

Između ukočenih prstiju ninda izvuče skupocen zlatni upaljač,

predmet kakav nikako nije spadao u ovu džunmglu. Sa košuljom osmatrača imao je malo više muke, ali je i to išlo brzo; ostavljajući ta dva predmeta na betonskoj ogradi, ninda odbaci mrtvo telo daleko od sebe, kroz zeleni pokrov džungle.

Nije bilo lako zapaliti sočno lišće, ali kada je jednom planulo, u nebo se podigao gust oblak crnog dima, gotovo vertikalno, jer je jutarnji povetarac prestao da duva sa okeana.

Tabasko Pit, a verovatno i Sumiko, nalaze se u avionu koji od jutra kruži oko Santa Klare, očekujući njegovu poruku. A ta poruka upravo je stizala...

Savremena sredstva veze su dobra stvar, ali ni stari indijanski trik, koji su i Lesli i Pit dobro poznavali, nije bio ništa manje efikasan. Služeći se košuljom mrtvog osmatrača, ninda posla u nebo oblake dima koji neupućenima nisu značili ništa.

»Sunce u zenitu... obala... dva dima...«

To je bilo sve. Razbacavši zapaljeno lišće unaokolo, ninda hitro skliznu niz betonski stub i zaroni u džunglu, udaljavajući se od maskirane zgrade. Neko bi mogao

videti dim i doći da proveri šta se događa, a vreme za obračun još uvek nije došlo...

Ali nije bilo ni daleko; do trenutka kada će se Santa Klara pretvoriti u pakao preostalo je još nešto više od trideset minuta...

– Ostani tu, ma šta se dogodilo – šapnu ninda devojci na uho. – Ne izlazi iz zaklona dok te ne pozovem, ali onda moraš biti đavolski brza. Jasno?

Ona klimnu glavom, odlučno stežući usne. Sa kosom vezanom na potiljku, kako joj ne bi smetala u džungli, i onim ogromnim zelenim očima izgledala je lepše i uzbudljivije nego u civilizovanom okruženju San Franciska.

– Les...?

– Da?

– Da li... da li i Sumiko dolazi tim avionom?

– Verovatno.

Mjuriel bez reči klimnu glavom i obori pogled. Lesli joj stavi ruku na rame.

– Ima još muškaraca koji te mogu učiniti srećnom, Mjuriel

reče tiho. – Oni koje si do sada poznavala nisu bili ljudi za tebe, ali to ne sme biti razlog da izbegavaš svaki kontakt sa muškarcima, zar ne?

– Idi do đavola, Eldridž! – oči su joj ponovo sevale od gneva. – Radi ono zbog čega si me dovukao u ovu prokletu šumu, a nemoj mi držati lekcije!

Još jednom joj dotakavši rame, ninda bez reči skliznu kroz rastinje do ivice betonske staze. Pravo pred njim ona je nestajala u tunelu pod zgradom iz kojeg je sada dopirao oštar zadah sagorelog benzina.

Džipovi kojima su se ljudi na ostrvu služili nalaze se tu, a plan ninde zahtevao je da na neki način dođe u posed jednog od tih okretnih vozila, sa mitraljezom velikog kalibra monitranim na postolju između sedišta.

Sluh mu reče da u blizini nema nikakve opasnosti i on trenutak kasnije prstima dotače betonski zid tunela, sklapajući oči da bi se navikao na polumrak.

Dva džipa u nevelikom prostoru niskog svoda, stepenice koje odatle vode u unutrašnjost zgrade.

– I nigde žive duše . . .

Bešumnim korakom on priđe

bližem vozilu i zaviri u njega. Kutija sa redenicima bila je na svom mestu, kraj postolja. On proveri njenu težinu. Da, puna je.

Preskočivši ogradu, on se pozabavi time da postavi redenik na njegovo mesto. Zatvarač oštro šklijocnu kada je ubacivao prvi metak u cev.

I ključ motora bio je na svom mestu i ninda pruži ruku prema njemu.

Ne . . . koraci na betonskim stepenicama. Jedan čovek . . .

Krupan i snažan, u kaki košulji i kratkim pantalonama koje su izgleda predstavljale obavezan deo garderobe na ostrvu. Nekoliko trenutaka je stajao na stepenicama i treptao dok mu se oči nisu privikle na polutam.

– Hej! – uzviknu kad shvati da ne poznaje čoveka pred sobom. – Pa ti nisi . . .

Oštar, kratak pokret desne ruke i nuž zazuja kroz vazduh, pribijajući pogođenog uz betonski zid. Široko otvorenih usta na koja izbi krvava pena, on lagano skliznu naniže i ostade u sedećem položaju buljeći mrtvim očima prema onome koji ga je ubio.

Motor džipa bučno proradi i malo vozilo poskoči na izlazu iz tunela.

– Mjuriel!

Kao gazela, devojka izroni iz grmlja i baci se preko ograde džipa. Dodajući gas, Leslie najvećom brzinom pogna vozilo uskom betonskom stazom.

– Umeš li da rukuješ mitraljezom?

– Ne znam . . . Nije teško?

– Ne. Otkočen je i dovoljno je da ga uperiš tamo kud želiš i pritisneš obarač. Jedini problem sa ovim oružjem je u tome što moraš znati kada prekinuti s paljbom, inače ćeš utrošiti redenik tako brzo da nećeš shvatiti šta se dogodilo.

– U redu. Paziću.

– Plan ostaje isti – podseti ninda. – Čim otvorim prolaz za Pitov avion, pođi sa džipom do kraja piste i skreni na stazu koja vodi do tvog mesta. Ne verujem da će oni prispeti tako brzo, ali u svakom slučaju nećeš morati da ih zadržavaš više od nekoliko minuta, pre nego što mi stignemo. U redu?

– U redu, do đavola! Nisam glupa! Ili možda misliš da jesam?

Ninda ne reče ništa, jer su upravo u tom trenutku izbili na samu pistu. Zaustavivši džip, on glavom dade znak devojci da mu pomogne. Kako je i pretposta-

vljao, rukovanje vitlom bilo je lako i jednostavno.

– Možeš krenuti na kraju piste – reče, skidajući jednu od rezervnih kanti sa gorivom iz džipa. – Pitu neće biti potrebno više od pet minuta da stigne sa avionom . . . Čuvaj se, Mjuriel!

Ona bez reči pređe za volan džipa i okrete ga u uskom luku. Odjurila je bez reči, praćena pogledom ninde.

Slegnuvši ramenima, on izruči sadržaj kanti na obe strane početka piste, nešto dalje od nje. Daleko na horizontu jedna svetla tačkica i dalje je strpljivo kružila, čekajući ugovoreni znak.

Sunce je bilo u zenitu. Ninda prinese zapaljenu grančicu rastinju mokrom od benzina.

Prvi dim. Trenutak kasnije i drugi, na suprotnoj strani. Pitu će biti jasno da pista počinje između njih . . .

Svetla tačkica na horizontu prestade da kruži. Činilo se kao da se zaustavila u mestu, ali je ninda znao da je to samo varka, pošto se mali avion približava po pravoj liniji. Dobro je procenio, za najviše pet minuta točkovi će dotaći mesto na kojem sada stoji . . .

Gusti oblaci crnog dima mora-

ju privući pažnju nekoga od ljudi na ostrvu; pitanje je samo koliko brzo i koliko efikasno može biti preduzeto nešto da se ispita kako je taj dim nastao.

Bez žurbe, ninda se vrati na betonsku stazu, pažljivo osluškujući. Ništa.

Ako dođu, stići će jednim od džipova. Hitrim, ali preciznim pokretima, ninda pripremi još jednu od onih zamki koje su stare koliko i ljudska potreba da se obračunava sa pripadnicima sopstvene vrste.

Ali još uvek savršeno efikasne...

Zvuk motora džipa za čijim je volanom čovek kome se jako žuri. Neko je ipak video dim i sada dolazi da vidi šta se dogodilo.

Skriven kraj staze, ninda je strpljivo čekao svoj trenutak, držeći u rukama kraj jedne od žilavih debelih lijana koje su se ukrštale nad njegovom glavom.

Džip izbi iza okuke, zanoseći se, dok su mu grānčice šibale desni bok. Vozač i još dvojica sa njim, ali njihov mitraljez nije spreman za paljbu.

Još dvadeset jardi... deset...

Sada!

Potegnuta rukom ninde, debe-

la lijana pade tačno između vetrobrana džipa i vratova ljudi na prednjem sedištu. Delić sekunde pre nego što će je oni dotaći, ninda hitro obavi slobodni kraj oko stabla za kojim se krio.

Dvostruki, ne trostruki krik iznenađenja i straha; zeleni svod nad glavom ninde zatrese se kada se lijana naglo zategla. Odbacivši se od tla, on iskoči na betonsku stazu.

Lijana puče, ali je svoj deo poslala već bila obavila. Potpuno van kontrole, džip zari svoj prednji deo u žbunje i zaustavi se, ugašenog motora. Jedno telo grčilo se na betonu, stežući rukama vrat sa kojeg je koža bila potpuno zguljena.

Drugo telo, telo vozača, visilo je preko ograde džipa, sa glavom nadole.

Samo bi treći čovek, onaj na zadnjem sedištu, mogao stvoriti probleme. Držeći se za glavu, on se lagano izvlačio iz džipa, još uvek ne shvatajući šta se to dogodilo.

U prolazu, ninda zadade kratak i oštar udarac skupljenim nožnim prstima u slepoočnicu onoga koji se previjao na stazi. Telo se umiri, iako okrvavljeni prsti ruku pokušase poslednjim naporom

da se zariju u tvrdi sloj ispod sebe.

Skliznuvši na tle, treći čovek ostade naslonjen laktom na ogradu džipa. Zbunjeno je treptao nastojeći da raspozna lice onoga ko mu se približavao.

– Ko . . . ko si ti? – promuca.

– Ja sam – tvoja smrt!

Udarac levicom u pleksus prisili čoveka da se sagne, izlažući osetljivi potiljak desnoj pesnici ninđe. Udarac odozgo naniže uvek je najjači; kosti lobanje prsnuše uz neprijatan, vlažan zvuk i čovek se sruči na tle, trzajući sve krućim nogama.

Vozač je već bio mrtav, slomljenog vrata i unakaženog lica koje je zahvatila lijana. Oslušnuvši još jednom, ninda potrča prema pisti.

Motor aviona grmeo je nad lagunom. U času kada ninda izjuri na pisti, njegovi točkovi dotakoše asfalt. Kroz pleksiglas ninda nazre dve prilike; Sumiko je dakle ipak krenula sa Pitom na još jedan opasan poduhvat.

Sa osmehom na licu on povuče polugu koja će aktivirati elastičnu mražu za zaustavljanje aviona i podiže ruku na pozdrav.

Vrata na desnoj strani otvoriše se još pre nego što se letelica pot-

puno zaustavila. Vitka devojkaskoči na pistu i potrča mu u zagrljaj. U ruci joj je bila dobro poznata torba od grubog platna sa kompletnom opremom ninđe.

U času kada se njihove ruke dotakoše, na kraju piste odjeknu dug rafal iz mitraljeza. Sumiko zastade, široko otvorenih očiju.

– Šta . . . ? – zausti, ali joj Lesli zatvori usta poljupcem.

– To je Mjuriel – promrmlja malo zatim. – Biće valjda u stanju da zadrži ubice koliko nam je potrebno za jedan poljubac, devojčice . . .

Imali su čak i mnogo više vremena od toga, jer intervencija ninđe, pokazalo se, uopšte nije bila poatrebna . . .

Tabasko Pit, željan prave akcije ustremio se odmah ka mestu gde se nešto događalo. iskočio je iz aviona nalik pokretnom živom arsenalu, sa lakim mitraljezom u rukama, redenicima ukrštenim preko grudi i čitavim vencem ručnih bombi za pojasom.

Vatromet je već bio gotov kada su ninda i Sumiko stigli do drugog kraja piste. Na betonskoj sta-

zi upravo je eksplodirao rezervoar prevrnutog džipa, prekrivajući plamenom zavesom četiri mrtva tela razbacana unaokolo.

– Kasno sam stigao – cerio se zadovoljno Tabasko stežući ruku prijatelju. – Mjuriel ih je već bila sredila, ja sam samo obavio operaciju čišćenja. Kaži mi, ortak, koliko ih ima?

– Previše. Treba li još nešto da uzmete iz aviona, Pite?

– Zar ovo ovde nije dovoljno? – začudi se ovaj, pokazujući na zbirku oružja po sebi. – Uz ono što ti imaš u tvojoj vreći, ne bi trebalo da bude problema, a?

– U redu, onda krećemo! – zapovedi ninda. – Ja na čelu, ti na začelju, Pite. Pazite da ostavljamo što manje tragova!

Ćutke, njih četvoro zaroniše u džunglu, sledeći pravac koji će ih odvesti u unutrašnjost ostrva, dalje od poligona sagrađenog na obali lagune. Ninda nije želeo ništa da rizikuje; upozoreni pucnjavom i prvim žrtvama, ljudi sa ostrva više neće slepo juriti u napad. Njihova sledeća operacija biće pripremljena pažljivo i detaljno, po svim pravilima taktike.

Još uvek ih je preko trideset i on nije želeo da izlaže opasnosti svoju malu grupu. Vreme za sle-

deći obračun će uskoro ponovo doći, a tada će se borba voditi onako kako on bude želeo...

Dva sata kasnije, posle jednog kraćeg predaha, ninda dade znak da se kratka kolona zaustavi. Kretali su se ukoso duž padine visokog brega nad lagunom, ali je uspon čak i tako bio preveliko opterećenje za Mjuriel, nenaviklu na napore.

– Imaš li sekciju, ostrva, Pite? – upita on, osvrćući se oko sebe.

– Ja? Znaš da ne podnosim har-tije, boga mu! Pitaj Sumiko.

Devojka mu je već pružila savi-jenu vojnu kartu, jednu od onih načinjenih na osnovu snimaka iz aviona. Jedan pogled bio je dovoljan nindi da se orijentiše; još sat hoda dovešće ih do suprotne padine brega i uske doline kojom je prema okeanu tekao jedan potok. Iza nje tle se ponovo naglo uzdizalo prema drugoj strani ostrva koja je bila strma i nepri-stupačna sa obale.

– To će im olakšati potragu, a? – promrmlja Pit naginjući se nad sekciju. – Dalje od tog potoka nemamo kud, a i trag koji ostavljamo nije posebna prepreka za do-brog tragača, znaš.

– S tim i računam, Pite. Biće uvereni da su nas zatvorili u toj

uskoj dolini i da im više ne možemo izmaći. Vas troje produžite prema potoku, a zatim se njegovim koritom vratite do mesta gde pada u okean . . . ovde, vidiš. Ja ću vas tu čekati.

– Želiš da ostavimo tragove koji će ih navesti da pomisle kako smo još uvek u dolini?

– Upravo tako. U međuvremenu, ja ću otvoriti prolaz za nas. Propustićemo ih u dolinu, a zatim se vratiti do poligona, kako bismo šćepali one glavne. Odgovara?

– Odgovara – uzdahnu Tabasko – tako se takva ideja mojim nogama ne dopada. Hajde, devojke, dosta je bilo izležavanja, šetnja po čistom vazduhu će vam prijati!

Mjuriel, koja nije progovorila gotovo ni reči otkako su Sumiko i Pit stigli, diže se sa tla sa umornim izrazom na licu, ali je ninda znao da će njeno snažno telo uspeti da izdrži sve napore.

Pazeći da ne ostavi nikakav trag za sobom, ninda počeo kroz džunglu da se probija prema ušću potoka. Ovde, na većoj visini, rastinje nije bilo više tako gusto što mu je olakšavalo kretanje, ali će isto tako olakšati i poteru ljudima sa ostrva kada jednom stignu do ovog mesta.

Mesto na kojem se odvojio od svojih prijatelja, međutim, nije bilo odabrano slučajno. Dva sata napetosti i probijanja kroz džunglu iz koje svakog sekunda može stići napad gornja su granica koju čak i dobro obučeni čovek može da izdrži; posle toga psihički zamor donosi nesvesno opuštanje i ljudi dalje nastavljaju automatski, sledeći tragove i ne razmišljajući o tome da se situacija u međuvremenu mogla promeniti.

Tragovi koji vode uz potok neće izgledati čudno vođi potere, ali on ipak neće propustiti priliku da zatvori prolaz prema središtu poligona. Negde na obali potoka on će razdvojiti svoje snage; veći deo nastaviće traganje, dok će manja grupa ostati u zasedi, za svaki slučaj. Udžbenici taktike zahtevali su tako; ninda je video dovoljno na poligonu da bi znao kako će instruktori, bivši oficiri, slediti upravo takav rezon.

Da, potok je sada bio u uskoj dolini ispod njega. Samo pola milje dalje voda se preko niza kaskada uliva u okean.

Iz svoje vreće ninda izvuče verni katana i pogladi ukrase na koricama. Još nije došao čas da plemeniti čelik blesne na suncu,

ali taj trenutak nije ni daleko.

Kostim ninđe za sada će ostati u vreći, ali u njoj nestade i odeća koju je do tada imao na sebi. Potpuno nag, on premaza svoje telo lepljivim sokom iz mirišljavog lišća drveta pod kojim je sakrio svoju opremu, a onda spretnim pokretom počeo da lepi sitne grančice i lišće po svom telu i licu.

Bešumno se krećući, on se vratio do mesta na kojem se maločas nalazio i potraži sebi skrovište u žbunju. Osećao je da neće morati dugo da čeka, govorio je to onaj osećaj koji pred borbu poseduje svaki iskusan ratnik.

Njegovo nepokretno telo slilo se sa spletom grančica i lišća, tako da je postalo doslovno nevidljivo čak i za pažljivog posmatrača. Mogao bi ga otkriti samo neko ko bi pružio ruku u žbunje, a izgledi da to jedan od tragača učini bili su zanemarljivo mali...

Pola sata. haragei je upozorio na približavanje ubice mnogo pre nego što su do uha ninđe stigli šumovi probijanja velike grupe ljudi kroz džunglu.

Tihi šumovi; ti ljudi dobro su se snalazili u ovoj okolini, što ih je činilo još opasnijim protivnicima.

U zelenoj polutami šume, usne

ninđe razvukoše se u bezglasni osmeh. Da, pravila taktike...

Izvidnica od tri čoveka na čelu; šunjaju se tiho i vešto, prvi sa očima uprtim u trag, druga dvojica spremni da pritisnu obarače svojih automatskih pušaka na prvi znak opasnosti.

Glavna grupa ide za njima na rastojanju od pedesetak koraka, a bez sumnje tu su i patrola od po dva čoveka na bokovima kolone. Ti ljudi nikada neće shvatiti da kruta pravila čine njihove poteze predvidljivima...

Izviđači zastadoše na svega nekoliko koraka od ninđe. Njihovi pogledi predoše preko kamufliranog tela ne primećujući ništa neobično.

– Ovde su se odmarali – reče prvi tragač, nizak i veoma mršav čovek sa dugim, obešenim brkovima. Njegove oči, međutim, i dalje su pažljivo pretraživale okolinu. – Da sačekamo Vejda...

Druga dvojica klimnuše glavom, brišući znoj sa lica. Koraci glavne grupe već su se čuli u neposrednoj blizini.

Vođu grupe je poznavao; instruktor koji se pokazao onako vešt u borbi nožem. Podižući ruku, bez reči je zaustavio kolonu iza sebe i prišao izviđačima da

sasluša njihov izveštaj.

Glas mu je bio miran kada je usnama primeo voki-toki.

– Odmarali su se u blizini obale potoka, Milte – reče tiho i razgovetno. – Izgleda da su produžili uzvodno . . . Znam da su opasni, prokletstvo, ne moraš mi ti ponavljati . . . Jasno, jasno . . . Da, stari trik, hodanje koritom potoka, ali im to neće pomoći, ha-ha-ha! Odavde gde se nalazimo mogu samo uz potok ili niz njega, brzo će shvatiti da im planina na drugoj strani ne pruža nikakve šanse . . . Da ostavim zasedu? Nije potrebno, Milte, ne mogu mi se provući . . . U redu, u redu, znam da si ti šef, proklet bio! Pet ljudi, dovoljno . . . U redu, kraj!

Vrativši gnevnom pokretom uređaj u futrolu za pojasom, čovek glatko obrijane glave mahnu rukom nekome u koloni. Bešumnim gipkim korakom odmah stiže čovek čije je lice skrivala gusta crna brada.

– Raule, uzećeš tri čoveka i postaviti zasedu oko ovog traga – pokaza instruktor rukom. – Pravu zasedu, pazi: nema priče, nema pušenja, nema mrdanja.

U bradi blesnuše beli zubi.

– Jasno, Dreksel. Poklaćemo ih tiho i bez buke ako slučajno na-

idu ovuda.

– Nećeš klati nikoga dok ti se ne naredi. Ako ih ugledaš, javićeš meni i izdaleka ih pratiti, ništa više, razumeš! Ali samo ako ih ugledaš, neću da mi ova prokleta sprava za pojasom progovori u času dok se privlačim nekome od njih! Izviđači, napred, i otvoriše četvore oči, boga mu!

Tri senke nestadoše u džungli, a minut ili dva kasnije za njima krete i ostatak duge kolone. Ninđa je imao priliku da pogleda u prolazu svako lice; od dvadeset dvojice ljudi njih šesnaest imalo je svoje slike u dosijeu Mjuriel O'Šonesi . . .

Iza njegovih leđa prošla su još dvojica, dvojica na drugoj strani. Dvadeset dva, plus tri, plus četiri . . . dvadeset devet . . .

I četvorica u zasedi, ali oni nisu bitni. Za koji minut, čim se njihovi prijatelji dovoljno udalje, njih četvorica će umreti . . .

Samo po sluhu pratio je kako se razmeštaju na skrovia mesta oko njega, sve dok unaokolo nije zavladała tišina, narušena samo uobičajenim zvucima džungle koja je već zaboravila da su ljudi nedavno bili u blizini.

Pomerio se nečujno, kao šumski duh i zakoračio u pravcu naj-

bližeg čoveka. Okrenut nindži bokom, on je udobno sedeo sa leđima uz jedno stablo, gledajući pred sebe kroz otvor načinjen u lišću.

Raul, sa voki-tokijem uz sebe. On će, dakle, umreti prvi . . .

Zastao je iza debla o koje se Raul oslanjao i tiho, vrlo tiho isukao katana iz korica. Desna ruka načini hitar pokret u stranu, levo oko stabla prihvati oštricu i snažno je povuče.

Raul je umro ne shvativši šta se dogodilo, jer je oštrica katana na svom putu do stabla preseкла njegov vrat i odvojila glavu od tela u jednom jedinom kratkom deliću sekunde. Ispravljajući se, nindža zakorači prema drugom čoveku.

Iako je gledao tačno prema njemu, čovek shvati da je nindža pred njim tek kada mu je prišao na rastojanje od svega pet stopa. Usta se otvoriše na krik, ruka polete prema oružju odloženom na tle, ali je oštri vrh katana bio brži. Probijajući jezik, on se kroz vilicu, mozak i kost lobanje zari u stablo, donoseći trenutnu smrt.

Još dvojica. Video je obrise njihovih tela, ni izbliza onako efikasno kamufliranih kao njegovo. Lagodno opruženi po tlu, oni su strpljivo čekali, pokazujući da po-

stoji sila koja može nametnuti strogu disciplinu čak i u ekipi profesionalnih ubica.

Samo što će ovoga puta smrt biti jedino što će dočekati. Hitro i bešumno, nindža je sa leđa stizao do sledećeg, noseći krvavi mač u ispruženoj desnoj ruci.

Ovaj je, međutim, spadao u onu malu grupu ljudi prirodno obdarenih čulom za opasnost; u času kada je nindža bio svega nekoliko koraka iza njega, on se uspravi na kolena sa puškom na gotovs, zureći u rastinje iza sebe.

Nindža zastade, dopuštajući da pogled ubice pređe preko njega. Zamišljeno vrteći glavom, ovaj se potpuno uspravi, očigledno rešen da bolje istraži to što ga je uznemirilo.

– Raule! – reče tihim šapatom. – Raule!

Odbacivši se od tla, nindža se silovito probi kroz žbunje ispružajući desnu ruku napred. Pogođen tačno u srce, čovek pade naznak i zakopšrca se u gustoj travi. stvarajući jasno prepoznatljiv šum borbe sa smrću.

– Šta je to tamo? – dopre šapat od poslednjeg čoveka. – Dani, da nije . . .

Nišaneći samo u pravcu glasa, nindža zavitla šuriken kroz žbu-

nje. Uzdah iznenađenja, krkljanje, novi šumovi koji govore da se jedno snažno telo, koprcajući se, bori protiv neizbežne smrti.

Duboko uvlačeći vazduh u pluća, ninda obrisa krvavu oštricu o odeću čoveka ispruženog pred njegovim nogama. Sada se mora vratiti do potoka i sačekati svoje prijatelje koji su sigurno već u blizini, krećući se po tetivi luka koji čini ostavljeni trag u šumi, koritom potoka.

Proći će dosta vremena dok Vejd ne shvati šta se dogodilo; to vreme njih četvoro će iskoristiti da pređu put do središta poligona i obračunaju se sa onima koji su zaslužili smrt sto puta više od bande ubica koja sada krstari džunglom...

– Ne budi sebičan – prošaputa Tabasko Pit. – Prokletstvo, zašto ih ne prepustiš meni?

Skriveni u žbunju, njih dvojica su motrili stražarski par pred onim što je očigledno bilo glavni ulaz u središnju zgradu poligona i komandno mesto još uvek nepoznatog Miliona.

Vejdovo upozorenje moralo je

stići radio-vezom. Ta dva čoveka nisu obavljala rutinski posao stražara, već su pažljivo motrili na svaki pokret oko sebe, sa pristima na obaračima pušaka. Milton se više nije mogao osećati sugurnim, čim je shvatio da je glavnina njegovih ljudi lukavstvom odvučena u udaljeni deo ostrva.

– U redu – šapnu ninda. – Budi oprezan, Pite...

Cereći se, plavokosi džin se iznenađujuće tiho probi kroz rastinje, udaljavajući se od ninde. Izbio je na betonsku stazu iza ugla zgrade, tamo gde ga stražari nisu mogli videti.

Oni se okretoše na zvuk njegovih koraka iza ugla, ali su im lica bila mirna. Čovek koji se tako bučno približava može biti samo jedan od njihovih, zar ne?

Šuriken je bio spreman u ruci ninde; ma koliko Pit bio brz i spretn, postojala je opasnost da jedan od te dvojice prerano da znak na uzbunu i tako omogućiti Milionu da pozatvara sve ulaze u svoju betonsku jazbinu, upola skrivenu pod zemljom.

Široko se osmehujući, Pit izbi iza ugla, šireći ruke da pokaže kako je nenaoružan. Dve cevi uperiše se u njegov trbuh.

– Zdravo, momci! – reče on

mirno. – Je li Milt kod kuće?

Stražari se zapanjeno zgledaše. Pit iskoristi taj trenutak da im priđe još korak bliže.

– Stani! – gotovo vrisnu onaj koji je to prvi shvatio. – Ni koraka, inače . . .

– Prokletstvo, momci, samo sam pitao da li je Milt tu, ništa više. Ah, evo i njega, zdravo Milte, družo stari

Sa osmehom na licu, ninda vrati šuriken u tajni džep za opasačem. Pit je izveo najstariji trik na svetu, uspešan samo kod veoma glupih ili veoma iznenađenih ljudi.

Okrenuli su se kao po komandi i odmah shvatili svoju zabludu, ali je moćno telo Tabasko Pita već bilo u nezadrživom naletu. Ščepavci ih rukama za vratove, on spojih njihova čela uz tresak koji se morao daleko čuti, a onda se s gađenjem na licu odmače i dopusti da se dva nepokretna tela sruče na beton.

– Glupi ljudi! – reče glasno. – Baš glupi ljudi! Idemo li, Les?

Izašavši iz svog zaklona, ninda se osvrte oko sebe. Bilo je odista gotovo smešno lako, sve do sada.

Da li ih neko novo iznenađenje čeka u nedrima betonskog kompleksa? Ili je Milton uveren da

mu ne preti nikakva opasnost dok ima dva stražara na vratima?

Sumiko i Mjuriel su tamo negde, iza zida od dvreća. Tamo gde je skrivena velika betonska cisterna za vodu. Voda će biti prvo što će tražiti Vejdovi ljudi kada se vrate iz bezuspešne potere, ali će baš tada doživeti i najneprijatnije iznenađenje u svom životu . . .

Šaka lišća sa drveta koje je Sumiko odmah prepoznala, biće sasvim dovoljna za sve njih kada se jednom nađe u pijaćoj vodi rezervoara. Ninda je imao utisak da više neće imati problema sa Vejdom i njegovim ubicama . . .

– Idemo – reče, odgurnuvši teška čelična vrata obojena zelenom bojom. Propustio je Pita u uski hodnik golih zidova i pažljivo zatvorio vranjta za sobom, navukavši poprečnu polugu preko njih. Bez bazuke, ova vrata spolja više niko neće moći da otvori. Utoliko bolje.

Oprezno su prošli pored niza vrata koja su vodila u boćne prostorije. Ninda oslušnu na svakima od njih; sve prostorije na drugoj strani bile su prazne, kako je i očekivao.

– On mora biti tamo! – šapnu Pit pokazujući vrata kojima se hodnik završavao. Ninda klimnu

glavom, dajući mu znak da bude tih.

Vrata od debelog drveta nisu bila prepreka za njegov oštri sluh. Čuo je disanje dvojice ljudi, nervozno škripanje stolice pod jednim od njih i tiho šuštanje uključenog radio-uređaja.

Osmehujući se, ninda otvori vrata. Pit nahrupi za njim sa opasnim izrazom na licu.

Prostorija je bila manja nego što je očekivao, ali raskošno uređena. Od te raskoši odudarale su funkcionalne linije radio-uređaja na stolu u uglu za kojim je sedeo čovek sa slušalicama na ušima i otvorenih usta blenuo u dvojicu pridošlica.

Milton je bio onaj drugi, u fotelji iza potpuno praznog pisaćeg stola od skupog drveta.

Čovek koji je veoma brzo savladao svoje iznenađene i pribrano položio raširene šake na sto kako bi pokazao da su mu prazne . . .

Ali i čovek kome se nije smelo verovati. Govorile su to nemirne oči i tanke usne pod kukastim nosom. Široka ramena, uobičajena kaki košulja, kosa podšišana visoko iznad ušiju.

Tabasko Pit se glasno nasmeja.

– Neka sam proklet – reče – ako to nije kapetan Milton! Zdra-

vo, Verdžile, ratni družo. Boga mu, ispalo je da ipak nisam slagao onu dvojicu momaka napolju kada sam rekao da te poznajem! Les, da te upoznam: ovo je kapetan Verdžil Milton, komandir čete C kod Da Nanga!

Bez reči, ninda dade znak radio-telegrafisti da se odmakne od uređaja i ovaj to učini, dobacujući plašljiv pogled Miltonu dok je odlagao slušalice.

– Da Nang – klimnu Leslie glavom. – Još tada si voleo društvo ubica, kapetane, zar ne? Koliko ste momaka tada poslali u smrt? Hiljadu, dve?

Tanke usne razvukoše se u nešto nalik osmehu. Milton pročišti grlo pre nego što se usudi da progovori.

– Polako, ljudi . . . ja jesam major Milton i bio sam kod Da Nanga, ali ovog čoveka ne poznajem. A onda . . .

– Naravno da me ne poznaješ, kućkin sine! – frknu Tabasko. – Tvoja četa je u tri dana četiri puta popunjavana novim ljudima dok si ti sedeo u bunkeru iza nas i galamio preko telefona na poručnike i narednike. Kako bi i mogao poznavati, nas prljave momke u blatu do guše?

– Nemamo vremena za uspo-

mene iz Vijetnama, Pite – reče ninda mirno. – Miltone, gde se sada nalazi Vejd sa svojim ljudima?

Milton obližnu usne.

– Maločas se ... ovaj, javljao. Pretražuju ušće potoka. Ne mogu stići ovamo za manje od tri sata ...

Pogled ninde okrete se radisti kraj zida. Ovaj se nervozno premesti s noge na nogu.

– On laže, zar ne? – tiho upita ninda. – Vejd je već na putu ovamo?

– Ne ... ne laže. Vejd je ...

Oštrica mača, izvučena iz korica sa karakterističnim šumom plemenitog čelika koji raseca vazduh, blesnu pod tavanicom. Radista vrisnu i pribi se uza zid, buljeći u krvavu poprečnu brazgotinu na svojim grudima.

– Sada znaš da se mi ne šalimo – mirno reče ninda, prislanjajući mu vrh mača na grlo. – Dakle?

– Biće ... biće ovde za najviše jedan sat ...

– Vrlo dobro. Naredićeš mu da dâ voljno svojim ljudima, ali da budu spremni da ponovo krenu čim se okrepe. Jasno? – ninda je sada gledao u Milтона koji je usrdno klimnuo glavom.

– Odmah?

– Kada ti se sledeći put javi. Ne želim da išta posumnja, majore, a to je i u tvom interesu, zar ne?

– I te kako – Milton se još jednom isceri. – Čujte, momci, za koga radite: FBI, CIA, vojna obaveštenja? Moram vam reći da ste zagrizli prilično veliki zalogaj. Ako moji šefovi doznaju ...

– Dolaziš na ono što me zanima, Miltone. Ko su tvoji šefovi?

Zavalivši se u fotelju, major odmahnu glavom.

– To ne mogu reći.

– Oh, ti to samo misliš – isceri se Tabasko Pit prilazeći mu preteći. – Ti to samo misliš, dečko moj!

Miltonovi nervi ne izdržaše. On skoči iz fotelje, pružajući ruke prema Pitu.

– Stani! – reče promuklo. – Čekaj, do đavola ... ako vas zanimaju moji šefovi, onda u redu. Prokletstvo, za najviše pola sata oni će stići ovamo!

Ninda i Pit se zgledaše. To je bio događaj kojem se odista nisu nadali ...

– Dolaze avionom? – upita ninda. U krajnjoj liniji, dolazak tajan-

stvenih šefova i nije morao biti posebno iznenađen; izveštaj da se na ostrvu događaju neobične stvari pre mnogo sati morao je stići do njih. – Ti si ih pozvao?

– Nisam, ali su hteli da vide šta se ovde zbiva – Miltonovo lice bilo je umorno i rezignirano. – Prokletstvo, ljudi, zašto bih ja odgovarao za ono što su oni zamislili i sprovode? Moj posao je obuka tih ljudi; šta su radili pre ovoga i šta će raditi posle, mene ne zanima!

– U vojsci ti je mogla pomoći priča da samo izvršavaš naređenja, Verdžile – kezio se Pit. – Ovde nemoj ni pokušavati da nam je ispričaš. Ko su ti ljudi?

Miltonov pogled odluta prema radisti. Bilo je očigledno da ni taj čovek do sada nije znao ko zapravo zapoveda Miltonu.

– Reci slobodno, Miltone – hladno se osmehnu ninda. Njemu to znanje neće koristiti . . .

Milton obrisa znoj sa lica. Prošlo je više od pola minuta pre nego što je uspeo da progovori.

– Senator Klark iz Alabame – reče tiho. – General Abrahams.

– Penzionisani general Abrahams – ispravi ga Pit – a u penziju je otišao pod veoma čudnim okolnostima, zar ne?

– Ne bih znao . . . video sam ga svega dva ili tri puta . . .

Ninda je razmišljao. Imena koja je Milton pomenuo nisu mu bila nepoznata, pripadala su krugu desničara koji se veoma glasno zalagala za oštriji kurs u spoljnoj politici i veći vojni budžet. Nimalo čudno. Krugu su pripadali vlasnici velikih koncerna koji su očekivali poslove od armije vredne po stotinak miliona dolara . . .

Odatle je samo jedan korak do zamisli da se protivnici takve politike fizički uklone . . .

»Lanac smrti« postajao je sve duži, ali se ninda spremao da ovde, na ostrvu Santa Klara, iskuje njegov poslednji beočug . . .

– Miltone – reče – ti znaš koja te kazna očekuje ako ikada stigneš do suda?

– Doživotna robija, ali . . .

– Ali se nadaš da će te tvoji moćni prijatelji izvući, zar ne? Prevario si se; u ovom trenutku i oni su osuđeni na smrt i umreće onoga časa kada stignu na ostrvo!

Prošlo je nekoliko dugih sekundi pre nego što je Milton shvatio pravo značenje tih reči. Krv mu navre u lice i on se baci prema stolu, zavlazeći desnu ruku u otvorenu fioku.

Katana zviznu kroz vazduh.

Otvorenih usta Milton odstupi korak nazad; buljio je u patrljak ruke bez šake iz kojeg je u mlazovima šikljala krv.

– Ti ... – reče poabledelim usnama. – Ti ...

– Da, ja sam te ubio, Milton – potvrdi ninda prilazeći još jedan korak.

Ovoga puta vrh mača nepogrešivo se zari među rebra, razarajući srce. Istrgnuvši mač iz rane, ninda dopusti da se teško telo stropošta na tepih.

– Pite, ti ćeš ostati ovde i paziti da ovaj momak obavi sve rutinske razgovore sa pilotom aviona, kako ovaj ništa ne bi posumnjao.

– A ti?

– Ja? Mene su upravo izabrali u komitet za doček uvaženih gostiju – osmehnu se ninda, prilazeći vratima. – Ako se i Vejd javi, neka mu prenese ono što sam maločas rekao Miltonu. On više nije bitan, bićemo daleko od ostrva pre nego što oni stignu ovamo ...

– Bar će dobiti priliku da se naspavaju – reče Tabasko sa zavišću u glasu. – Koliko sam razumeo Sumiko, spavaće sve dok neko ne stigne na ostrvu sa sredstvom koje ih može probuditi.

– Da. Ovoga puta to će verovatno biti policija. Nimalo prijatno

buđenje za ubice izvučene iz zatvora, zar ne?

Zatvorivši metalna vrata zgrade za sobom, ninda pohita betonskom stazom prema pisti. Milton je rekao pola sata; ima dakle još svega petnaest ili dvadeset minuta da pripremi sve za doček »uvaženih gostiju« ...

Neke velike pripreme neće biti potrebne. Dva minuta da navuče kostim ninde, pet da uz pomoć mača načini novi razmeštaj među žbunjem na početku piste. Pilot aviona naće imati razloga da posumnja kako nešto nije u redu. Kada vidi da otvor u žbunju ne vodi na pistu, biće kasno da bilo šta preduzme.

U svakom slučaju, biće to smrt za sve koji se zateknu u avionu ...

Sumiko i Mjuriel do sada su već obavile sve što je potrebno da priprema za let lir-džet parkiran na kraju piste. Čim posao na ostrvu bude obavljen, moći će da polete natrag na kontinent ...

Navlačeći crnu kapuljaču preko glave, ninda se još jednom osmehnu. Jedan od mnogih lanaca smrti, ovde će biti prekinut, ali to ne znači kraj njegovoj borbi protiv organizovanog zločina. Za njega i njegove prijatelje biće još mnogo sličnih avantura.

Pet minuta pošto je obavio sve pripreme, na horizontu se ukaza sišćušna tačka koja je brzo rasla, ostavljajući za sobom sivi trag izduvnih gasova.

Još jedan lir-džet. Ovo društvo u svemu zahteva samo prvu klasu...

Stojeći na početku piste, sada zaklonjenom isečenim žbunjem, ninda je motrio spuštanje malog aviona. Vođen sigurnom rukom, uputio se pravo prema otvoru u džungli, kao ko zna koliko puta do tada.

Taj otvor načinila je vatra koju je ninda nekoliko sati ranije zapalio da označi Pitu pravac piste. Iza njega nema asfalta, samo neravno tle, žbunje i drveće debelih stabala.

Pilot je to shvatio kada se našao na samo dvadesetak jardi od ivice šume. Kroz pleksiglas ninda vide očajnički pokret kojim je pokušao da izdigne letelicu nad krošnje, ali avion više nije imao brzine za takvo nešto.

Stravični zvuk kršenja grana, polomljenog drveta, čelika koji se uz proteste savija i kida...

Zarivši prednji deo u gustiš, polomljenih krila, avion podiže na trenutak rep nad drveće. Konstrukcija trupa nije mogla da

izdrži takvo naprezanje i on se uz glasan prasak prelomi.

Ninda udahnu vazduh. Pokidano lišće, vreli metali...

Proliveni kerozin! Za koji trenutak ovde će buknuti pakleni plamen!

Probijajući se kroz polomljeno žbunje on izbi na čistinu načinjenu padom. Plamen je već palacao oko prednjeg dela, za koji trenutak zahvatiće rezervoare, a onda...

Šta je to? Pokret na tlu?

Kroz pokidani deo otplate putnici, njih dvojica, ispali su sa svojih mesta. Jedan je bio mrtav; sada lavovska griva senatora Klarka bila je obojena krvlju i delovima mozga iz razbijene lobanje.

Ležeći na leđima, drugi čovek je glasno dahtao, pomerajući levu nogu. Oči su mu bile otvorene, šok mu još uvek nije dopuštao da oseti bol u desnoj nozi glatno prerezanoj komadom lima iznad samog kolena.

– Ko... ko si ti? – upita on pobledeлим usnama. – Pomozi mi... pomozi...

– Ja sam ninda, generale Abrahams. Ta reč vam nešto znači?

– Nin... da? Znam... Japan...

– Tačno, generale. Japanski

ninđa. Ovo maločas nije bila greška pilota, ja sam ga naveo da promaši pistu.

– Pomozi mi ... ja ... gomila para ...

Ninđa ustuknu nekoliko koraka. Plamen je obavijao rezervoar goriva. Još samo sekund ili dva ...

Pokušaj da ugasiš tvojom gomi-lom para plamen koji će te za koji trenutak obaviti, generale. Neka to bude samo najava za ono što te čeka u paklu ... paklu koji si sam stvorio na ovom ostrvu!

Dugim skokom ninđa potraži zaklon iza jednog debelog stabla. Talas zapaljenog kerozina zapljusnu okolinu, šireći plamen

na sve strane.

General Abrahams vrisnu, visokim, prodornim glasom, dižući na trenutak pocrnele ruke iz plamenog jezera koje ga je obavilo.

– Imaš sreće, generale – tiho reče ninđa svlačeći svoj kostim i odmičući se od vreline plamena.

– Prvi korak u paklu bio je kratak ... ali to nije ništa prema onome što te čeka ...

Otišao je uspravljen prema svojim prijateljima. Nijednom se nije okrenuo. Nije bilo razloga za to ...

Smrt je, najzuad, za jednog ninđu sasvim obična, svakodnevna stvar ...

K R A J

tehnika nunchaku

PREDNOST JE KVALITET

Brze NUNCHAKU PALICE »maru-gata« za Kung-Fu sa najvećim stepenom kvaliteta. Cena palica povezanih kanapom tip MG-20K STANDARD je 6100 dinara, a povezanih lancem tip MG-21L STANDARD je 7100 dinara. Naručite, plaćate pouzećem.

Adresa: TEHNIKA NUNCHAKU
34000 KRAGUJEVAC
Poštanski fah 183

BIBLIOTEKA
„BUDO“

Vam preporučuje
nova izdanja

Novo

空手道

①

II izdanje knjige **NAPREDNI KARATE PRAKTIČNA PRIMENA I**

Praktična vežbanja makivarama i džakom. Vitalne tačke. Sparing. Tehnike presretanja. Karate – te kvon do. Napravite sami makivaru i drugo.

②

Cena 3700 din.

IV izdanje knjige **PUT U NAPREDNI K A R A T E**

Efikasne kombinacije. Sančin i tenšo kate, sistemi vežbanja sa Okinave. Život i vežbanja Akademika karatea. Izbor stila za vežbanje i drugo.

Cena 3700 din.

Pored cene plaćate 300 dinara za pakovanje i poštarinu. Obe knjige bogato ilustrovane sa preko 300 fotografija što omogućava njihovu praktičnu primenu.

Plaćanje pouzecom. Naručite na adresu: „BIBLIOTEKA BUDO“ poštanski fah 2. 11090 Beograd.

NARUDŽBENICA **nindja**

Ovim neopozivo naručujem knjige _____
br. komada _____

(poštanski br. mesto, ul. i broj)

(ime i prezime)

– **NAGRADNA IGRA:**
premije **NINĐA–ODELAIII**

U ekstra-dodatku na 100 stranica –
mini knjižica: TAJNE NINĐI:

- NINĐA–roman: »TRIJUMF NINĐE«
- NINĐA–priča: »TAJNA SOBE 777«
- Prava istorija nindži
- Sve o najvećem majstoru ninducua na svetu, Masaaki Hacumiju
- Nindža–veštine penjanja
- Japanski humor, nindža–karikature, nindža erotika ...

Neka Vam je lepo, izvanredno leto osam-desetsedmo!

Neka Vam bude još lepše sa
CRNIM POJASOM!

CRNI POJAS je jugoslovenski mesečni časopis za karate, borilačke veštine i kulture Istoka.

CRNI POJAS ima korice u super-koloru, **SUPER-KOLOR POSTER** kao poseban dodatak velikog formata i 100 rubrika na unutrašnjim stranama.

Letnji dvobroj CRNOG POJASA koji je sada u prodaji na svim kioscima ima i nešto specijalno što će se svideti svima: 16 strana više sa 100 stranica mini knjižice **TAJNE NINĐI!**

U letnjem dvobroju CRNOG POJASA:

- Karate klub TEMPO treći u Evropi
- »Zlatni pojas« Čačka
- Karate u Mađarskoj, Poljskoj, ČSSR
- Kako trenirati leti
- Legende karatea: Nakajama
- Šareni kimono (sa golišavim lepotica-ma)
- LUA – rajska veština sa Havaja
- Letnja zabavna igra: yin i yang
- Seks i borilačke veštine
- Seks i joga
- ful, kontakt, tekvondo, tai či čuan kung fu, YU–scena, JNA, kulture Istoka na-gradna skandinavka ...

Neka Vas pred kiosk donese morski ta-las, tamo Vas čeka letnji – CRNI POJAS!

— ovde iseći —

ovde iseći

U septembru Ninda 52

PLES MRTVIH

... – Pogledaj ih – reče Lenoks ne izvlačeći cigaru iz usta. – Igraju ... a ne znaju da su već mrtvi!

Oči ninde svetlele su kao čelik zagrejan do belog usijanja. Bio je to jedini znak ogromne koncentracije na mesto kojim ga je lanac držao u naizgled neraskidivoj vezi.

– Čutiš? – upita Lenoks. – Još uvek veruješ da ćeš uspeti da se oslobodiš i spaseš tih stotinak ljudi smrti?